

Sắc Máu

Contents

Sắc Máu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	9
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21	52
22. Chương 22	54
23. Chương 23	57
24. Chương 24	60
25. Chương 25	62
26. Chương 26	65
27. Chương 27	66
28. Chương 28	67
29. Chương 29	70
30. Chương 30	72
31. Chương 31	74
32. Chương 32	76
33. Chương 33	77
34. Chương 34	80
35. Chương 35	82
36. Chương 36	87
37. Chương 37	88
38. Chương 38	91
39. Chương 39	93
40. Chương 40	94
41. Chương 41	97

Sắc Máu

Giới thiệu

Cô có chắc mình muốn làm chuyện này không? Một giọng khàn khàn của người đàn ông có chiếc mũi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-mau>

1. Chương 1

- - Cô có chắc mình muốn làm chuyện này không?

Một giọng khàn khàn của người đàn ông có chiếc mũi khoằm vang lên trong bóng tối. Đôi môi đỏ như máu và căng mọng như trái bồ đào khẽ nhếch lên thành đường cong hoàn hảo:

- - Chắc chắn rồi. Nếu ông làm tốt tôi sẽ thưởng thêm

Giọng nói cao vút trong trẻo ấy vang lên rồi tắt dần vào khoảng tối. Tiếng giày đinh lộp cộp xa dần. Chỉ còn lại cô gái bí ẩn với nụ cười đỏ như máu....

Cổng trường trung học Bảo Hoàng khẽ mở học sinh ào ra như ong vỡ tổ. Tiếng nói, tiếng cười đùa râm ran cả một góc phố. Có cả những tiếng cãi nhau chí chóe. Người ta thường bảo “nhất quỷ, nhì ma, thứ ba học trò” nhưng với những học sinh thời nay thì câu đó dường như không còn đúng lắm. Học trò bây giờ ranh ma hơn và cũng quậy hơn trước nhiều. Có khi ma quỷ cũng phải sợ những cô cậu học trò lắm chiêu này...

Hôm nay dường như không khí tan trường có vẻ nóng hơn. Có lẽ bởi ngày mai là hội thi Miss của trường. Mọi ý kiến đều xoay quanh ba nhân vật chính của cuộc thi. Đó là Hồng Điệp_ ứng cử viên sáng giá nhất cho ngôi vị hoa hậu, Chi Mai_ đối thủ đáng gờm của Hồng Điệp, song có lẽ vì tính cách khá kiêu kì nên không mấy người ưa chỉ giành vị trí thứ hai và cuối cùng là Quỳnh Giao_ được mọi người biết đến với tư cách là bạn thân nhất của Hồng Điệp dù không xinh đẹp bằng bạn nhưng lại được mọi người khá quý mến vì sự tốt bụng.

Một cậu bạn đeo kính cận khẽ đưa tay nhắc gọng kính lên về bác học:

- -Tớ đoán mai cuộc thi chỉ là tổ chức ra cho có thôi chứ ai chả đoán được vương miện về tay ai rồi!

- - Chưa chắc đâu ông tướng – cô bạn ngồi cạnh vừa đưa cốc trà châu lên miệng vừa nói_...a...ười...ư...a...a...a...ét (ba mươi chưa phải là tết)

- - Xin bà_ cậu bạn vừa rồi trẻ môi _ con gái con đứa gì mà vô duyên, vừa ăn vừa nói...

- -Tôi làm gì có duyên mà vô

Cô bạn cười cợt châm chọc lại. Cậu chàng tỏ vẻ bất lực với cô bạn lắc đầu quay đi. Chợt, cậu khẽ reo lên:

- -A ha bà ơi...

- -Cái gì?

Cô bạn ngồi cạnh ngúng ngoẩy quay lại. Cậu bạn đeo kính cận chỉ tay:

- -Cô ấy kìa...

- -Ai?

- -Hong Diệp.

- -Ồi dào ơi, tình yêu trong mộng đến thì lao ra mà tay bắt mặt mừng. Bảo gì tôi...

- -Hình như cô ấy không được vui

Không để ý tới lời trêu chọc của bạn, cậu vẫn nhận xét. Cô bạn đứng hẳn dậy bá vai cậu cười:

- - Gớm quan tâm đến người ta thế sao không lại mà hỏi thăm

- - Bà đừng có mà giỡn tôi

- -Nhìn cái mặt kìa, tức hử, thôi cho tôi xin. Chắc tại áp lực quá nên cậu ta lo lắng thôi. Mà này, hôm nay ông trả tiền nước nhé. Tôi có việc về trước

Nói rồi cô bạn lém lỉnh chuồn thẳng. Cậu chàng chỉ còn biết lẩm bẩm than thân trách phận sao lại chơi với một cô bạn ranh ma như vậy. Trả tiền xong, cậu đang định ra lấy xe thì khẽ sững lại. Hồng Diệp đang đi về phía cậu.

“thành thịch, thành thịch.”

Tim cậu như muốn vỡ tung ra nhưng Hồng Diệp đâu để ý đến cậu. Cô khẽ lướt qua cậu như một thiên thần. Một hương thơm thoang thoảng bay qua khiến cậu chàng mê mẩn. Hồng Diệp rẽ vào quán nước ven đường, mỉm cười:

- - Chị ơi cho em một cốc trà sữa sô-cô-la nóng mang đi nhé!

Chị chủ quán gật đầu đáp lại:

- -Chờ chị chút

Cậu bạn kính cận vẫn đứng ngoài chờ đợi. Cậu định bụng sẽ nói lời cổ vũ cho Hồng Diệp khi cô ra khỏi quán nước. Song,...

- -Ê tránh ra coi. Cứ đứng chắn thế này ai mà vào được

Cậu giật mình quay ra. Nhóm của Chi Mai đang đứng trước mặt cậu chống nạnh vẻ dọa nạt. Cậu vội cúi đầu dắt xe đi qua. Nhưng họ đâu để tha cho cậu như thế, cả bọn hùa nhau đẩy cậu một cái ngã dúi dụi. Xong, cả bọn ôm nhau cười:

- - Ha ha ha, xem kìa có người hôn đất kìa ha ha ha....

- -Các cậu thật quá đáng!

Giọng Hồng Diệp vang lên. Cô chạy ra đỡ cậu bạn kính cận dậy ân cần:

- -Cậu không sao chứ?

- -Ừm ừ. Tớ ổn

Cậu bạn chỉnh sửa lại kính và mỉm cười. Chi Mai cười khinh tiến lên cạnh Hồng Diệp:

- -Giả nhân giả nghĩa để kéo thêm phiếu bầu à? Thật vô nghĩa. Ai cũng biết cậu bạn Quỳnh Giao của cậu vì quá nản nên đã ở nhà dưỡng bệnh. Tôi nghĩ cậu cũng nên bỏ cuộc đi.

- - Cậu đừng tưởng nói vậy là tôi sẽ nản chí. Dù không có Giao, tôi vẫn có thể trụ vững và thi đấu với cậu đến hồi kết

Hồng Diệp khẳng định chắc nịch. Bạn bè của Chi Mai cười mỉa:

- - Đồ thua cuộc...không có bạn thì cậu sẽ chỉ là kẻ thua cuộc mà thôi...ha ha ha...

- - Các cậu....

Cậu bạn kính cận có vẻ tức giận. Cậu định nhao lên bảo vệ cho Hồng Diệp thì bị cô cản lại. Nhóm của Chi Mai lại càng được thể châm chọc:

- - Eo ơi sợ chưa kìa. Anh hùng rơm bảo vệ cô bé Lọ Lem kìa. Ha ha ha..

- -Các cậu, thật quá quắt..

- -Bỏ đi. Bọn họ chỉ giỏi đá xoáy thôi mà. Chúng ta về thôi. Hẹn cậu ngày mai.

Hồng Diệp quay đầu rảo bước để lại cục tức to đùng trong cổ họng nhóm bạn của Chi Mai. Cậu bạn kính cận lại rất vui mừng. Vì bảo vệ cậu mà Hồng Diệp ra mặt, lại còn chịu những lời mĩa mai đầy khó chịu từ nhóm của Chi Mai nữa. Cậu đạp xe thật chậm đi theo Hồng Diệp:

- -Cậu...cậu...lên đây...tớ đèo...

Cậu áp úng đề nghị. Hồng Diệp mỉm cười lắc đầu:

- - Bây giờ tớ muốn đi một mình. Cậu không phiền chứ?

- - À ừ, dĩ nhiên. Vậy tớ đi trước đây. À cậu hãy cố gắng lên nhé. Tớ tin cậu sẽ chiến thắng thôi mà.

- -Cảm ơn cậu. Bye nha!

Hồng Diệp cười ầm rồi nhảy chân sáo đi trước. Cậu bạn kính cận mỉm cười nhìn theo dáng nhỏ nhắn của Hồng Diệp trên đường” một thiên thần...”

Hồng Diệp không về nhà ngay. Cô rẽ qua nhà Quỳnh Giao trước để thăm bạn. Mãi vui ở đó mà cô quên cả thời gian. Sẩm tối Hồng Diệp mới giật mình:

- - Đã muộn vậy rồi cơ à. Thôi cậu nghỉ đi. Tớ phải về rồi.

- -Cậu lo gì chứ hự hự...tớ đã gọi điện xin phép mẹ cậu hộ cậu rồi. Ở đây đêm nay với tớ cũng được chứ sao
Quỳnh Giao nắm tay bạn cười. Hồng Diệp khẽ lắc đầu:

- -Tớ cũng rất muốn nhưng mai là chung kết rồi. Tớ phải chuẩn bị thật kĩ. Cậu uống thuốc vào.Tớ muốn mai cậu cũng sẽ đến và tham gia

- - Tớ sẽ cố gắng..hự hự hự...

- -Không cần tiền tớ đâu. Cậu vào nhà đi kéo nhiễm lạnh. Bye tình yêu

- -Ừ bye. Đi về cẩn thận. Hẹn cậu ngày mai..

Hồng Diệp vẫy tay tạm biệt bạn rồi rảo bước. Quỳnh Giao khẽ mỉm cười.

Hồng Diệp rẽ vào ngõ nhà cô. Chợt, cô nhận ra có tiếng bước chân đi sau. Cổ trắn tỉnh mình rằng đó chỉ là người đi đường thôi nhưng Hồng Diệp vẫn lạnh sống lưng. Nhỡ đó là một kẻ biến thái nào đó thì sao. Nghĩ vậy Hồng Diệp cố gắng rảo bước thật nhanh. Tiếng bước chân lạ cũng nhanh theo. Mặc dù rất sợ nhưng cô vẫn lấy hết can đảm quay đầu lại nhìn. Một người đàn ông lạ bịt kín mặt khẽ lướt qua. Tim Hồng Diệp như rúng ra ngoài khi ông ta đi qua. Cô mím môi, nắm chặt cặp sách định bụng sẽ chống trả khi người đàn ông lạ mặt có hành động thiếu lịch sự. Thật may, ông ta chỉ đi lướt qua thôi. Hồng Diệp khẽ thở phào. Bỗng ,

- -Này

Một giọng khàn khàn cất lên. Hồng Diệp quay người lại.

- - Á....

Thứ nước chết người đã bị hắt thẳng vào mặt cô. Hồng Diệp thét lên kinh hoàng. Khuôn mặt xinh đẹp của cô bị axit ăn mòn, từng mảng da bong tróc lộ ra từng gân thịt đỏ tươi. Và máu bắt đầu chảy. Hồng Diệp ôm mặt khụy xuống. Cô cố gắng dùng tay lau sạch những giọt dung dịch chết người đó khỏi mặt mình. Mắt cô nhòa hắt đi. Rồi cô gục hắt xuống vì quá đau đớn

Xong việc, người đàn ông bịt mặt vứt lọ axit đi rồi quay đầu rảo bước. Tiếng giày đinh lộp cộp xa dần. Chỉ còn cô gái với gương mặt bị hủy hoại....

2. Chương 2

- Đã đến giờ lên sân khấu rồi sao Điệp và Giao vẫn chưa đến nhỉ?

Thầy Minh phụ trách đi đi lại lại và nhìn đồng hồ liên tục. Mai cùng đám bạn tiến lại gần chỗ thầy giáo Minh cười:

- -Chắc các bạn ý bỏ cuộc rồi thầy ạ. Đã đến giờ xin thầy hãy bắt đầu đi ạ....

- -Ừm thôi được rồi. Du ơi khai mạc đi

Thầy Minh vẫy vẫy tay ra hiệu cho MC Du. Du gật đầu nhận tín hiệu rồi tiến ra khỏi cánh gà. Giao đến. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy màu hồng phấn thật đẹp với chiếc nơ xinh xắn trên đầu cộng thêm cả đôi hài búp bê hồng đồng bộ khá bắt mắt. Trông Giao không khác gì một cô công chúa thứ thiệt. Vừa nhìn thấy Giao, nhóm của Mai đã sầm mặt lại:

- - Coi kìa, kẻ thua cuộc đã đến đây. Ha ha ha...

Dù không mấy bằng lòng với cử chỉ thiếu thân thiện của nhóm Mai song Giao cũng không để lộ ra nét mặt. Cô đang mãi kiếm tìm Điệp. Chạy đến gần thầy Minh, Giao hỏi gấp:

- -Điệp chưa đến hả thầy?

- -Chưa. Cô bé lè mề này mà không đến kịp thì coi như bị loại khỏi cuộc thi. Mà em gọi thử cho Điệp xem

- -Em gọi rồi nhưng bạn ý không bắt máy.

Trông gương mặt Giao khá là bồn chồn và lo lắng, thầy Minh cười an ủi:

- - Chắc Điệp chỉ kẹt xe thôi. Cô bé ấy không phải đứa dễ bỏ cuộc như vậy. Em chuẩn bị đi. Sau màn múa chào mừng này là phần biểu diễn tài năng của em đấy

- -Vâng

Giao lí nhí trả lời. Cô hơi cúi đầu. Chắc tại cô đang lo lắng cho Điệp. Giao trở về chỗ của mình khẽ lấy cây đàn vi-ô-lông ra so lại dây.

- -Sau đây xin mọi người ột tràng pháo tay cho phần biểu diễn tài năng của thí sinh đầu tiên. Bạn Lưu Quỳnh Giao....

“Rào, rào,rào,...” một tràng pháo tay giòn dã vang lên. Vừa đi ra sân khấu Giao vừa cố đưa mắt tìm kiếm khắp lượt. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Điệp đâu. Khẽ nín một hơi lấy tự tin, Giao bước ra khỏi cánh gà. Lúc này cô mới nhận ra không khí của hội thi Miss hôm nay đang nóng dần lên. Khán giả thì nhau huyết còi, reo hò cổ vũ ầm ĩ:

- -Quỳnh Giao cố lên

- -Quỳnh Giao number one...

Hàng loạt băng rôn đỏ cộng biểu ngữ cổ vũ cho Giao được giương lên cao. Giao chỉ khẽ mỉm cười rồi đưa cây đàn lên vai. Khi tiếng ngân nga từ cây đàn vi-ô-lông của Giao vừa cất lên, toàn bộ sân trường như lắng lại. Mọi người say sưa nghe từng âm thanh trầm bổng của giai điệu bản Victory ngân vang. Giao say sưa kéo vĩ, mắt khẽ nhắm lại cảm nhận từng nốt nhạc một. Sau khi kết thúc màn biểu diễn của mình, Giao khẽ nhún nhẹ cúi chào khán giả. Tiếng hò reo lại dậy lên. MC Du bước ra đứng cạnh Giao cười tươi:

- -Các bạn thấy phần biểu diễn của Giao thế nào?

- -Quá hay

- -Cực đỉnh....

Những lời nhận xét khá tốt từ phía khán giả. Ban giám khảo đều gật đầu đồng ý. Nhưng tất cả vẫn còn chờ màn biểu diễn tiếp theo của Điệp và Mai. MC Du khẽ tếu đùa:

- -Giao này mình thấy phần biểu diễn của bạn đã hạ gục tất cả khán giả cùng ban giám khảo đấy. Thật lợi hại..

Giao mỉm cười đáp lại:

- - Mình đâu dám múa rìu qua mắt thợ như vậy. Mình tin phần biểu diễn của Hồng Điệp còn xuất sắc hơn mình

- -Oa, mặc dù là bạn thân nhưng đây là một cuộc thi hai bạn là các đối thủ của nhau mà. Sao bạn vẫn ủng hộ Điệp vậy. Bạn không tự tin trong phần biểu diễn hay sao?

Nét mặt Giao khẽ nhăn lại một chút vì câu hỏi khá tế nhị vừa rồi của MC Du. Song cô không để mọi người nhận ra. Giao cười nhẹ:

- -Chính vì mình và Điệp là bạn thân nên dù ai được vương miện thì mình vẫn vui. Còn phần biểu diễn của mình thì đương nhiên mình rất tự tin bởi mình đã làm hết khả năng để đem lại ọi người phần biểu diễn ấn tượng

- -Cảm ơn câu trả lời rất tự tin của bạn Quỳnh Giao. Tạm chia tay với Quỳnh Giao, bây giờ chúng ta sẽ đến với màn dance bốc lửa của thí sinh mang mã số 02 bạn Chi Mai....

“rào rào rào...”

Giao khẽ cúi chào khán giả và trở vào cánh gà. Khi lướt qua nhóm của Mai, Giao khẽ mỉm cười đưa tay lên trước:

- -Chúc các cậu thành công

- -Hứ ai mà cần cậu bố thí cho sự ưu đãi đó chứ. Tôi chắc chắn sẽ đoạt được vương miện. Chỉ có Hồng Điệp mới xứng làm đối thủ của tôi mà thôi. Còn cậu... còn lâu nhé bye

Giao khẽ sững lại. Cô mím môi lại, tay nắm chặt. Cô khẽ quay ra nhìn nhóm của Mai bằng ánh mắt sắc lạnh” cứ chờ xem, Mai ạ “...

Trong lúc đó tại bệnh viện thành phố, bố mẹ Điệp đã chuyển cô con gái bất hạnh vào viện. Các bác sĩ vẫn đang tiến hành phẫu thuật cho Điệp để nhằm khôi phục phần nào gương mặt bị biến dạng của cô. Bà Kiều_mẹ Điệp khóc cạn cả nước mắt giờ thần thờ như người mất hồn, cứ nghĩ đến con là hai hàng nước mắt lại lăn dài trên khuôn mặt tiêu tụy mệt mỏi. Ông Hải_bố của Điệp mặc dù là một người rất cương nghị và hiếm khi khóc cũng đỏ hoe cả mắt. Ông biết mình cần phải là chỗ dựa cho vợ lúc này. Bởi họ có duy nhất một cô con gái. Khẽ đặt tay lên vai vợ, ông an ủi:

- -Con bé sẽ ổn cả thôi. Bây giờ nền y học tiên tiến rồi, em đừng quá lo

Bà Kiều vẫn sụt sịt:

- -Em thật không thể hiểu nổi cái Điệp nhà mình là đứa hiền lành và khá nhút nhát. Có thù hằn với ai đâu mà chúng nó đã man thê...huhu hu..

Vừa nói đến đây bà lại bưng mặt khóc. Bố Điệp quàng tay ôm vợ:

- Con sẽ ổn thôi mà. Em có khóc cũng không thay đổi được việc đã rồi. Lúc này chúng ta cần cứng rắn lên. Con bé cần chúng ta

- Em hiểu nhưng không hiểu sao cứ nghĩ đến là em không kiềm chế được

“Tách” cánh cửa phòng cấp cứu bật mở. Mẹ Điệp như bừng tỉnh, bà vội lao đến nắm tay bác sĩ nghẹn ngào:

- -Con gái tôi....nó sao...rồi?

- -Xin bà hãy yên tâm. Cô bé đã qua cơn nguy kịch. Chỉ có điều....

Vị bác sĩ trung tuổi khề đầy mắt kính. Bố Điệp bồn chồn hỏi lại:

- -Có điều sao hả bác sĩ?

- -Tôi e là gương mặt của cô bé sẽ khó có thể hồi phục được

- -Chả phải ông đã nói con tôi đã qua khỏi

Nước mắt lại vỡ òa trên gương mặt tiều tụy của mẹ Điệp. Bố Điệp cố kiềm chế lại nắm tay vợ, tiếp lời:

- -Xin bác sĩ hãy cố gắng giúp cho, tốn bao nhiêu nhà tôi cũng xin làm. Gương mặt là thứ rất quan trọng của một cô gái, xin bác sĩ hãy giúp cho

- - Không phải chúng tôi không muốn làm mà vì chúng tôi không thể. Như ông bà đã biết, con gái hai vị đã bị tạt vào mặt thứ axit cực mạnh lại với liều lượng lớn nên hầu như mọi thứ trên gương mặt đều bị ăn mòn. Cứu được sống cô bé đã là một điều may mắn. Còn việc phục hồi gương mặt thì cũng chỉ làm được một phần. Kể cả có làm phẫu thuật thẩm mỹ thì tôi e rằng cũng không thành công bởi axit đã ăn mòn hầu hết gương mặt cô bé. Như tôi đã nói cứu sống được cô bé đã là một kì tích rồi. Chúng tôi đã cố gắng hết sức. Xin lỗi...

Tai bố mẹ Điệp như ù hẫng đi. Điệp được chuyển sang phòng hồi sức với gương mặt bị băng kín. Mẹ Điệp cùng bố Điệp vào thăm con. Vừa nhìn thấy con nằm bất động trên giường, bà lại không kiềm được mà òa lên nức nở. Bà lại gần Điệp nắm lấy tay con mà rằng:

- -Con gái ngoan của mẹ, mẹ sẽ không để ai cướp đi sự xinh đẹp của con...

Ông Hải đặt tay lên vai vợ khề quệt nhanh giọt nước mắt đang lăn xuống. Bà Kiều khề đưa tay vuốt lên gương mặt đã băng kín của con “ôi con tôi”

Lúc này tại trường Bảo Hoàng là giờ phút tuyên bố ngôi vị Miss Bảo Hoàng,....

Sau một hồi nhạc giòn giã, Giao cùng Mai duyên dáng tiến ra trên sân khấu. MC Du lại liến thoắng:

- -Thực sự đứng cạnh hai bạn nữ rất xinh đẹp này Du cảm thấy như nghẹt thở. Phải chọn ai làm chủ của vương miện năm nay thật là khó. Nếu cho Du chọn chắc Du sẽ bình chọn cho cả hai mất

Có vài tiếng khúc khích vì câu tếu đùa vừa rồi của MC Du. Một vài bạn quá khích huýt còi âm ỉ “ công bố đi, công bố đi”. Du chỉnh lại mic, cười:

- -Như các bạn đã biết lọt vào vòng chung kết có ba bạn là Hồng Điệp, Quỳnh Giao và Chi Mai. Song vì đến phút cuối bạn Hồng Điệp đã không tới để tham gia nên đã bị loại khỏi cuộc thi. Thật đáng tiếc. Nhưng không sao, chúng ta vẫn có hai thí sinh duyên dáng đầy tài năng này. Tôi sẽ công bố luôn không để mọi người sốt ruột. Bây giờ trên tay tôi là người đạt Ngôi vị Hoa hậu trường năm nay. Xin mọi người giành sự vỗ tay choooooooooooooo....

MC Du cố kéo dài giọng ra khiến mọi người như nín thở:

- -Xin chúc mừng bạn Chi Mai_ vâng xin chúc mừng. Bạn đã trở thành Miss trường năm nay...

Mai hôn hờ ôm gấu bông cùng vương miện và tặng phẩm hú hét âm ỉ:

- -Thanks kiu tất cả tớ yêu các cậu rất nhiều....

Lúc này tại Giao không còn để ở trên sân khấu nữa, cô khề lui vào cánh gà. Sắp xếp lại cây đàn vi-ô-lông quên thuộc cô đang định đi về thì bị nhóm Mai chặn lại. Bọn họ dúm cô ngã và cười khềnh:

- -Vịt xấu xí mà cũng đòi sánh bước cùng thiên nga. Thật là thua cuộc thảm hại quá ha. Tội nghiệp chưa kìa. Ha ha ha ha ha....

Giao mím môi lại đứng dậy và đáp lại rất đanh:

- -Nếu hôm nay Điệp cũng ở đây thì không biết ai sẽ là kẻ thua cuộc đâu.

- -Điệp ư? Cô ta dù sao cũng chỉ là con rùa rụt cổ. Biết trước sẽ thua nên không dám vác mặt đến. Chỉ có cậu mặt dày nên vẫn cố đến. Kết quả là chuốc thêm sỉ nhục thôi à..ha ha ha ha

“ Bốp” cô bạn vừa nói chưa kịp hiểu gì thì đã bị một cú tát như trời giáng. Đám bạn phải ngơ ngàng đến một vài giây mới vực tỉnh và lao đến chặn đường Giao. Giao chỉ khẽ liếc mắt:

- -Các cậu muốn gì?

- - Muốn gì à? Mày đánh bạn tụi tao đương nhiên tụi tao phải ra tay dạy ày một bài học mới được.

Cả bọn nhao vào Giao đánh hội đồng . Nhưng thật không may cho họ, dù Giao là một cô bé hiền lành song cô không hề dễ bị bắt nạt. Giao đã được học karate từ hồi tiểu học nhưng vì để giữ hình tượng nên cô không bao giờ động thủ. Trừ tình huống quá nguy hiểm, như lúc này chẳng hạn. Chỉ một loáng, Giao đã hạ gục tất cả đối thủ. Khẽ phúi vấy Giao xách túi đàn rảo bước.

“ Đây là đâu? Tối quá. Có ai không? Cứu tôi với. Bố mẹ ơi cứu con..... Đau quá. Xót quá. Bố ơi mẹ ơi....

Tiếng gọi tuyệt vọng của cô gái khẽ rơi vào bế tắc. Cô lún sâu hơn vào vùng tối. Không lối thoát.....”

3. Chương 3

hận được tin Giao lao ngay đến bệnh viện trong lòng nóng như lửa đốt. Điệp vẫn đang trong tình trạng hôn mê. Cô bé đã hôn mê gần ba ngày rồi mà chưa tỉnh. Bác sĩ nói cô bé đã qua giai đoạn nguy hiểm nhưng vẫn cần chăm sóc đặc biệt. Không ngày nào bố mẹ Điệp rời khỏi giường bệnh của con gái. Họ bỏ bê cả công việc kinh doanh mà ở bên Điệp. ..

Lúc Giao tới viện, cô nhìn thấy bố Điệp đang ngồi ngoài hành lang hút thuốc. Có lẽ ông đã quá mệt mỏi. Giao bước lại gần, cúi chào:

- - Bác ạ, con mới đến!

- - Giao à! Con đến thì vào thăm Điệp đi. Nó chưa tỉnh đâu nhưng con cứ trò chuyện với nó như bình thường nhé. Bác sĩ bảo dù nó vẫn hôn mê nhưng mọi người nói chuyện với nó nó vẫn biết đấy.

Bố Điệp khẽ nhếch mép cố gượng cười cho Giao yên lòng. Cô bé nén tiếng thở dài cúi đầu chào bố Điệp rồi khẽ mở cửa phòng bệnh. Đập vào mắt Giao là hình ảnh rất thương tâm. Mẹ Điệp đang cầm miếng táo trên tay giơ lên trước mặt Điệp và hỏi:

- - Táo nhé con...sao không à? Vay ăn lê nhé?

Giao bỗng xót xa khi nhìn thấy cô bạn thân vẫn nằm bất động trên giường với khuôn mặt quần đầy băng . Giao tiến vào, đặt tay lên vai mẹ Điệp an ủi:

- - Có con đến rồi đây. Bác nghỉ chút đi.

- - Suyt khẽ thôi. Điệp nó vừa ngủ xong con đừng làm ồn kéo nó tỉnh.

Mẹ Điệp khẽ ra dấu yên lặng rồi hát ru “à à...ru hời ơi hời ru..con ơi con ngủ cho ngoan....” Giao không biết làm gì hơn là đứng thút thít ở đằng sau. Có lẽ khi người ta quá đau thì con người ta sẽ trở nên như vậy. Bỗng, như có một phép màu, điệu hát ru của mẹ Điệp đã làm Điệp tỉnh. Vừa nhìn thấy tay Điệp khẽ động đây, Giao đã reo lên:

- - Bác ơi Điệp Điệp tỉnh rồi kìa....

Như được tiếp thêm sức sống, mẹ Điệp nắm chặt tay con cười trong nước mắt:

- -Tỉnh rồi hả con, thấy trong người thế nào?

- -Ừ...ư...

Điệp run run đưa tay còn lại lên mặt. Mẹ cô khẽ cấn:

- - Đừng con, bác sĩ bảo cuối tuần này mới tháo băng được...con đừng động kéo ảnh hưởng đến vết thương. Giao đến thăm con này. Để mẹ đi gọi bác sĩ. Hai con chơi với nhau đi nhé...

Giọng mẹ Điệp có vẻ đã phần khởi hơn. Bà tất tả chạy ra khỏi phòng. Giao ngồi xuống ghế khẽ nắm tay Điệp, nhẹ nhàng vuốt lên trán đã băng kín của bạn, rưng rưng:

- -Cậu thật là ngốc quá. Giá như tớ cấn cậu về quyết liệt hơn thì đâu đến nỗi...hức hức....

Vì quá thương bạn nên Giao không kiềm chế được lại khẽ òa lên như một đứa trẻ. Điệp đã tỉnh song cô không thể nói được cũng không thể nhìn thấy bạn. Cô nắm chặt lấy tay Giao đặt vào tim, lắc khẽ. Giao hiểu cái giao ước bí mật ấy. Điệp muốn nói Điệp không trách gì Giao cả. Giao gạt nước mắt mỉm cười:

- -Tớ biết rồi mà. Cuối tuần này tháo băng rồi. Cậu lại xinh đẹp như xưa. Chúng ta lại cùng đi học. Lại cùng chơi nhé...

- - Ư ư ư...

Điệp khẽ gật đầu. Điều này làm Giao rất vui, cô bé lại liên thoáng:

- -Trông cậu bây giờ giống như các Pharaong ngày xưa ấy. Ý tớ là xác ướp Ai Cập ấy...ha ha ha

Điệp khẽ mỉm cười nhưng thật đau. Cô bé khẽ dùng tay còn lại chạm nhẹ vào mặt. Những vết thương mới chỉ se miệng nên rất nhạy cảm. Điệp muốn cười thật to lên cùng bạn nhưng vết thương khiến cô không thể. Giao biết bạn đau nên ngừng cười, cô đưa tay vuốt nhẹ lên má Điệp:

- -Cậu chắc đau lắm hả. Tớ xin lỗi. Tớ vô tâm quá..

- - Ư..ư...ư.

Điệp nắm tay bạn an ủi. Cô muốn cất tiếng lắm nhưng không thể. Cảm giác lưỡi mình vẫn rất rát. Chợt chuông điện thoại của Giao réo âm ỉ. Cô bé mở máy ra và hơi sầm nét mặt xuống.Nhưng cô vẫn không để ảnh hưởng đến bạn, Giao tắt máy và đút vào túi. Điệp kéo kéo áo Giao ý muốn hỏi sao không nghe điện thoại. Giao mỉm cười:

- - Nhầm số ấy mà... cậu nghe truyện không? Tớ kể à nghe...

Điệp gật gật đầu. Giao lại bắt đầu liên thoáng. Điệp cảm thấy thật nhẹ lòng khi bên cạnh cô còn có những người thân yêu. Mặc dù không hiểu lắm về những câu chuyện mà Giao đang bô lô ba la nhưng Điệp vẫn thực sự vui. Cô nắm chặt lấy tay Giao khẽ siết nhẹ. Giao cũng cười

Một tình bạn thật đẹp. Vết thương dường như cũng se lại, bớt nhức nhối hơn....

4. Chương 4

Đôi môi đỏ như máu và căng mọng như trái bồ đào lại nhếch lên thành đường cong hoàn hảo:

- - Làm rất tốt. Đây là số tiền mà chúng ta đã thỏa thuận. Tôi đã đạt được những gì tôi muốn còn ông cũng có tiền ông cần. Từ bây giờ hai chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào nữa

Cô gái xinh đẹp định quay đầu rảo bước thì bị gã đàn ông mũi khoằm gọi giật lại:

- - Chờ đã, đừng đi vội. Tôi muốn thương lượng mộ chút đã

- -Chẳng phải tôi đã nói rồi sao. Ông có tiền rồi còn muốn gì nữa?

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại. Gã đàn ông mũi khoằm cười gian xảo:

- -Há há há há...cô thật là không biết thời thế gì cả. Giá xăng lại mới lên rồi...

- -Ý ông là... nói cho rõ đi

Cô gái có vẻ không giữ được bình tĩnh, khẽ gất lên. Gã tiếp lời:

- -Vụ đó tôi làm chắc chắn bố mẹ con nhãi đó sẽ báo cảnh sát điều tra. Mà cô còn lạ gì bọn cóm nữa. Chuyện gì cũng muốn dính mũi vào. Tôi muốn cô chu cấp thêm cho tôi ba lít nữa. Nếu cô làm được tôi sẽ biến mất mãi mãi. Nhược bằng không, tôi không đảm bảo ngày mai tên cô có lên báo không đâu

- -Ông đang đe dọa tôi?

Cô gái xinh đẹp khẽ quắc mắt. Tiếng giày đinh lộp cộp nện vào đất xen lẫn một lời nói thoảng qua như gió:

- -Cô rất thông minh để hiểu mình phải làm gì....hẹn cô ba ngày nữa tại đây. Nếu không đừng trách tôi vô nghĩa

Nắm chặt gấu váy, khuôn mặt cô gái bí ẩn khẽ rung lên vì tức giận. Đôi môi đỏ máu lại nhướn lên:

- -Là ông ép tôi...

Cả trường Bảo Hoàng đã biết tin về vụ việc của Diệp. Có người cho rằng đây là một âm mưu được sắp xếp từ trước, có kẻ lại nghĩ đây chắc là Diệp cố tình tạo ra vụ này để nổi tiếng hơn. Nhóm của Mai lại bị nghi ngờ nhiều hơn khi cô ta thắng thường xuyên tuyên bố:

- -Đó là kết quả của kẻ nào dám hỗn xược với Chi Mai này. Người ta gọi đó là ác giả ác báo

Giao không nói gì. Cả ngày đến lớp cô chỉ mong sao au kết thúc buổi học để chạy ngay đến viện. Những người đã từng rất ủng hộ Diệp cũng rất bức xúc. Họ còn làm cả băng rôn khẩu hiệu đả đảo nhóm Chi Mai để đòi lại công lí cho Diệp. Tình thế của nhóm Chi Mai càng tệ hơn khi có người phát hiện một ống dung dịch axit đặc có trong cặp của cô bé này. Mai bị áp tải lên đồn cảnh sát trong tình trạng nước mắt nước mũi tèm lem. Cô nàng này bình thường thì rất đánh đá chua ngoa song mỗi khi xảy ra chuyện thì lại yếu đuối và mau nước mắt như vậy. Cô gào khóc thảm thiết:

- -Không phải tôi. Tôi không có...huhuhuhuhuhu...

- -Đồ xấu xa. Bọn tôi không ngờ chúng tôi lại có một người bạn xấu xa như thế.

- -Đồ Xấu Xa...

Mai như hóa điên hóa dại khi bị chính những cô bạn mà mình từng gọi là bạn thân chu ẻo như vậy. Mắt cô tối sầm lại. Như một con thú hoang lâu ngày bị giam cầm nay được cởi xích, Mai nhao về phía mấy cô bạn chiến hữu khi trước mà cào cào. Nhưng cô đã bị hai anh cảnh sát đi cạnh giữ lại và lôi đi. Giao không nói gì, chỉ đứng đằng xa khẽ nhướn miệng cười “ cười người hôm trước, hôm sau người cười”

Hôm nay trên mặt báo Lá cải cũng thật lắm tin thú vị. Đầu tiên là tin shock, một cô bé học sinh trung học xinh đẹp bị chính một người bạn cùng lớp thuê người tạt axit. Hung thủ đã bị cảnh sát tóm gọn nhưng vẫn một mực kêu oan. Thế hệ trẻ bây giờ thật tàn bạo và khát máu(nguyên văn lời bài báo đã viết). Đối xử với bạn bè bằng luật rừng. Khi bị phát giác lại như một con chiên ngoan đạo bị vu oan. Từng lời từng lời bài báo viết như xoáy sâu vào hung thủ là Mai đang bị cảnh sát truy vấn. Giật tít cho bài shock thứ hai là vụ tai nạn bí ẩn. Nạn nhân là một người đàn ông trung niên, cao tầm 1m70, dáng người thô kệch gương mặt thì đã bị vằm nát vì xe cán. Cảnh sát đang điều tra và cho rằng đây là một âm mưu ám sát. Bởi khi giám định pháp y họ đã phát hiện ra một vài sợi tóc dài của một cô gái còn sót lại trên áo người đàn ông nọ. Khi khám nghiệm AND họ khẳng định chắc chắn đó là tóc của Mai. Vậy là đã rõ. Mai chính là hung thủ gây ra vụ án đầu tiên. Sau đó vì muốn bịt đầu mối cô ả lại cho người đâm chết tên hung thủ đã trực tiếp ra tay với Diệp. Thật đáng kinh hoàng...

Diệp nghe không sót một từ nào trong bài báo. Giọng Giao có vẻ vui mừng :

- -Cậu thấy không Diệp, trên đời này công lí vẫn còn đấy !!!

- -Ư...tớ cũng...không biết nên vui...ư...hay buồn nữa. Tớ thật...không hiểu nổi. Vì sao Mai lại làm như vậy với tớ...ư... Nhưng tớ cảm thấy thương cậu ta nhiều hơn là giận...

- -Cậu nói gì mà lạ vậy Điệp. Cậu ta khiến cậu đã trở thành như thế này mà cậu còn thương cậu ta ư? Tỉnh lại đi cô bạn của tôi ơi...

Giao khẽ nắm tay bạn lắc nhẹ. Điệp nắm chặt tay bạn gượng cười:

- -Ừ. Tôi biết rồi. Mai là tôi được tháo băng rồi

- -Đúng rồi. Nghe truyện cười không? Tôi kể...

“ Cốc cốc cốc” Giao chưa kịp nói hết câu thì có tiếng gõ cửa. Giao ra mở cửa và vô cùng bất ngờ khi một hộp quà to dùng cùng một bó hoa cũng to chả kém đang di động trước cửa. Đúng hơn là tại hộp quà và bó hoa quá to nên đã che khuất cả người bê. Giao khẽ hỏi:

- -Ai vậy?

- -Đỡ hộ bọn tôi trước đi đã..

Không chờ Giao đồng ý cả hộp quà to và bó hoa đã được chuyển sang tay Giao khiến cô bé suýt ngã. Đằng sau là cậu bạn kính cận hôm nào cùng cô bạn thân. Họ bước vào phòng bệnh và mỉm cười:

- -Bọn tôi đến đây hôm nay trước là để thay mặt ban chấp hành nhà trường cùng hội phụ huynh tặng cậu món quà nhỏ mong cậu mau chóng lành bệnh

- -Ừ tôi cảm ơn.

Điệp khẽ mỉm cười. Giao khẽ nệ bụng hộp quà đặt bịch xuống thở hắt ra:

- -Điệp ơi may mà đây mới chỉ là món quà nhỏ thôi đấy. Nó mà lớn thì chắc tôi bị đè bẹp mất. Ha ha ha ha

- -Cậu vui tính quá Giao ạ ha ha ha ha ha...

Cô bạn thân của cậu kính cận khẽ đập vào vai bạn cười lớn. Cậu chàng khẽ chỉnh lại kính, giọng có vẻ trầm xuống:

- -Tôi thật sự không ngờ Mai lại dám làm điều độc ác ấy

- -Ừ. Ai cũng bất ngờ mà. Thôi các cậu cứ ngồi nói chuyện với Điệp đi. Tôi đi mua chút đồ cho cậu ấy đã

Giao đáp lại rồi quay sang bạn thân:

- -Điệp à. Tôi phóng ra ngoài mua ít hoa quả về ép sinh tố cho cậu nhé. Bác sĩ bảo cậu mà uống nhiều nước hoa quả sẽ rất tốt cho quá trình hồi phục.

- -Ừ. Cậu cứ đi đi. Để Điệp tui tôi lo cho...

Cô bạn mập mạp lên tiếng. Giao mỉm cười gật đầu quay gót. Khi Giao vừa đi khỏi Điệp mới dám ho húng hắng. Cậu bạn kính cận cùng cô bạn thân có vẻ hoảng hốt:

- -Nè cậu ổn chứ? Có cần bọn tôi gọi bác sĩ không?

- -Ừ tôi...không sao. Chỉ là hơi ngứa cổ một chút thôi. Các cậu đừng lo. Tôi không muốn Giao lo lắng thêm nên tôi nhịn ho trước mặt cậu ấy.

- -Cậu đúng là không đâu. Giao sẽ càng lo hơn khi cậu cứ cố chịu đựng như thế

Cậu bạn kính cận kéo chân đắp cho Điệp dịu dàng nói. Cô bạn thân chỉ tủm tỉm cười. Họ ngồi trong phòng và cố kể thật nhiều câu chuyện cười cho Điệp quên đi sự đau đớn của vết thương. Điệp đã cười nhiều hơn. Mặc dù điều đó làm cô khá đau vì vết thương vẫn chưa lành hẳn. Nhưng cô lại rất vui vì có những người bạn bên cạnh...

Trong khoảng thời gian này, nhờ có Giao mà bố mẹ của Điệp cũng phần chần lên rất nhiều. Bố mẹ Điệp đã quay trở lại công ti và vực nó dậy trước nguy cơ phá sản. Họ biết họ cần sống tốt hơn để làm chỗ dựa cho Điệp. May sao, nhờ có công ti nhà Giao giúp đỡ nhiều mà công ti bố mẹ Điệp dễ dàng được vực dậy và lại phát triển. Bố mẹ Điệp rất vui và cảm động vì con gái mình đã tìm được một người bạn thân tốt đến vậy. Họ chỉ tiếc sao Giao không phải là một cậu con trai. Vậy thì họ sẽ kết tình thông gia luôn với nhà họ Lưu. Cũng trong thời điểm gần đây, ngược lại với công ti của nhà Điệp và nhà Giao đang phát triển mạnh

mẽ thì công ti nhà Mai đang lâm vào bước khủng hoảng. Vì vụ việc Mai đã gây ra mà các nhà đầu tư gần như là rút hết vốn ra khỏi công ti. Giá cổ phiếu của công ti tụt xuống một cách không phanh. Công nhân thì đình công. Gia đình Mai lâm vào bế tắc và nợ nần chồng chất. Họ phải bán nhà, bán đất để trang trải nợ nần và rũ bỏ hết trách nhiệm với Mai. Bố Mai đã tuyên bố ông ta không có đứa con ***** như Mai, rằng là ông ta từ mặt Mai. Có lẽ Mai chính là tâm điểm của tất cả. Cô không ăn không uống, thân hình tàn tạ, điên điên dại dại. Điều tra mãi mà Mai vẫn một mực khẳng định cô ta không có tội khiến các nhà chức trách hoài nghi. Phải chi Mai thực sự bị vu oan. Bởi trông Mai hiện tại rất đáng thương. Nhưng người ta phải phui đi ý nghĩ ấy và đưa Mai vào trại tâm thần với những triệu chứng điên loạn. Vụ án kết thúc, nhưng thực sự thì vẫn còn mập mờ giữa ranh giới. Trắng và đen lẫn lộn....

5. Chương 5

Hôm nay Giao đã rất vui. Sau khi nhận được cuộc gọi điện từ Duy_ cậu bạn cùng nhóm với Giao và Điệp từ nhỏ, nay đang du học tại Nhật Bản_ thông báo là tuần sau cậu sẽ về vì được nghỉ lễ mùa hạ tại Nhật. Giao rất quý Duy bởi Duy luôn quan tâm và bảo vệ cô mỗi lần cô bị bắt nạt. Niềm vui của Giao có lẽ còn nhân lên gấp bội khi hôm trước Điệp hân hoan thông báo hôm nay cô ấy sẽ được cắt băng. Tan học, Giao chạy ngay đến cửa hàng hoa gần bệnh viện mua một bó hoa cúc trắng cho Điệp. Bởi lẽ bạn cô thích loài hoa này nhất. Bởi lẽ nó là biểu tượng của sự chân thực ngây thơ và trong trắng. Cầm bó hoa trên tay lòng Giao sung sướng không tả được. Cô hân hoan đi tới bệnh viện.

“kết”

- -Cho cậu này....ơ

Lạ thay. Căn phòng bệnh của Điệp trống trơn. Giao khẽ sững lại. Cô đặt bó hoa lên bàn tự nhủ” có lẽ cậu ấy đang ra ngoài đi WC”

“ reng reng reng...bạn thân ơi xin cầm tay tôi...” Bản nhạc chuông điện thoại khẽ reo lên khiến Giao giật mình. Cô mở máy và thở phào khi đó là số của Điệp. Giao hào hứng:

- -A lo tình yêu...

- -.hức ...hức

Giọng Điệp vang lên đứt quãng. Có vẻ cô bé đang khóc. Giao lo lắng:

- -Cậu đang ở đâu đấy? Ai bắt nạt cậu à?

- -Kh..ông_ giọng Điệp yếu ớt xen lẫn tiếng nấc khê_ tớ kh..ô..ng s..ao. Giao ơi t..ớ...hức...hức...sợ lắm....

- “ Điệp ơi mẹ xin con đừng nghĩ quẩn”

Giao nghe rõ tiếng mẹ Điệp ở ngoài. Cô chột dạ” chả có lẽ...” và lao ngay ra ngoài hành lang ngược mắt lên sân thượng tòa nhà bệnh viện đối diện. Điệp đứng trên đó. Giao hoảng hốt:

- -Xuống ngay, xuống ngay cho tớ....

- -Kh..ô..ng được Giao ơi....tớ biết...hức hức hức...rằng tớ s..ẽ không ...trở lại...được như trư...ớ...c nữa...tớ....hức hức...

- -Không được. Tớ sẽ lên đó. Chờ tớ...

Nói rồi Giao định lao đi thì bị Điệp ngăn lại:

- -Khô...ng. Cậu mà lên...tớ lạ..i k..hông cầmlòng... được....Tớ khôngmuố...n....cậu...nh...ìn...thấy ...hức hức...bộ d...ạng này của...tớ...hức hức...

- -Im ngay, tớ không muốn nghe

Mắt Giao đã ngấn nước. Cô gào lên vào máy điện thoại:

- - Cậu mà nhảy xuống là tớ cũng sẽ nhảy theo. Tớ nói được là làm được. Duy sắp về rồi. Chả lẽ cậu muốn Duy sẽ đau lòng mãi mãi sao?

- -D.uy ư? T.ó..hức hức...kh..ô..n....g muốn gặp ...cậ...u ấy nữa

Giọng Điệp lại càng ngắt quãng hơn “ mọi ng...ười khô...ng...được ...qu...a đâ...y...nếu...cò..ntiế...n thêm...tôi sẽ nhâ...y”

Giao càng hoảng hốt hơn:

- -Tớ van cậu Điệp ơi. Tuy rằng gương mặt cậu không còn đẹp như xưa nhưng trái tim cậu, tâm hồn cậu vẫn là của cậu. Tớ chơi với cậu đâu phải vì cậu xinh đẹp mà bởi tấm lòng nhân hậu của cậu. Xuống đi Điệp ơi. Nếu cậu nhảy tớ cũng sẽ nhảy. Tình bạn của chúng mình đã ràng buộc lại từ lâu rồi. Xuống đi Điệp ơi...

- -Giao....oi....tớ.....”tút tut tut”

- -Alo....

Điệp quá xúc động nên bị ngất. May sao mọi người đứng trên sân thượng kịp níu tay cô bé lại. Nếu không thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Mắt Giao đỏ bừng vì xúc động. Cô thương bạn mình quá. Khi điệp được chuyển về phòng. Nhìn thấy gương mặt bạn với những vết sẹo đỏ vẫn ngang dọc trên khuôn mặt khiến Giao không kìm được. Cô ôm tay bạn mà òa lên như một đứa trẻ. Mẹ Điệp tiến lại gần đặt tay lên vai Giao thì thào trong tiếng nấc:

- -Cảm ơn con...nếu không có con..chắc ta sẽ ân hận suốt đời mất...

Giao không nói gì, cô chỉ khẽ gạt tóc ra khỏi gương mặt Điệp. Trong cơn mê Điệp vẫn đang khóc. Nước mắt Giao cứ thi nhau chảy. Cô thương bạn mình quá mà không biết làm thế nào. Áp tay Điệp vào má mình, Giao thì thào khe khẽ” có tớ ở đây. Cậu cứ yên tâm ngủ đi nhé...”

Mọi người trong căn phòng đều rưng rưng. Họ lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh để lại mẹ Điệp và Giao ở lại trông nom Điệp. Mẹ Điệp và Giao cứ lặng yên như vậy một khoảng. Mỗi người một tâm sự, mỗi người một nỗi niềm riêng. Mẹ Điệp khẽ lên tiếng phá tan đi không khí im lặng bao trùm căn phòng:

- -Con ở lại trông chừng Điệp hộ bác. Bác đi ra báo cho bác trai biết. Có lẽ bác sẽ phải cho Điệp ra nước ngoài. Với nền y học tiên tiến như bây giờ bác tin sẽ có cách giúp Điệp...

- -Vâng. Con hiểu. Bác cứ đi đi. Để Điệp lại con lo..

Giao trả lời tay vẫn nắm chặt tay Điệp. Mẹ Điệp khẽ gạt đầu, trong lòng bà đang rất xúc động” con chắc là thiên thần đến giúp Điệp nhà ta. Cảm ơn con..”

- - Nan demo kan demo minna

Odori wo odotte iru yo

Onabe no naka kara bowa tto....

Cậu có nhớ bài hát này không Điệp. Bọn mình đã từng rất thích bài hát này. Trong phim nhóc Makuro đáng yêu ấy...

Từng giai điệu vui nhộn của bài hát như xoáy sâu vào nỗi buồn của Giao. Cô vuốt tóc bạn mỉm cười trong tiếng nấc khẽ. Điệp đã tỉnh song cô không mở mắt. Cô mím chặt môi lại để không bật thành tiếng. Nếu lúc đó không có ai ngăn lại, có lẽ cô đã trở thành kẻ tội đồ. Có lỗi với tất cả mọi người quan tâm đến cô. Cô thầm cảm ơn ông trời vì đã ban Giao đến cho cô.

Nghe tin Duy sắp về Điệp hoang mang vô cùng. Bởi lẽ gương mặt của cô giờ này đã không còn như xưa. Điệp sợ cô sẽ bị Duy xa lánh như tà hủi. Khẽ hung hắng ho, Điệp từ từ mở mắt. Mắt Giao sang lên:

-Cậu tỉnh rồi à? Có đau ở đâu không?

Điệp lắc đầu và nắm chặt lấy tay Giao thút thít:

- -Tớ xin lỗi...tớ...

Giao nhồm dầy, quàng tay ôm bạn thì thầm:

- - Ngốc ạ. Lần sau mà còn dọa mọi người như thế tớ sẽ không tha cho đâu.

- -Giao ơi...

Điệp xúc động ôm chặt lấy bạn mà òa lên. Mọi chuyện dường như đã ổn thỏa. Giao khẽ vuốt tóc bạn:

- -Sang tuần sau Duy sẽ về. Cậu ấy nói sẽ có quà đặc biệt cho cậu.

Điệp khẽ đẩy Giao ra, giọng có vẻ nghiêm trọng:

- -Cậu ấy có biết tớ bị như vậy không?

- -Tớ chưa nói. Nhưng tớ tin cậu ấy cũng sẽ như tớ. Không quan tâm đến vẻ bề ngoài của cậu đâu. Cậu cứ yên tâm

Điệp khẽ lắc đầu:

- -Tớ biết cậu và cậu ấy đều là bạn tốt của tớ. Nhưng mà, tớ không muốn Duy nhìn thấy bộ dạng lúc này của tớ. Khi Duy về có lẽ tớ sẽ ra đi.

- -Ngốc này, cậu nói cái quái gì thế chứ. Cậu định trốn tránh cậu ấy sao?

- -Giao! Tớ không trốn tránh. Chỉ là tớ muốn yên tĩnh một khoảng thời gian. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến tớ vẫn không thể hiểu nổi. Với gương mặt này, tớ thực sự chưa sẵn sàng đối mặt với Duy..

Điệp cúi mặt, giấu ánh mắt dưới hàng mi. Giao nghi hoặc:

- -Đó là lí do cậu thay số điện thoại mà chỉ báo cho tớ biết? Đó là lí do khiến cậu từ chối tất cả mail Duy gửi về? Duy nói cậu ấy đã cố liên lạc với cậu nhưng cậu đã gần như mất tích cả tháng trời trước đó. Cậu đã quyết định rời bỏ Duy ngay trước khi chuyện này xảy ra ư?

- -Tớ có nhiều chuyện khó nói...

- -Có chuyện gì mà cả bạn thân cậu cũng không nói sao? Tớ không hiểu. Điệp có chuyện gì vậy?

Giao khẩn khoản xin Điệp trả lời. Nhưng Điệp chỉ mím môi và lắc đầu. Giao nén tiếng thở dài:

- -Cậu không nói thì thôi vậy. Tớ không nài ép. Mà cậu định đi đâu?

- -Tớ cũng không biết nữa. Với tớ chỉ cần rời khỏi nơi này là đủ.

Điệp khẽ nheo mắt. Giao không biết mình có nên ngăn cản bạn không bởi cô biết Điệp là một cô bé cứng đầu và ương ngạnh. Khi đã quyết làm việc gì thì làm cho bằng được kể cả bố mẹ ngăn cũng không được. Giao đỡ Điệp nằm xuống và kéo chăn cho bạn. Cô chỉ khẽ nhắc:

- -Tớ biết cậu buồn. Đừng nghĩ ngợi nhiều nghĩ ngợi đi...

- -Cảm ơn cậu, Giao

- -Ngốc ạ. Chúng ta là bạn thân mà. Ngủ đi tớ sẽ canh cho cậu ngủ.

Điệp nhìn bạn nhoén miệng cười, gật đầu. Cô kéo chăn lên cao hơn và giấu mình trong đó để Giao không phát hiện ra cô đang khóc” Xin lỗi Giao, xin lỗi Duy xin lỗi tất cả...”

6. Chương 6

Vài ngày sau, Điệp đã khá hơn một chút. Cô bé đã có thể ăn cơm và di chuyển đã không cần dùng đến xe lăn. Bố mẹ Điệp rất vui vì sự khả quan trong bệnh tình của cô con gái cưng. Điệp luôn cố tỏ ra vui vẻ khiến

bố mẹ cô càng an tâm hơn. Song, không ai biết cô đã chuẩn bị ột sự ra đi _ trừ Giao. Mặc dù không hề muốn bạn bỏ đi mà không có một lí do nào như thế nhưng Giao cũng không muốn ép Diệp ở lại mà không được vui vẻ. Cô chỉ còn biết gom hết tiền tiết kiệm và đưa cho bạn. Diệp từ chối nhận bởi cô không thể lợi dụng bạn để lấy tiền được. Giao chỉ dúi mạnh vào tay Diệp rồi tuyên bố cho cô vay ngắn hạn. Lãi suất như ngân hàng, khi nào trở về thì trả. Cả vốn lẫn lãi. Diệp không nói gì chỉ nắm chặt tay Giao mắt rưng rưng. Giao ôm quàng bạn mỉm cười. Tình bạn thật đẹp....

Một buổi sớm trong lành lại đến,....

Hít một hơi dài, Diệp để lá thư tạm biệt mọi người lên bàn và lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh. Cô cố đi thật mau không ngoái đầu lại để không mùi lòng. Cũng chưa biết sẽ đi đâu nhưng cô sẽ cố rời thành phố này. Chuyến tàu sớm khê chuyển bánh trong màn sương bàng bạc...

Cùng trong lúc đó trên máy bay có một cậu thanh niên trẻ đang đưa mắt lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Trong tay cậu ghì chặt một con gấu bông nhỏ, môi cậu khê thì thầm “ tớ về rồi “

Giao đứng chờ sẵn tại sân bay. Cô đã mua một bó hoa lớn để chào mừng Duy về. Vừa thấp thoáng thấy bóng cậu bạn trong sân bằng Giao đã khua tay rối rít. Duy nhìn thấy bạn cũng vẫy tay đáp lại, song lòng cậu hơi chùng xuống vì không thấy bóng dáng Diệp. Giao ôm chầm lấy Duy khiến cậu hơi bối rối. Nhận lấy hoa từ tay Giao, Duy khê hỏi:

- Diệp không tới à?

- Cậu phải thật bình tĩnh khi nghe tớ kể chuyện này.

Mắt Duy sầm xuống. Giao kể liền mạch không nghỉ. Duy cúi đầu không nói gì. Sợ bạn buồn, Giao khê đặt tay lên vai Duy an ủi. Duy kéo chiếc mũ lưỡi chai sụp xuống che mặt, nói:

- Chúng ta đến viện thăm Diệp được chứ.

Giao gật khê nhưng trong lòng cô cũng biết Diệp đã bỏ đi.

Chiếc taxi màu vàng đậu phịch trước cổng bệnh viện thành phố. Bước vào phòng bệnh của Diệp cả Giao và Duy đều rất hoang mang khi thấy mẹ Diệp đang ngồi khóc trên giường. Giao tiến lại gần đặt tay lên vai mẹ Diệp nhẹ nhàng:

- Bạn ấy đi rồi hả bác?

- Ủ. Hức....hức nó bỏ đi rồi....

- Chào bác, cháu mới về

Duy khê tiến lên trước cúi nhẹ đầu. Mẹ Diệp gật gật đầu quệt vội dòng nước mắt. Bố Diệp bước vào đưa cho Giao một bức thư và dặn:

- Diệp để lại thư cho con. Duy mới về à cháu?

- Dạ....

- Nó đã quyết định như vậy chúng ta cũng không thể ngăn cản. Diệp là một đứa bướng bỉnh. Ta chỉ mong con bé sẽ nghĩ thông và quay trở về...

Cả phòng nén tiếng thở dài. Riêng Duy lại chìm trong một dòng tâm sự khác. Cậu không hiểu tại sao Diệp lại giấu cậu tất cả mọi chuyện và tại sao cô lại rời xa cậu. Từng câu hỏi cứ xoáy sâu vào tâm trí Duy cho đến khi Giao áp lon nước mát lạnh vào má cậu mới sức tỉnh quay về với thực tại. Giao cười nhẹ:

- Cậu ấy sẽ quay về thôi. Đừng lo lắng quá, Duy à....

- Tớ quyết định rồi, tớ sẽ không ngồi yên chờ đợi....

Duy đưa mắt nhìn xa khê cười. Giao nhận ra ẩn ý trong câu nói đó của bạn. Cô không nói gì chỉ đứng lặng nhìn Duy. Trong lòng cô cũng bồn chồn, nhưng là một mối khác” Nếu tớ ra đi cậu có giữ tớ lại không?” Cô cố xua đuổi ý nghĩ ích kỉ đó khỏi đầu óc nhưng nó cứ như con đĩa đói. Cứ bám chặt không rời. Giao biết lúc này không phải là lúc cô giành tình cảm của Duy từ Diệp. Cô không muốn mình là kẻ thế thân và

hơn cả là cô không muốn phản bội lại tình bạn giữa cô với Diệp. Cô chỉ nén tiếng thở dài nhìn len lén người bên cạnh...

Cùng lúc đó tại một thị trấn nhỏ, cách xa trung tâm thành phố đến cả ngàn dặm, một con tàu đã vào ga. Tiếng còi tàu rít lên trong không gian vang vọng không ngừng. Một cô gái nhỏ ngủ quên không xuống ga. Người soát vé nhú mào:

- Hết bến rồi xuống đi nhóc con....

- Dạ....

Khẽ mơn mào, cô gái nhỏ dụi mắt. Người soát vé nhắc lại:

- Tôi nói hết bến tàu rồi. Xuống đi. Muốn đi một vòng nữa không?

- Dạ, vâng. Cháu xuống liền....

Như bưng tỉnh, cô gái lúi hành lí cúi chào người soát vé và xuống tàu. Mặt trời đã lên đến gần đỉnh đầu, lấy mũ chụp vào đầu, cô gái cứ lầm lũi bước đi. Có lẽ cô không muốn ai nhận ra khuôn mặt đầy sẹo của mình.

Một cuộc sống khác lại đến với Diệp. Không còn bạn bè, người thân hay bất cứ ai bên cạnh. Cô phải tự mình mưu sinh, bươn chải. Từ một nàng công chúa thứ gì cũng có Diệp bỗng trở thành kẻ vô gia cư. Tự nhủ với lòng rồi mọi chuyện sẽ tốt đẹp cả thôi nhưng sao cô vẫn thấy sống mũi mình cay cay. Kéo vali đi một quãng cô tự nhủ mình phải tìm nơi nghỉ ngơi đã. Hành trình vừa rồi đã khiến cô quá mệt mỏi rồi. Đi một lúc, Diệp cũng kiếm được một nhà trọ rẻ tiền nằm trong ngõ. Bà chủ nhà là một bà cụ không con, đang muốn tìm người ở cùng cho bớt hiu quạnh. Mặc dù đã có rất nhiều người muốn xin ở cùng bà nhưng bà đều không cho. Bởi bà nói bà không thấy được ánh mắt chân thành của họ. Riêng Diệp thì khác. Mặc dù khuôn mặt của cô không còn lành nặn nhưng trong ánh mắt của cô bà cụ thấy được nét thực thà, lại có nét gì đó rất giống với con gái xấu số đã mất cách đây 10 năm của bà. Bà nắm tay Diệp dẫn vào phòng :

- Đây là phòng của con. Tiền trọ như đã thỏa thuận. Có điều gì chưa biết hay có khúc mắc gì cứ tìm ta. Mặc dù ta không muốn thu tiền trọ của con nhưng mà ta cũng cần sống. Ta lại không còn khả năng lao động nên.....

- Cháu hiểu. Cụ cứ yên tâm.

Diệp nắm chặt tay bà cụ mỉm cười. Bà cụ móm mém cười hiền:

- Trước đây cháu là một cô bé rất xinh đẹp đúng không?

- Dạ?

Câu hỏi của bà cụ lại khơi lên kí ức không mấy đẹp trong cô. Diệp không trả lời, cô chỉ cúi đầu. Bà cụ biết mình đã lỡ lời nên chỉ cười xòa:

- Không muốn nhắc lại thì thôi. Phòng hơi bụi một chút. Con chịu khó lau chùi nhé. ...Chìa khóa nhà đây. Ta ra ngoài một lát...

- Vâng.

Nhận chìa khóa từ tay bà cụ, Diệp khẽ nén tiếng thở dài. Cô tự nhủ lòng phải cố gắng thật nhiều để quên mọi nỗi buồn trong quá khứ, để lại bắt đầu một cuộc sống mới “ cố lên Chiaki, mày sẽ làm được mà. Cố lên nào Hồng Diệp”

7. Chương 7

Lau dọn phòng trọ xong xuôi, Diệp ngồi phịch xuống chiếc giường ọp ẹp dầm lưng. Từ nhỏ tới giờ đây là lần đầu tiên cô phải tự mình làm việc như vậy. Mặc dù khá mệt song Diệp vẫn cảm thấy rất vui. Nghỉ ngơi một lát cô đã nghe tiếng dép loẹt quẹt của bà cụ chủ nhà trở về. Nhanh nhẹn, Diệp chạy ra đón:

- Bà đã về ạ!!

Bà cụ cứ lẩm bẩm trong miệng điều gì đó mà không để ý thấy Diệp đang chào. Diệp chạy lại gần vồn vã:

- Bà mới về ạ!!!!!!!!!!!!!!

- À ờ, con đây à.

Bà cụ đáp lại vẻ uể oải. Diệp lo lắng dìu đỡ bà vào nhà hỏi han:

- Có chuyện gì vậy hả bà?

- Lấy dùm ta cốc nước đã rồi từ từ ngồi xuống đây ta kể à nghe.

Diệp nhanh nhẹn vào nhà trong rót cho bà cụ chén nước. Ngồi xuống cạnh bà, Diệp có cảm giác rất thân quen. Giống như cô đang ngồi cạnh bà Ngoại vậy. Ấm áp và dễ chịu như vậy. Sau khi uống xong chén nước, bà cụ bắt đầu câu chuyện:

- Lúc nãy ta có đi ra ngoài ga nói chuyện phiếm với mấy bà trong hội những người cao tuổi nhưng ta lại bắt gặp một cảnh đáng thương quá. Có một cô gái ăn vận rách rưới, nằm trên ghế đá người rung lên liên hồi, miệng thì cứ lẩm nhẩm gì đó. Ta lại gần sờ lên trán thì thấy cô ta bị sốt cao. Nhưng ta già yếu không thể vác cô ta về được. Ta có nhờ mấy cậu thanh niên trẻ nhưng họ đều che mũi bịt môi. Thật là quá đáng mà. Ta có che cho cô ấy tấm áo mỏng nhưng không biết cô ấy có sao không

Nghe bà cụ nói vậy, Diệp vội vàng kéo tay bà:

- Bà dẫn con ra đó đi. Rồi con với bà đưa người ta về đây. Không nhìn thấy và không biết thì thôi chứ nhìn thấy mà không giúp là có tội. Đi mau thôi bà...

Bà cụ không nói gì chỉ khẽ mỉm cười. Quả là bà đã không nhìn nhầm người. Cô gái này quả là một con người tốt bụng. Ra đến bến tàu, phải vất vả lắm hai bà cháu mới dìu được người đó về nhà. Tới nơi, Diệp vội vã lấy nước để bà cụ lau rửa cho cô gái lạ. Nhưng khi bà cụ vừa vén tóc cô gái lên, Diệp ngỡ ngàng đến độ làm rơi cả cái chậu nước đánh xoảng. Bà cụ quay ra:

- Con có bị sao không? Sao vậy? Con quen cô gái này à?

Diệp đứng chết chân tại chỗ một hồi. Như không tin vào mắt mình nữa. Kẻ thù của cô đang ở trước mắt. Kẻ đã khiến cô ra nông nổi này chính là cô gái kia. Phải, là cô ta. Chi Mai... Một phần Diệp muốn lao vào cầu xé Mai ra thành từng mảnh, phần cô lại muốn bỏ mặc cho cô ta tự chết. Diệp cúi đầu:

- Xin lỗi bà. Cháu không thể cùng bà chăm sóc cô ta được. Cháu...

Dù đã cố gắng ngăn lại, nhưng hai hàng nước mắt đã trào ra. Diệp ôm mặt tức tưởi khóc. Bà cụ dù không hiểu mọi chuyện là gì nhưng khi thấy Diệp khóc bà cũng tủi lòng. Bà chạy lại, ôm Diệp vào lòng. Khoảng cách chủ nhà và người thuê như không còn mà thay vào đó là tình cảm ruột thịt. Diệp khóc như mưa. Bao nhiêu uất hận đau đớn như vỡ òa. Cô cứ khóc cho đến khi Mai khẽ cựa mình ho khẽ " khụ khụ khụ.."

Bà cụ vuốt tóc Diệp cười móm mém:

- Ta không biết con và cô gái này có thâm thù gì nhưng người ta bị như vậy cũng coi như bị quả báo rồi. Ta nghĩ con cũng nên bình tâm trở lại" Gieo nhân nào ắt gặp quả ấy" Con cứ nghe ta đi

Diệp khẽ quệt giọt nước mắt lăn dài trên má, mỉm cười:

- Dạ để con đi lấy chậu nước khác

- Ừ

Bà cụ khẽ gật đầu và lại quay vào với cô gái nọ. Sau khi tắm rửa sạch sẽ cho cô gái xong bà cụ trầm trồ:

- Cô gái này cũng rất xinh xắn. Có vẻ cũng là một tiểu thư lá ngọc cành vàng thì phải?

- Khụ khụ khụ...

Thấy cô gái vừa hồi tỉnh bà cụ ân cần:

- Con thấy trong người thế nào?

- Đói quá. Bà làm ơn làm phước ban cho con chút đỉnh....

Cô gái lạ níu tay bà cụ nhìn mà muốn rớt nước mắt. Trông Mai trước mắt Điệp lúc này thật đáng thương. Khác hoàn toàn với cô bé Mai kiêu kì đánh đá thuở nào. Có lẽ bởi đây là một sự trừng phạt cho kẻ độc ác. Điệp lắc đầu thương hại Mai. Khi Điệp vừa đưa bát cơm cho Mai. Cô gái đã vùng dậy, giằng lấy bát cơm ăn lấy ăn để. Có lẽ cô đã bị bỏ đói lâu ngày. Điệp nén tiếng thở dài:

- Sao cậu lại đến nông nổi này hả Mai? Chỉ vì một cuộc thi mà cậu nỡ *** hại tôi. Để rồi bây giờ cậu không khác gì tôi cả. Thảm hại, đáng thương.

Mai như không nhận ra Điệp. Nhìn cô lúc này không khác gì người điên. Đầu tóc bù xù, ăn uống rơi *** lung tung. Bà cụ chép miệng:

- Chắc con bé bị bỏ đói lâu ngày. Ăn từ từ thôi

Khi nhìn thấy tay bà cụ định chạm vào người mình Mai khẽ dứm người lại. Cô đưa con mắt sợ sệt nhìn bà cụ. Có lẽ cô rất hay bị người ta đánh nên trở nên như vậy. Bà cụ khẽ mỉm cười lấy lòng tin:

- Đừng sợ ta không hại con đâu..

Mai vẫn dứm người lại, lắc lắc đầu:

- Tôi không tin. Các người ừa vào bắt tôi. Tôi không để các người gạt đâu. Tôi không làm gì cả. Tôi bị oan. Tôi....

Nói đến đây có lẽ quá xúc động Mai té xỉu. Vì cơ thể cô đã quá suy nhược, lại thêm bị kích động tâm lí nên Mai hành xử như vậy. Điệp chợt dạ” đến lúc này mà cô ta vẫn còn kêu oan, chẳng lẽ không phải là Mai? không thể nào. Ngoài Mai ra, không ai có thể làm việc này. Nhưng bị chấn động tâm lí đến cỡ điên dại mà vẫn kêu oan thì chắc là đúng. Vậy ai là người đứng đằng sau chuyện này? Ai lại muốn mình chết? Là ai?” Từng câu hỏi lại xoáy sâu vào tâm trí Điệp. Vốn chỉ định đi xa một thời gian để bình tâm trở lại nhưng có lẽ cô sẽ lại phải làm một chuyện. Đó là điều tra lại vụ án của chính cô. Kẻ nào đã làm những chuyện đáng sợ này. Cô sẽ điều tra ra. Việc lúc này là cần chăm sóc cho Mai khỏe lại. Khi đó cô sẽ hỏi Mai cho rõ ràng. Có thể Mai sẽ biết điều gì đó....

Cùng lúc này tại một khung cửa sổ cao, cô gái với đôi môi đỏ như trái bồ đào khẽ nhếch lên thành đường hoàn hảo. Khẽ lắc ly voska trên tay cô đưa mắt nhìn xa xăm” Màn kịch chỉ mới bắt đầu thôi”

8. Chương 8

Trong bóng tối mập mờ, có bóng hai người đang lặng lẽ lướt đi trong đêm. Họ có vẻ khá vội vã. Là một điều lạ dù đang ở mùa hè nóng bức nhưng họ vẫn mặc những chiếc áo măng tô trùm kín đầu. Không ai để ý đến họ cả, nói đúng ra là không có ai nhìn thấy họ. Bởi lẽ ở cái thị trấn nhỏ và hẻo lánh này, ngoại trừ nhà ga ra cứ đến sẩm tối là tất cả mọi nhà đều đóng cửa hết. Người ta tránh đi ra ngoài vào ban đêm vì dân ở đây khá mê tín. Họ cho rằng ban ngày con người mới được quyền đi lại hay làm việc. Còn tối đến là thời gian của những linh hồn lang thang. Nếu họ ra ngoài thì có thể bị bắt đi. Hai bóng người lạ mặt dừng lại trước nhà bà cụ cho Điệp thuê nhà. Một người hất mặt:

- Là chỗ này phải không?

-Ừ _ kẻ còn lại khẽ lên tiếng_ chúng ta phải làm mau mới được

- ok

Bọn chúng khẽ cạy then cửa. Lúc này Điệp đang ngủ. Sau chuyến hành trình ban chiều, lại cộng thêm việc chăm sóc Mai khiến cô mệt lả. Đặt lưng xuống là ngủ liền. Bà cụ chủ nhà nằm nhà trên. Còn Mai thì nằm ở phòng cạnh gác xép.

Hai kẻ lạ mặt đột nhập vào nhà. Chúng chia nhau ra tìm Mai. Chúng được lệnh là phải khử Mai trước khi cô búp xép gì đó cho Diệp. Bà cụ đang ngủ bỗng nghe có tiếng nói xì xèo. Tưởng Diệp khát nước nên đi uống nước. Bà nói vọng xuống:

- Diệp hả con? Bật đèn lên mà đi cho khỏi vấp.

Không có tiếng trả lời. Bà chỉ nghe thấy những âm thanh rất lạ. Có tiếng bộp bộp như ai đó đang đánh nhau trong nhà bà. Sau đó lại có tiếng xoảng của cái chậu nhôm. Bà cụ nghi ngờ là trộm nên lật đật trở dậy cầm chổi đi xuống cầu thang. Bà chỉ thấy hai cái bóng trắng đang vác một vật gì đó trên lưng và chạy ra ngoài cổng. Tay chân bà rụng rời "chả lẽ ma vào nhà ta bắt người ư?" Khi bà trấn tĩnh lại thì hai cái bóng trắng ấy đã biến mất. Bà dụi mắt nhìn lại. Không có gì cả. Bà tự cốc vào đầu mình "già rồi toàn tưởng tượng lung tung" Bà chẹp miệng rồi lên lầu ngủ tiếp. Hai kẻ lạ mặt đã bắt được Mai. Chúng bàn cãi:

- Xử lí nó luôn tại đây hay mang về cho cô chủ?

- Cô chủ đã dặn phải mang cái thủ cấp của nó về cho cô chủ kiểm tra. Nên xử lí luôn đi. Cho gọn..

- ok

Chúng vứt Mai xuống đất và định làm theo kế hoạch. Lúc này Mai chỉ bị thuốc mê làm ngất nên chưa bị thương nặng. Tiếng cửa máy loẹt xoẹt trên đất làm cô tỉnh dần. Mai dụi mắt. Khi nhìn thấy chiếc cửa máy chuẩn bị kề vào cổ mình, Mai vùng dậy hét lên. Cô không biết bọn chúng định làm gì nhưng có vẻ chúng không mấy có thiện ý. Dù đang trong tình trạng bất ổn song Mai vẫn hiểu "muốn sống thì phải chạy" Vậy là cô cố bỏ chạy thật nhanh. Một tên túm ngay được chân cô. Mai vùng vẫy:

- Không tôi van các người. Tha cho tôi. Tôi không muốn chết. Tôi không muốn.....Đừng làm thế....

Tên túm chân cô nhỏ nhẹ:

- Đừng lo. Một lát sẽ hết đau thôi. Cái cửa máy này bén lắm. Chưa dùng bao giờ cả. Ha ha ha ha ha

- Ha ha ha ha ha

Họ cùng cười với nhau trong khi Mai đang khóc nức lên vì sợ. Mai gào lên:

- KHÔNG, có ai không? Cứu tôi với....

Bỗng nhiên Diệp giật mình tỉnh giấc. Cô cảm giác như có ai đó đang gọi mình. Lo cho Mai, cô vội trở dậy. Nhưng phòng Mai lạnh ngắt. Nghi ngờ có điều chẳng lành đến với Mai. Diệp lao ra khỏi nhà.

Ngoài đường vắng tanh, Diệp đưa tay lên miệng gọi lớn:

- MAI ƠI MAI, cậu ở đâu? MAAAAAAIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII OIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII.....

Không có tiếng đáp lại chỉ có tiếng gió đêm đập vào mặt cô ran rát. Diệp chạy vào cánh rừng đằng sau thị trấn. Đang tuyệt vọng vì không tìm thấy Mai bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng khóc khe khẽ của một ai đó. Tiếng đó rất khó nghe vì gió ở đây quá lớn. Lắng tai nghe, Diệp chắc chắn đó là Mai. Cô vội rẽ cây chạy đến chỗ có tiếng khóc. Tới nơi cô như sững lại. Tay phải của Mai đã bị bọn người xấu cưa lìa. Mai khóc thét lên đau đớn. Điều này càng làm bọn người kia hả hê. Chúng cười hoan hỉ như bắt được vàng. Diệp hít một hơi sâu "phải chi có Giao ở đây, cậu ấy biết karate nên giải quyết tụi này dễ hơn" Nhưng Diệp đâu có thời gian nghĩ nhiều. Bọn chúng định cưa nốt tay bên trái của Mai. Diệp chạy ra khỏi chỗ nấp hét lên:

- DỪNG TAY..

Bọn chúng quay người lại và thở phào khi đó chỉ là một con bé nhãi nhép. Một tên gằn giọng đe dọa:

- Xéo ngay. Ở đây không có việc của mày.

- Tôi cũng muốn đi lắm nhưng mà người các ông đang giữ lại là bạn của tôi nên tôi không thể.

- Muốn chết à, ranh con.

- Tên tôi là Diệp chứ không phải ranh con. Thả bạn ấy ra nếu không các người sẽ phải hối tiếc đấy__ Diệp nói cứng, song cô cũng sợ nếu chúng mà xông ra thì đừng nói là Mai kể cả cô cũng khó bảo toàn mạng sống.

Tên cầm cửa kéo kéo tay đồng bọn thì thào” nó nói tên là Điệp à? nhớ là con bé mà cô chủ nhắc là không động vào thì sao? gay rồi. Làm thế nào đây?”

-” Mày ngu lắm. Bị con oắt vặt mũi chưa sạch ấy lừ. Mày cứ đứng đấy làm nốt việc đi. Để nó tao xử lí”

Tên còn lại vừa nói vừa bước lên trước, cười khểnh:

- Nhóc con. Tao đã cảnh báo mày rồi. Mày không thích chạy. Được tao sẽ đấu với mày. Còn con bạn mày. Thằng em tao sẽ xử lí.

Điệp lùi lại, mắt vẫn không rời Mai. Mai đã lịm đi vì mất máu. Điệp khẽ lau mồ hôi trên trán. Cô đang phải chơi trò chơi tử thần với bọn ác nhân này. Mà cô đang ở thế yếu. Tình thế đang càng lúc càng nguy ngập. Bỗng ” vút vút vút” Có tiếng roi quất vào không khí. Điệp chưa kịp hiểu gì thì phịch. Một người thanh niên nhảy xuống giữa Mai và tên cầm cửa. Tên cầm cửa đang nằm lăn lộn trên đất ôm tay phải. Cái cửa rơi đánh xoẹt xuống đất. Tên còn lại quay lại **** thề:

- Mẹ kiếp. Con nhóc này có đồng bọn. Mày sao rồi, Thái?

- Tao bị mấy cái roi quất vào đau tê cả cánh tay đây này.

- Mày là thằng nào?

Tên đó hất mặt. Anh bạn vừa rồi cười nhẹ:

- Bắt nạt đàn bà con gái thì có gì là anh hùng chứ. Khôn hồn thì khi tao đếm đến ba chúng mày hãy chạy au. Còn nếu không đừng trách tao ác

- Mày...mày...xông lên mày. Kết liễu cả lũ chúng nó cho tao...

Điệp vội bật mắt. Chỉ nghe thấy tiếng đánh nhau bịch bịch. Khi cô hé mắt ra thì đã thấy hai kẻ xấu xa kia nằm bẹp trên đất. Anh bạn lạ mặt tiến về phía Điệp cười:

- Cô không sao chứ? Lần sau đừng dẫn bạn đi vào rừng như vậy. Nguy hiểm lắm

- Cảm ơn anh. Ôi Mai...

Điệp vội chạy đến chỗ Mai bị trói. Cô cởi trói và đỡ lấy bạn. Anh bạn kia đứng đĩnh nói tiếp:

- Ồ không có chuyện gì nữa thì tôi đi đây. Cô tự về được chứ?

- Vâng, nhưng tôi còn chưa biết tên anh?

- À, tôi là Tazzan

- Gì cơ?

- Thôi bye nhé. Tôi phải đi rồi.

- Khoan...ơ...

Điệp chưa kịp hỏi thêm thì anh bạn đó đã đi khuất. Cô thầm cảm ơn trời vì đã cho người giúp cô qua đại nạn. Cô công Mai trên lưng và phải rất vất vả mới đi được về nhà

Đêm nay quả là một đêm nặng nề....

9. Chương 9

Khi Điệp công được Mai về nhà thì trời cũng dần hửng (Đúng hơn là chả hiểu Điệp dìu Mai đi kiểu gì mà lòng vòng trong rừng mãi mới tìm được lối ra) Thế nên khi về tới nhà Điệp đã thở không ra hơi còn Mai thì nhợt nhạt không còn tí thần sắc nào. Phải cố gắng lắm Điệp mới dìu được bạn qua bậc cửa. Thật không may cô lại đụng phải cái chậu nhôm khi tới bọn kẻ xấu làm đổ ra đánh xoảng một cái. Bà cụ nằm nhà trên

giật mình tỉnh giấc” lại mò đến sao đồ ma cứng đầu, lần này thì dùng hòng thoát khỏi tay của bà” Vừa nghĩ bà cụ vừa thu hết can đảm, cầm chổi nhẹ nhàng đi xuống dưới nhà. Vừa nhìn thấy bóng hai người bà đã nhao vào đập tới tấp:

- Ya, chết đi đồ ma quỷ...

- Á á á...bà ơi là con...

Nghe tiếng quen quen bà vội ngừng tay chổi nheo mắt nhìn kĩ lại. Và một lần nữa bà suýt ngất xỉu khi nhìn thấy bộ dạng đó của Mai và Diệp. Người Diệp thì bết máu của Mai, còn Mai thì xám ngoét như người chết. Một bên tay của Mai còn cụt hẳn một nửa và máu thì vẫn nhỏ giọt không ngừng. Bà cụ lắp bắp:

- Con...con...chuyện gì?

- Bà dìu Mai vào phòng hộ cháu đã. Lát nữa cháu sẽ giải thích cho bà hiểu.

Giọng Diệp có vẻ nghiêm trọng. Bà cụ ậm ừ rồi phụ giúp Diệp đỡ Mai vào phòng. Đặt Mai nằm ngay ngắn xong, Diệp khụy xuống thở dốc. Bà cụ tất tả cầm chậu nước ấm đến bên hỏi khê:

- Có chuyện gì vậy? Nói ta nghe đi. Trông hai đứa ghê quá. Con có sao không?

Vuốt vuốt ngực, Diệp phải khó nhọc lắm mới trả lời được(hậu quả của việc dìu một cái bao tải hơn cả cân mình đi lòng vòng 3 tiếng rưỡi trong rừng):

- Mai bị bọn người xấu bắt cóc. Khi cháu tới nơi chúng đã dùng cửa cửa lùa cánh tay của bạn ấy. Cháu và bạn ấy suýt thì bị chúng cắt thành nhiều mảnh. May sao lúc đó có một anh bạn xuất hiện cứu giúp kịp thời. Tiếc một điều là lúc đó lơ mơ ánh trăng nên cháu không nhìn rõ mặt ân nhân đó. Chỉ biết anh ta tên là Tazzan. Một cái tên kì lạ bà nhỉ.

- À ờ...* Tazzan ư? chả lẽ là nó?* một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu bà cụ song bà vội lắc đầu* không thể...nó chết rồi*

Thấy bà cụ cứ ngẩn người ra Diệp vội lay:

- Bà bà không sao chứ?

- À ờ con nói gì cơ?

- Bà ổn chứ? Con thấy bà cứ như người mất hồn sau khi nghe chuyện này ấy

- Ta không sao. Chỉ là ta không hiểu tại sao lại có người muốn giết cô gái này.

Diệp khê nheo mắt:

- Con cũng chưa hiểu gì cả nhưng con đoán chắc đó chính là kẻ *** hại con. Có lẽ Mai đã biết điều gì đó về chúng mà chúng không thể để con biết nên mới ra tay như vậy.

- Vậy tức là Mai đang gặp nguy hiểm?

- Bà yên tâm đi. Bọn chúng đã rút dây động rừng. Con nghĩ tạm thời bọn chúng chưa dám hành động tiếp.

Diệp khê đặt tay lên vai bà cụ an ủi.

- À, bà ơi ở đây có bệnh viện không? Con nghĩ Mai cần được truyền máu gấp. Bởi bạn ấy đã bị mất khá nhiều máu.

- Ở cái thị trấn bé bằng cái con muỗi này lấy đâu ra bệnh viện. Chỉ có trạm y tế thôi. Nhưng không có xe cứu thương đâu. Muốn đến khám thì tự đến thôi.

Diệp khê nhíu mày khi nghe bà cụ nói vậy. * Trời ơi cái nơi khỉ gió này, không có xe cứu thương nữa *

- Bà có mượn được xe nhà ai không? Con sẽ đèo Mai đi trạm y tế. Bà đi cùng để ôm Mai hộ con.

- Nhà ông Trương ngoài ga có xe máy. Chắc họ sẽ ượn thôi. Để ta đi xem sao.

- Vâng.

Nhìn theo bóng bà cụ khuất sau cánh cửa Diệp khẽ thở dài. Chợt giọng Mai yếu ớt vang lên kéo cô về thực tại

- Nướ.....c...ch...o tôi...nước...

Diệp vội chạy vào nhà trong lấy nước cho bạn :

- Nước đây. Uống từ từ thôi...

Cô đỡ Mai ngồi tựa vào thành giường rồi khẽ bón nước cho cô. Nhìn Mai mệt nhọc nuốt từng thìa nước Diệp cảm thấy đau lòng. Có lẽ cô đã nguôi giận với Mai. Khẽ đỡ Mai nằm xuống, Diệp định đi thay đồ ọi người đỡ hoảng chợt Mai nắm chặt lấy tay cô mê man:

- Đừng...đ...i...tớ...sợ...lấ...m.....

-Đừng lo. Tớ ở ngay đây. Cậu cố ngủ đi. Tớ biết cậu rất đau nhưng hãy ráng chịu một chút. Sắp hết đau rồi. Ngủ đi....

Mai nhắm mắt nhưng tay vẫn nắm chặt tay Diệp làm cô khá khó xử. * Có ai ngờ được hồi trước chúng ta là kẻ thù không đội trời chung*

Diệp khẽ sờ trán bạn* cũng may là không sốt*

Một lát sau, Diệp đã thấy bà cụ lật đật trở về cùng một người với chiếc xe gọi là xe máy thì hơi ngoa nhưng nó có động cơ Ông Trương đồng ý ượn xe nhưng phải để ông tự cầm lái chứ ông không cho ai động vào của quý của mình được (ai có ý nghĩ đen tối về câu này thì ráng chịu nhé) Bà cụ cùng Diệp đỡ Mai ra xe. Diệp định đi thì bà cụ cản lại:

- Con ở nhà chờ tin đi. Ta quen chỗ đó hơn con nên Mai sẽ được khám trước. Yên tâm đi ta sẽ về sớm thôi

- Con hiểu. Bà giúp con....

Mặc dù muốn đi cùng bạn song Diệp lại hiểu. Ở nơi hẻo lánh này, muốn khám bệnh trước không phải có tiền là được. Cần có các mối quan hệ họ mới khám cho. Diệp đi đi lại lại trong nhà mà lòng nóng như lửa đốt

Nửa ngày sau Diệp mới thấy bà cụ trở về cùng Mai. Trông Mai có vẻ đã hồng hào hơn. Tay cô ấy đã được băng bó cẩn thận. Bên còn lại đang được truyền nước. Diệp vội chạy lại giúp ông Trương cùng bà cụ đỡ Mai vào trong nhà. Diệp bắn khoăn:

- Bà ơi sao không để Mai nằm trong trạm y tế? Có gì xảy ra còn gọi được bác sỹ?

- Con ở xa nên không biết chứ. Thà nằm ở nhà còn dễ chịu hơn ở đó. Chỗ đó ngọt ngạt tù túng lại còn không vệ sinh sạch sẽ nữa. E rằng để Mai nằm lại một chỗ như vậy con sẽ không yên tâm.

- Ra là vậy. Con cảm ơn bà và bác nhiều lắm. Nếu không có hai người thì chắc bạn con chết mất.

Diệp cúi đầu ngoan ngoãn. Ông Trương cười xòa:

- Có gì đâu mà ơn với huệ. Giúp người là việc tốt nên làm mà. Thôi hai bà cháu nghỉ ngơi đi. Tôi về đây

- Cảm ơn anh nhá

Bà cụ tiễn ông Trương ra cổng. Diệp khẽ mỉm cười* người vùng quê tình người thật ấm áp*

" Sao? không thành công mà còn bị sát hại à? đúng là một lũ vô dụng. Đã không làm được lại còn khiến con bé đó biết hung thủ không phải là Mai. Hừm chết cũng đáng mà"

" Cô chủ, chúng ta nên làm gì nữa đây?"

" Chúng ta đã rút dây động rừng rồi nên để sự việc lắng xuống đã"

" Vâng, thưa cô chủ"

Trong khoảng thời gian này, Giao đã đỡ hụt hẫng hơn khi Duy cũng bỏ đi tìm Điệp. Cô đã quen với mọi việc khi không còn người bạn thật hiểu cô bên cạnh. Nhưng Giao vẫn thu mình lại bởi Giao vốn là một cô gái ít nói. Nhất là hiện tại cô đang cảm thấy cô đơn vì không còn ai bên cạnh.

Ngôi vị hoa hậu trường năm đã bị bỏ ngỏ và nhiều người hi vọng nó sẽ được trao cho Giao. Bởi cô quá tốt bụng với mọi người xung quanh. Song Giao không quan tâm đến điều đó. Hàng ngày, Giao được vệ sĩ đưa đón đi học bằng xe riêng. Mặc dù trước đây Mai rất ghét như vậy. Vì cô muốn hòa đồng với mọi người. Nhưng lúc ấy là còn Điệp và Duy bên cạnh. Giờ đây chỉ còn một mình, cô sợ mình sẽ không chịu đựng nổi sự cô đơn trống trải ấy.

Cuộc sống của Mai cứ trôi đi bình lặng cho đến một ngày,...

Có một người đến báo cho cô tin dữ. Duy vì cứu một em bé ngoài đường mà gặp tai nạn phải vào cấp cứu ở tỉnh S. Giao như ngã khụy luôn. Cô vội bắt chuyến xe sớm nhất đến bệnh viện X, nơi Duy đang được cấp cứu. Tới nơi, cô đã thấy mẹ Duy khóc nức lên ngoài phòng cấp cứu. Khi Giao đến bà cũng không nhận ra mà chỉ nức lên khe khẽ, miệng không ngừng lẩm bẩm ” nghiệp chướng đúng là nghiệp chướng mà”

Mai nén xúc động hồi nhỏ:

- Bác ơi, Duy sao rồi?

- Giao à...thằng Duy...nó....huhuhuhu....

Chưa nói hết câu mẹ Duy lại nức nở. Giao ôm mẹ Duy vào lòng mà nước mắt cũng trào ra hai khóe mắt.

Phòng cấp cứu mở cửa,...

Hai người vội níu tay bác sĩ:

- Duy sao rồi?

- Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch, chỉ có điều....

- Sao bác sĩ?

- Vì não cậu ấy bị tổn thương mạnh nên cậu ấy có thể sẽ hôn mê một thời gian.

- Hôn mê một thời gian ư?

- Đúng vậy. Chúng tôi đã làm hết sức có thể. Bây giờ thể trạng cậu ấy còn yếu nên người thân chưa được phép vào thăm. Một trong hai người theo tôi làm thủ tục nhập viện cho cậu ấy...

Tai Giao như ù hẫng đi. Mới hôm trước, Duy còn gọi điện về giọng vui vui” tớ tìm được chút manh mối về Điệp rồi”

Cô khụy xuống ngất lịm vì quá xúc động....

Điệp chợt làm vỡ cái cốc khi đang định mang sữa cho Mai. Trong lúc thu dọn mảnh vỡ Điệp bị một mảnh kính cửa vào tay. Máu bắt đầu chảy, Điệp hơi bồn chồn* mình lại có linh cảm không hay* Cô vội chạy ra bắt điện thoại ngoài ga bấm số của Giao....

” tút tút tút, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được....”

Lòng Điệp rạo rức nhưng cô không biết có chuyện gì xảy ra. Cô quay số của nhà mình

” A lô ai gọi vậy?”

* Giọng của mẹ,....*

” A lô?”

Điệp vội cúp máy, cô cố nén tiếng lại để khỏi thốt ra thành lời. Một giọt nước mắt trong veo khẽ rơi xuống.

* Giọng mẹ có vẻ bình thường, tức là bố mẹ không sao. Vậy sao mình lại có cảm giác bất an như vậy nhỉ *

Điệp cố nghĩ theo chiều hướng tích cực rằng không có chuyện gì cả. Rẽ qua chợ, Điệp mua một con cá thật to. Hôm nay, Điệp muốn vào bếp nấu cho bà cụ và Mai một bữa thật ngon.

Cô không để ý rằng có một ánh mắt lạ đang theo dõi mình....

10. Chương 10

Điệp tung tăng về nhà (chính xác là tung tủy vì cô vừa đi vừa nhảy chân sáo rất yêu đời)

Khi ngang qua hàng hoa cô chợt nảy ra ý định mua hoa tặng anh bạn Tazzan hôm nọ đã ra tay cứu cô và Mai. Vừa chọn hoa cô vừa ngâm nga hát. Đương nhiên là chỉ nhỏ đủ mình nghe thấy thôi. Mặc dù giọng hát của cô từng được mọi người tán tụng là sơn ca. Trong cuộc thi Miss của trường nếu không có chuyện gì xảy ra thì Điệp đã trình bày tài năng ca hát của mình.

Cách đó không xa tại cột điện gần nhà hàng ăn có một người đang đứng nhìn Điệp chăm chú. Song Điệp đang bị hút mắt vào những bông hoa trong cửa hàng nên chẳng hề để ý. Người đó thoáng nở một nụ cười khi trông thấy Điệp bước ra khỏi hàng hoa với nụ cười hân hoan. Dù khuôn mặt của Điệp không còn nguyên vẹn nhưng nụ cười của cô cho người ta một sự đáng yêu hiếm có. Điệp rảo bước về nhà với tâm trạng khá vui vẻ. Cũng chẳng hiểu tại sao nhưng khi vừa nghe thấy giọng mẹ bình an Điệp cảm thấy thật nhẹ nhõm. Ít nhất là trong lúc này...

Vừa về tới nhà Điệp đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của Mai. Chất giọng ấy phải cho đi hát nhạc rock chứ chẳng đùa. Điệp vội vàng chạy vào nhà thì đã thấy Mai ngồi gọn ở góc phòng, tay trái ôm khư khư lấy cánh tay cụt về sự hãi cực độ. Bà cụ chủ nhà thì đang ra sức khuyên bảo nhưng không mấy có chuyển biến. Điệp giao thức ăn và bó hoa cho bà cụ rồi khê khàng tiến đến gần Mai. Mai khua khoắng:

- Đừng giết tôi, đừng động vào tôi...

- Mai à...

Điệp nhẹ nhàng lại gần. Song Mai không nhận ra. Cô ta cứ điên điên khùng khùng. Có lẽ vụ việc tối hôm trước đã khiến Mai bị chấn động tâm lý mạnh. Cô cứ ôm chặt lấy cánh tay bị thương của mình cho đến khi nó nhỏ máu. Điệp nhìn thấy thương bạn liền ngồi lại gần:

- Mai à, tớ Điệp đây...

- Cút đi đừng giết tôi...hu hu hu hu hu...

- Nghe này. Có tớ ở đây, không ai dám làm gì cậu đâu. Tớ hứa...

Vừa nói Điệp vừa đưa tay vuốt lại tóc cho Mai đồng thời lau nước mắt cho bạn. Mặc dù còn dím dỏ sợ sệt song Mai cũng đã khá hơn. Điệp tưởng bạn đã đỡ hơn đang định dịu Mai đứng dậy thì đột nhiên Mai dùng cánh tay trái còn lại lôi tay phải của Điệp vào cắn mạnh..

- á á...

Điệp cố gắng chịu đựng cơn điên của bạn. Mai ra sức cắn cho tới khi tay Điệp chảy máu. Cô ta vẫn không chịu rời. May sao lúc đó bà cụ đi qua. Bà vội chạy vào tách Mai ra khỏi Điệp. Điệp ôm tay nhìn bạn đầy thương cảm. Mai lại thu mình vào góc. Bà cụ nắn tay Điệp chẹp miệng:

- Rõ khổ. Làm ơn mắc oán. Đưa tay để bà băng cho.

- Bà đừng nghĩ Mai xấu vậy. Thực ra cậu ấy chỉ hoảng loạn quá mà thôi.

- Ta nghĩ tình hình của con bé nghiêm trọng rồi đấy. Vết thương đang chảy máu mà không cho ai động vào. Lại còn hành hung mọi người nữa chứ. Ta tính đến phải chuyển con bé vào viện tuyến trên thôi.

- Ý bà là...

Diệp vẫn không rời mắt khỏi Mai. Có lẽ chỉ còn cách đó. Để ở lại Diệp và bà cụ cũng không thể chăm sóc chu đáo như ở viện. Lại còn khoản thuốc men ở đây cũng thiếu thốn. Khẽ thở dài Diệp gật khẽ:

- Có lẽ đành vậy. Nhưng lấy ai chăm sóc cho cô ấy đây?

- Chúng ta không thể giúp con bé được mãi. Có lẽ ở trong viện con bé còn đỡ gặp nguy hiểm hơn ở đây.

- Vâng...

Diệp lí nhí trả lời. Cô đang mong có thể nấu cho Mai bữa cơm thật ngon để bù lại những gì bạn cô phải chịu đựng trong viện tâm thần và mấy ngày qua. Vậy mà....

Cầm bó hoa trên tay Diệp rảo bước vào rừng. Trong đầu cô cứ lẫn lộn hình ảnh của Mai khi nãy. Diệp cứ đi cho đến lúc vấp vào rễ cây ngã tẹo cả chân mới giật mình tỉnh. Cô cố gắng đứng dậy nhưng không được. Cô tự cốc đầu trách mình hậu đậu. Bây giờ thì biết tìm đâu ra anh chàng Tazzan trong khu rừng rậm này. Diệp lẩm bẩm:

- Giá mà mình biết cell phone của anh ta thì có phải tìm dễ không? Haiz...

- Ai muốn biết số di động của tôi thế?

Một giọng nói lướt qua làm Diệp giật mình. Cô quay lại và ...

- Á á...

Người lạ mặt vội chạy lại đỡ Diệp. Cô ngất lịm khi nhìn thấy người đó. Bởi một lẽ dĩ ngẫu là người đó đang đeo cái mặt kính to to lồ lồ lại còn xuất hiện như một bóng ma làm Diệp sợ

Một lát sau khi tỉnh lại Diệp giật mình nhìn quanh. Không có ai cả. Cô thở phào:

- Chắc mình gặp ác mộng. Ủa, ai băng bó chân ỳnh vậy? Còn bó hoa của mình định tặng Tazzan đâu? Chẳng lẽ là...con Tinh Tinh đó...á á á á

Diệp lại hét ầm lên. Nhưng cô cố trấn tĩnh lại:

- Tinh tinh không thể biết làm như vậy. Chắc là Tazzan đến cứu mình khỏi con quái thú xong băng bó chân hộ mình và lấy bó hoa đi. Ôi lãng mạn quá....

Diệp chấp tay lại mắt mơ màng. Đột nhiên cô có cảm giác có cái gì đó trong túi áo. Thì ra là một bức thư và một quả chuối:

- Chuối ư? Lại là coná á á...Tinh tinh mà cũng biết viết thư ư? Bình tĩnh, mình phải thật bình tĩnh. Xem bên trong viết gì...

Diệp nuốt nước bọt mở bức thư...

" Cô thật là yếu bóng vía và hậu đậu quá đi. Tôi chỉ đóng giả Tinh tinh để trêu cô một chút thôi mà cũng ngất rõ lâu. Tôi là Tazzan đây. Nhưng tôi không muốn cho ai chiêm ngưỡng dung nhan mỹ miều của tôi cả..."

Đọc đến đoạn này Diệp tí ói...

" Muốn tặng hoa cho tôi thì cứ để hoa lên nóc nhà là được. Tôi sẽ tự đu dây à quên đi bộ đến lấy . Có muốn vào fan hâm mộ của tôi không? Nếu có thì đêm nay, đúng 12h đêm tại đây, tôi sẽ có một buổi họp fan. Nếu cô không vào fanclub của tôi thì ghé qua chơi cũng được. Có đến thì đến đúng giờ đây. Muộn thì cấm vào

Kí tên và đóng dấu

Tazzan"

- Họp fanclub mà 12h đêm, lại còn tại khu rừng rậm như thế này nữa. Anh chàng Tazzan này có vấn đề về IQ không ta?

Diệp ngán ngẩm thở dài. Cô vịn tay vào thân cây đứng dậy. Mặc dù chân còn hơi đau nhưng không còn nhức như lúc đầu. Thì ra thì anh chàng Tazzan này cũng khéo phết. Diệp mỉm cười rồi tập tễnh đi về.

Ngay cạnh đó, một bóng người cũng vừa khuất...

Cũng trong khoảng thời gian này, tại bệnh viện thành phố, Duy đã được chuyển vào phòng đặc biệt dành cho những ca hôn mê sâu. Ngày ngày Giao bỏ cả học để túc trực bên cạnh. Dù mẹ Duy đã bảo không cần Giao phải vất vả như vậy nhưng Giao nhất quyết không chịu. Bố mẹ Giao cũng không cản được con gái. Họ chỉ biết cầu trời khẩn phật cho Duy mau mau tỉnh. Nếu không thì Giao sẽ khuy mất. Cả tuần nay Giao ăn uống thất thường. Trông hốc hác xanh xao hẳn đi. Hầu như 24/24 là Giao ở bên giường của Duy.

Giao không biết tại sao nhưng tự nhiên trong cô lại nhen nhóm lên ngọn lửa ghen ghét với Điệp. Chỉ vì Duy đi tìm Điệp mà...

Cô cố gắng xua đuổi đi ý nghĩ ích kỉ đó. Không thể vì lí do Duy gặp tai nạn mà đổ lên đầu Điệp được. Giao tự nhủ với lòng như thế...

Tại một nơi khác nữa trong thành phố,

- Cô chủ cô chủ muốn bọn tôi làm gì ạ?

- Tôi muốn san bằng cái làng đó

Giọng nữ cao vút cộng thêm tiếng vỡ của ly rượu vang màu đỏ khiến hai kẻ người làm giật bắn. Cô ta gằn giọng:

- Lần này mà còn sai sót thì cho các anh tự xử...

- Rõ...

11. Chương 11

Bà cụ đang ngủ giật mình tỉnh giấc vì những tiếng động lạ trên tầng thượng. Bà vội cầm chổi lật đặt chạy lên tầng. Ánh đèn rơi của chiếc phi cơ làm bà chói mắt. Bà che mắt lẩm bẩm:

- " Cái máy nhà ai mà đèn sáng quá lại còn ồn kinh khủng thế ai mà ngủ được "

Bà tiến lên định nói gì đó thì...

" Pằng pằng pằng pằng pằng pằng..."

Bọn người trên phi cơ nhắm thẳng bà mà bắn. Trên người bà ghim đầy những đạn. Bà cụ chưa kịp kêu lên một tiếng nào thì đã gục hẳn xuống. Bọn người trên phi cơ còn nhảy dù cả xuống sân thượng nhà bà. Có lẽ chúng muốn thanh toán tất cả người trong ngôi nhà này. Chúng lục soát từng phòng một.

Mai nghe thấy tiếng động lạ nên sợ hãi tột độ. Cô ngồi nép vào góc phòng thút thút khóc. Bọn người lạ mặt đập cửa xông vào. Mai bị bọn chúng tặng một viên đạn vào trán mà không kịp chạy. Chúng vẫn tiếp tục đi lục soát...

Trong lúc này Điệp đang trên đường lẩn mò vào rừng để tham dự buổi họp fangclub của anh chàng tự xưng là Tazzan nọ. Cô cũng không hiểu vì sao mà mình rất muốn tham gia vào buổi tiệc không rõ ràng này. Điệp phần muốn nói lời cảm ơn với anh bạn này vì đã giúp cô băng vết thương, phần lại rất tò mò không hiểu Tazzan ngoài đời thường như thế nào? Vừa đi Điệp vừa nghĩ thầm " Họp fan của Tazzan chắc toàn Tinh tinh khỉ đột với hàng loạt con thú hoang thôi nhĩ " Cô tự cười thầm vì ý nghĩ đó.

Khi vừa tới địa điểm hẹn Tazzan sáng nay, Điệp giật nảy mình khi thấy cái đầu con Tinh tinh đang phát sáng lại còn được đặt chễm chệ trên một chạc cây gần đó. Điệp khẽ nuốt nước bọt, mắt vẫn dán chặt vào vật ghê rợn đó. Song, vì trời tối nên cô không nhận ra đây chỉ là đồ giả chứ không phải đầu Tinh tinh thật. Cô lắc đầu ngán ngẩm:

- Thật không ngờ Tazzan mà cũng tàn ác như vậy. Con thú có tội gì mà nỡ giết nó. Mình đã nhìn nhầm người rồi. Anh ta cũng chả khác gì bọn lâm tặc cả

- Ai nói xấu tôi vậy nhỉ?

Điệp giật mình quay lại đằng sau. Cô không nhìn rõ mặt người thanh niên đằng sau. Anh ta đứng khá xa, trời có trăng nhưng nhìn chỉ mờ mờ. Anh ta đứng trên một mỏm đá cao hơn so với mặt đất. Nheo mắt nhìn mãi Điệp nhận ra dáng của anh ta hơi gầy, cao tầm 1m9, mái tóc khá dài về lãng tử. Điều này làm Điệp chợt nhớ về Duy. Duy cũng để tóc gần như vậy. Chợt Điệp nhận ra có cái gì lấp lánh ở tai anh chàng. Trông hình ảnh anh ta thật đẹp. Y như một bức tranh với gam màu chủ đạo là đen pha chút trắng trắng mờ mờ của ánh trăng. Điệp cứ ngẩn người ra ngẩn mà không để ý anh ta đang tiến gần đến chỗ mình. Phải đến lúc anh ta khua khua tay trước mặt cô mới giật mình để ý. Anh ta cười ngặt nghẽo:

- Kết tội rồi hay sao mà cứ ngẩn ra thế?

- Tôi ờ...ừm...làm gì có

- Mặt cô đỏ như quả cà chua lại còn chối

- Ờ

Điệp bất giác đưa tay lên che má. Song cô chợt nhận ra đây là ban đêm. Làm sao anh ta có thể thấy rõ gương mặt của cô mà nói như vậy. Rõ là cô đã bị xỏ mũi. Điệp tức tối la lên:

- Đồ lừa đảo, anh thì thấy cái gì mà dám bảo mặt tôi đỏ chứ!!!

- Ha ha ha ha ha...có tật thì giật mình. Tôi chỉ nói thế thôi, ai biểu cô tự dưng che má làm chi...ha ha ha ha

- Đồ Tazzan lâm tặc

Điệp chống nạnh. Lúc bình thường Điệp hiền lành bao nhiêu thì lúc tức giận cô trở nên ghê gớm bấy nhiêu. Anh bạn Tazzan vội xua xua tay:

- Tôi đã làm gì mà cô gọi tôi là lâm tặc chứ? Nên nhớ tôi là ân nhân của cô đấy

- Ân nhân cái gì mà ác độc như như...mụ dì ghẻ trong truyện Tấm Cám ý.

Điệp gân cổ lên cãi. Tazzan cố nín cười:

- Cô ví von hay thật đấy! Nãy giờ cô cứ khẳng khẳng tôi là lâm tặc vậy có bằng chứng gì không?

- Bằng chứng là cái đầu con Tinh tinh kia. Anh thật đáng sợ. Giết cả con Tinh tinh như vậy. Tôi đã nhầm khi định cảm ơn anh nữa. Thật nhầm lẫn.

- Cái gì cơ? Nó ư? Ôi ha ha ha ha ha ha...

Tazzan chỉ chỉ vào đầu con Tinh tinh xong ôm bụng cười ngặt nghẽo. Điệp cảm thấy rất nóng tai y như cô đã bị xúc phạm vậy. Cô vùng vằng định bỏ về thì bị Tazzan giữ tay lại.

- Bỏ tôi ra đồ độc ác....a a a a...

Vì không giật nổi tay mình ra khỏi tay Tazzan nên Điệp hét ầm lên. Tazzan vội bịt mồm cô lại khiến cô chỉ còn ú ớ được vài tiếng. Anh ta ra lệnh:

- Nếu cô không hét nữa tôi sẽ cho cô xem cái đầu....

- ...ông...ồ...ã....an (không đồ dã man)

Điệp vẫn ra sức giãy giụa. Tazzan nheo mày:

- Là tại cô đẩy nhá.

Nói rồi anh ta bỏ tay giữ miệng Điệp ra và nhấc bổng cô lên. Điệp hoảng hốt:

- Anh định làm gì tôi? A a a a a....

- Tôi muốn cho cô thấy sự thật.

- Tôi không muốn. Thả tôi ra....

Tazzan vút cô xuống cái gốc cây mà được đặt đầu con Tinh tinh. Cô nuốt nước bọt sợ sệt ” chẳng lẽ mình sẽ bỏ mạng nơi đây?”

Anh chàng Tazzan ngẩng lên với cái đầu xuống. Điệp nhắm tịt mắt lù lù lại vào thân cây, lấy tay ôm đầu. Cô mong rằng mình không đến đây để khỏi phải chịu cảnh tra tấn này.

- Cô có mở mắt ra không thì bảo?

- Có chết cũng không

- Mở ra

- Không

- Mở ngay

Tazzan quát tướng lên. Điệp cũng ngang không kém:

- Không là không

- Cô....thôi cô không mở thì thôi. Chỉ tiếc cô không nhận ra vẻ đẹp của chiếc đầu Tinh tinh được xách tay từ Hồng Công về đây.

...(cái gì mà xách tay từ Hồng Công chứ?) ??

- Đồ chơi Trung Quốc thật tinh xảo. Y như thật vậy

- Cái gì?

Nghe đến đây Điệp choàng mở mắt. Tazzan quay đi vờ rảo bước.

- Cô không muốn xem thì thôi vậy

Điệp chạy theo níu tay anh chàng lại:

- Cho tôi xem...

- Cô chẳng bảo không muốn. Có chết cũng không là gì

- Thôi cho tôi xem đi. Tôi muốn chứng minh rằng quan điểm của mình về anh là sai. Đi mà...

Tazzan thầm cười vì kế hoạch thành công nhưng cậu vẫn cố tỏ ra tiếc nuối:

- Tiếc thật. Tôi đang định quăng cái này đi. Cô muốn xem thì nài..

Tazzan quăng cái đầu Tinh tinh về phía Điệp. Nhưng Điệp không đỡ. Chỉ thấy Tazzan nhảy lên như căng kù ru vì xót của:

- Zời ơi, sao cô không đỡ chứ. Bao nhiêu tiền của tôi.

Điệp chỉ phì cười khi thấy Tazzan chạy lại nhặt cái đầu Tinh Tinh lên phủ phủ tuyết xoa. Cô tiếp lời:

- Anh muốn cho tôi xem sự thật thì phải tự vạch ra cho tôi xem chứ.

- Cô cô....được lắm. Đây nhìn cho rõ đi. Made in Hong Kong. Thấy chưa hả?

- Rồi rồi. Vậy sáng nay chính anh đã đội cái đầu này dọa tôi?

- Yep

Tazzan gật đầu cái rụp. Điệp cười nhạt cúi xuống rút giày:

- Tôi sẽ đánh chết anh...ya ya ya...

Anh chàng Tazzan lêu nghêu bị một cô gái nhỏ bé như Điệp nhảy lên đánh lấy đánh để. Anh ta la oai oái. Đang đánh bỗng cả hai cảm thấy mặt đất khá rung rung. Điệp tụt xuống lo lắng.

- Có chuyện gì vậy nhỉ?

Cô vội chạy ra khỏi rừng. Tazzan thấy vậy cũng chạy theo. Vừa ra khỏi cô đã nhìn thấy một cột khói đen bốc lên từ chỗ khu trọ của mình. Điệp hốt hoảng:

- Chả có nhẽ...

Rồi cô chạy một mạch về nhà trọ. Tazzan cũng lo lắng không kém. Cậu trở về đó cùng Điệp.

Cả thị trấn bị rung chuyển bởi tiếng nổ lớn. Mọi người sợ hãi ủa ra đường. Bọn họ bàn tán xôn xao chuyện nhà bà cụ Mây đang yên lại phát nổ. Mọi thứ đổ vỡ tan tành. Chắc bà Mây đã bị chôn vùi dưới đồng đổ nát. Thanh niên trong thị trấn được cử tìm xác bà cụ xấu số cùng cô gái trọ cùng. Đám đàn bà kháo nhau:

- Từ hồi bà Mây cho cô gái tên Điệp hay Điệp gì đó thuê nhà thì luôn xảy ra biến cố. Lần trước nữa thì một con bé ăn xin được cho về, sau ấy là vụ con bé ăn xin bị cưa tay. Giờ thảm hơn, sập cả nhà. Không biết cô ta có phải ma quỷ gì không mà ám bà Mây ghê thế? Ở cô ta về...

Điệp tách đám đông đang bầu kín quanh nhà trọ của mình ra. Dân chúng tránh cô như tà ma thật vậy. Điệp không còn tin vào mắt mình nữa. Trước mắt cô là khung cảnh tan hoang của ngôi nhà. Điệp nghẹn ngào:

- Chuyện gì thế này?

- Lại còn giả bộ. Chả phải cô là kẻ đã gây ra chuyện này sao?

- Cái gì? Tôi tôi...

- Không thì sao cô lại có thể biết căn nhà bị sập mà bỏ ra ngoài lúc nửa đêm như thế? À tôi hiểu rồi, cô ra ngoài nửa đêm thế này vào trong rừng để thông dâm với tên này

Người đàn bà đang nói chỉ thẳng sang Tazzan. Mọi người xì xào mỗi lúc một to. Bà ta được thể tiếp lời:

- Hừm, sợ bị phát giác nên đã bịt đầu mối. Thật không ngờ bị đổ bể hết. Thật ác độc...

- Tôi ...không làm chuyện này...tôi không....tôi muốn tìm bà với Mai...

Điệp giàn giụa nước mắt và đang định xông vào đồng đổ nát mà tìm xác bà cụ cùng Mai thì bị giữ lại. Dân thị trấn rất bức xúc vì hành động độc ác mà họ cho rằng là Điệp làm nên không cho Điệp lại gần. Cô van xin than khóc rã rời mà họ cũng không hề mủi lòng. Có người còn nguyên rửa:

- Mụ rắn độc này nên thiêu sống đi cho đỡ hại người.

Cả bọn họ đồng ý. Và họ định đưa Điệp đi thì bị Tazzan nhảy vào giữa ngăn cản:

- Không được động vào cô ấy

- Hứ đúng là gian phụ dâm phụ. Thiêu cả tên này đi

Tazzan gườm gườm nhìn bọn người man rợ định dùng cách xử nguyên thủy để xét xử Điệp. Anh ta vào thế phòng thủ. Điệp giờ thần thờ cô không còn để ý được gì nữa. Bỗng,

- Tìm được rồi.

Đám trai thị trấn sau khi tìm loạn lên cũng tìm được xác bà cụ cùng xác Mai. Tất cả mọi người đều nhận ra xác bà cụ Mây đã bị ghim đầy những đạn, xác Mai thì một viên giữa trán. Đám đàn bà vội che mắt vì sợ. Điệp vùng vẫy thoát khỏi đám người giữ chạy đến ôm xác bà cụ cùng xác Mai òa lên nức nở.

- Bà ơi Mai ơi con xin lỗi. Lẽ ra con không nên bỏ hai người ở nhà mà đi như thế. Tội con đáng chết. Là lỗi của con...hu hu hu bà ơi...Mai ơi...hu hu hu hu hu...

Nhìn Điệp khóc mà tự nhiên Tazzan cảm thấy thật đau lòng. Tazzan cũng giật mình khi nhìn thấy xác bà cụ. Thực ra Tazzan vốn là cháu ngoại của bà Mây. Song, không biết vì lí do gì, mẹ cậu bị vu cho là chữa hoang và bị kết án thả trôi sông. Trong đêm trước ngày bị thả trôi sông mẹ cậu chuyển dạ. Bà cậu trốn mãi mới vào thăm con tức là mẹ cậu được. Bà đỡ ẹ Tazzan xong thì mẹ Tazzan vì mất máu nhiều nên mất. Một tay bà đã chăm cậu lớn. Đến năm cậu 8 tuổi, trong một lần đi chơi ngoài sông cậu đã bị ngã xuống và suýt chết đuối. Nhưng vì không tìm được xác nên bà ngoại cậu đành đau lòng chấp nhận cháu mình đã chết. Thực ra Tazzan đã được một bác kéo chài cứu sống và nhận làm con nuôi. Không may thay được hai

năm thì người cha nuôi mất. Sau đó ít lâu cậu lên thành phố kiếm việc làm thêm và đi học. Vì thông minh nên cậu đã được tốt nghiệp sớm rồi được nhận vào làm tại một công ty khá lớn. Chỉ vài năm trong ngành mà cậu đã tiến lên cái chức Tổng Giám Đốc chi nhánh của công ty đó. Chủ tịch tập đoàn Tổng công ty mẹ còn có ý muốn nhận cậu làm con rể.

Đó là câu chuyện về Tazzan. Còn cái tên Tazzan là tên gọi thân mật của bà ngoại đặt cho cậu. Tazzan bỗng cảm thấy sống mũi mình cay cay. Cậu cũng muốn chạy đến ôm lấy bà như Diệp nhưng có một cái gì đó cứ cản cậu lại. Diệp khóc và gào đến khản cả cổ nhưng dân thị trấn vẫn không tin. Cho rằng cô đang đóng kịch. Họ lôi cô khỏi xác bà cụ và xác Mai. Diệp trông rũ rượi như một cái xác không hồn. Cô đã khóc cạn cả nước mắt. Cô cứ thần thờ thỉnh thoảng lại nấc lên khe khẽ.

Tazzan không thể để có thêm người chết oan nữa. Cậu giật tay khỏi những người đang giữ mình rồi nhao đến chỗ những kẻ giữ Diệp. Chỉ một loáng với quyền cước được học, cậu dễ dàng hạ gục cả đám mười thanh niên. Cả làng được phen hoảng hốt. Họ dạt cả lại. Tazzan xốc Diệp lên lưng và công cô rời khỏi thị trấn nhỏ. Cậu đoán dân làng cũng sẽ không tha cho hai người nên chỉ đánh đám thanh niên đó để dọa họ tạm thời. Cậu vội công Diệp chạy vào trong rừng ẩn nấp chờ trời sáng. Quả không ngoài dự đoán của cậu, chỉ một lát sau dân thị trấn đã thấp đèn đi tìm cậu và Diệp...

Tazzan công Diệp vào một hang đá khá sâu trong rừng. Cậu đặt Diệp xuống và nhóm lửa. Cậu không muốn hai người bị thú dữ quấy rầy. Lúc này Diệp đã hoàn toàn mê man. Có lẽ cú shock đó khiến Diệp khó mà gượng dậy được. Nhóm xong lửa, Tazzan khẽ tháo chiếc mặt nạ ra (từ lúc gặp Diệp tới giờ cậu vẫn đeo một chiếc mặt nạ mà các quý tộc xưa hay đeo trong lễ hội) cậu không muốn Diệp nhìn thấy mặt cậu. Không phải vì cậu xấu trai mà ngược lại. Cậu rất điển trai là đằng khác. Khuôn mặt đẹp tựa thiên thần đang nén tiếng thở dài. Không ngờ số phận lại gắn kết cậu với cô gái có khuôn mặt không được lành nặn này. Nhưng cậu không có cảm giác gì là ghê sợ hay kinh tởm cô mà ngược lại, cậu rất quý cái tính coi trọng nghĩa khí của Diệp. Đang ngồi ngắm Diệp bỗng Tazzan nghe có tiếng người gần hang. Cậu vội dập tắt lửa xóa bỏ dấu vết và bế xốc Diệp nấp vào sâu hơn. Cũng may cái hang này có nhiều chỗ nấp nên cậu dễ dàng tìm được chỗ an toàn. Có ánh đèn rọi vào hang, lại có tiếng người chạy vào. Cậu nín thở. Diệp ngất nên đỡ hẫng người về phía Tazzan khiến cậu hơi đổ mặt. Nhưng cậu không còn hơi đâu mà nghĩ vậy khi bọn người kia đang tiến sâu hơn vào trong hang.

Tình hình càng lúc càng nguy ngập....

12. Chương 12

Bọn người trong thị trấn đang tiến sâu hơn vào trong hang__ nơi Diệp cùng Tazzan đang nấp. Tazzan nuốt nước bọt nín thở sợ bọn họ phát hiện. Không may thay Diệp lại gặp ác mộng trong lúc hôn mê. Cô thấy bà cụ với Mai đang chơi với trong biển máu mà cô không sao đến cứu được. Diệp rên lên ” bà ơi... Mai ơi....”

Tazzan vội bịt miệng cô lại nhưng cô vẫn còn ú ớ. Một trong số những kẻ truy tìm nói như reo lên:

- Hình như tôi vừa nghe có tiếng người nói trong này....

Vừa lúc đó có một con chuột cống to chạy ra. Bọn người đó hoảng:

- Chỉ là con chuột thôi. Có gì mà người nói chứ? Tìm tiếp đi...

Tazzan thở phào buông tay. Diệp bỗng bừng tỉnh vì quá sợ hãi. Cô định chạy ra khỏi chỗ nấp thì bị Tazzan giữ lại:

- Cô muốn chết à?

- Tôi phải ra đền tội....tôi...hu hu hu...

Diệp lại bật khóc. Đám người ngoài kia vẫn còn luẩn quẩn bên ngoài. Tình thế ép buộc quá, Tazzan đánh bạo ôm Diệp lại và.....ôm cô. Diệp trợn mắt. Cô cố chống cự nhưng không thể. Một giọt nước mắt khẽ lăn

xuống. Cả Diệp và Tazzan đều cảm nhận được vị mặn đắng của nó.

Khi đám người đi truy lùng hai người đã đi khuất xa, Tazzan mới buông Diệp ra. Diệp tát Tazzan một cái đánh chất:

- Sao anh dám?

- Cô muốn bị thiêu để không thể tìm được thủ phạm sát hại bà tôi và bạn cô ư?

Tazzan cũng sững sờ. Diệp ôm đầu ngồi sụp xuống:

- Là tại tôi...tại tôi...

Tazzan ngồi xuống cạnh cô đặt hai bàn tay lên vai cô an ủi:

- Tôi biết cô shock nhưng chuyện này không phải do cô, cũng chẳng phải do tôi. Lỗi là của kẻ gây ra chuyện này. Bây giờ chúng ta cần hợp sức lại để tìm ra hung thủ. Đồng ý chứ?

Diệp ngẩng mặt lên gật gật nhưng cô vẫn khóc. Tazzan kéo cô lại gần và ôm cô thật chặt:

- Cứ khóc đi. Tôi sẽ làm bờ vai cho cô. Khóc đi....

- hu hu hu hu....

Màn đêm dần lùi xuống nhường chỗ ột ngày mới lại bắt đầu.

Tazzan và Diệp ra khỏi hang. Trông cả hai đều rất nhợt nhạt. Vì cả đêm không ngủ, lại còn Diệp cứ khóc hoài, Tazzan đành làm bức tượng cho Diệp dựa vào. Tazzan thì thào:

- Bây giờ chúng ta cần rời khỏi thị trấn này đã. Ở đây bây giờ lúc nào cũng gặp nguy hiểm..

- Nhưng...

- Chẳng nhẽ cô vẫn chưa thông tỏ?

Tazzan khẽ nhún mày. Diệp lắc đầu:

- Không. Chỉ là tôi muốn thăm mộ bà cùng Mai.

- Điều này thì hơi khó. Vì có thể dân thị trấn đã đặt bẫy ở đó hòng dụ chúng ta. Bây giờ chúng ta tạm thời chưa thể lộ diện.

- Tôi hiểu...

Diệp lí nhí đáp lại. Mặc dù cô rất muốn thăm mộ bà cụ tốt bụng cùng cô bạn xấu số, nhưng cô hiểu nếu cô bị bắt thì hung thủ gây ra vụ việc này sẽ nhờn nhờ ngoài kia. Cái chết của bà cụ với Mai sẽ trở thành oan uổng. Tazzan tiếp lời:

- Bây giờ cô thì bị bọn họ biết mặt nên cô sẽ đóng làm em gái tôi nhé! Tôi sẽ công cô ra ga và chúng ta sẽ đi thẳng đến thành phố. Okie?

- Ừm.

Diệp gật đầu. Tazzan lôi ra từ cái túi chéo của mình ra đầu con Tinh tinh và lắc đầu ” bây giờ không phải lúc giành cho nó ” Cậu vứt bỏ chiếc đầu đó đi (vậy mà hôm trước suýt xoa ghê trời) Xong cậu lôi ra một chiếc áo khoác chùm đầu dài chùm ngang đầu gối. Diệp khoác chiếc áo của Tazzan vào mà trông như đang bơi trong đó vậy. Tazzan mỉm cười ra dấu được, Diệp cũng khẽ gật.

Hai người tiếp tục đi ra khỏi cánh rừng. Khi hai người tiến vào thành phố, cả hai đều nín thở. Chỉ sợ bọn người này nhận ra là tiêu tủng. May sao không ai hỏi gì cho đến ra ga..

Nhân viên soát vé giữ hai người lại hỏi:

- Cậu đang công ai đây?

- Dạ, em gái cháu. Chúng cháu về đây thăm quê nội. Không ngờ nó bị cảm phát ban, uống thuốc hoài không đỡ nên cháu tính đưa nó về trước.

- Về trước là sao?
- À, ba mẹ cháu muốn ở lại với bà thêm một ngày cho bà đỡ sợ vì vụ hôm qua.
- Ra thế. Tôi hiểu rồi. Thật kinh khủng. Thôi đi mau đi không cô bé mệt.
- Cảm ơn chú.

Tazzan mỉm cười đáp lễ rồi công Diệp đi tiếp. Diệp khẽ thở phào. Chợt một cơn gió thoảng qua khiến chiếc mũ của cô bay xuống. Nhân viên nhà ga cứ nhìn cô, như nghĩ ra điều gì, ông ta định chạy ra cản thì không kịp. Tazzan đã nhanh chân nhảy lên tàu. Con tàu chậm chậm chuyển bánh....

Khi đã yên vị trên tàu, Diệp mới dám bỏ mũ xuống. Cô chống cằm nhìn ra ngoài. Tazzan ụp lại mũ lên đầu cô thì thầm: " Chưa an toàn hẳn đâu "

Diệp biết mình đã hơi bất cẩn nên không nói gì chỉ cúi đầu. Cô nhìn thị trấn đang lùi lại sau mà tự nhủ " Con sẽ tìm ra hung thủ. Con hứa "

Hôm nay trời không nhiều sương như ngày Diệp đến đây và Diệp cũng mang một tâm trạng khác. Khi đến cô đang quyết tâm sống thật tốt và vui vẻ thì giờ đây cô cảm thấy thật lẩn lộn, hụt hẫng đau khổ xen lẫn tủi thân. Diệp có linh cảm hung thủ vụ tạt axit của cô cũng liên quan đến vụ này. Vì vậy cô càng buồn hơn.

Thấy Diệp cứ lẳng lặng không nói gì, Tazzan gơ chiếc bánh mì vừa mua của người tạp vụ trên tàu trước mặt cô:

- Ăn đi cho đỡ mệt.
- Không cảm ơn, tôi không đói.

Tazzan quàng tay qua vai cô an ủi:

- Cô phải ăn gì đó đi. Từ đêm qua đến giờ rồi. Gần trưa rồi còn gì. Có thực mới vực được đạo.

Dù không nuốt nổi nhưng Diệp vẫn nhận lấy chiếc bánh mì cho cậu đỡ phiền lòng. Tazzan thấy vậy thì rất vui. Cậu mua thêm một chiếc nữa cùng hai lon nước ngọt. Nhưng khi thấy Diệp vẫn cúi mặt không ăn, cậu đùa:

- Cô mà không ăn. Lát nữa đến thành phố tôi không có đủ sức công cô đâu đấy.

Diệp khẽ mỉm cười. Cô đưa bánh mì lên miệng cắn. Tazzan cười:

- Đúng rồi đó...

Diệp cảm thấy đỡ hơn rất nhiều khi có Tazzan bên cạnh. Lần trước khi đến cô chỉ cô đơn một mình, giờ cô có thêm bạn đồng hành là Tazzan. Cô thấy ấm lòng khi Tazzan quan tâm như vậy...

Bệnh viện thành phố,...

- A tay cậu cử động rồi...

Giao reo lên khi thấy ngón tay Duy khẽ cử động. Cô vội chạy đi tìm bác sĩ.

Sau một hồi chẩn đoán, các bác sĩ vui mừng thông báo:

- Cậu ấy đã có biểu hiện trở lại. Quả là một phép màu. Điều cậu ấy tỉnh lại chỉ còn một sớm một chiều. Xin chúc mừng.

Nghe được những câu này Giao mừng đến chảy cả nước mắt. Sau bao ngày và phép lạ cũng đã xảy ra. Mẹ Duy cứ ôm Giao mà nức lên vì vui mừng:

- Cảm ơn con, cô cảm ơn con...
- Không có chi ạ. Duy tỉnh lại được là do ý chí kiên cường của cậu ấy mà thôi. Con có làm được gì đâu.
- Giá mà ta có được cô con dâu hiền thảo như con..

- Dạ..

Giao không phủ nhận điều này bởi cô cũng mong chồng tương lai của mình là Duy. Giao mỉm cười mãn nguyện.

.....

Cùng khoảng thời gian này công ty nhà Điệp không hiểu vì lí do gì mà bị lộ rất nhiều bí mật. Vậy nên, các công ty khác nhân biết bí mật của công ty nhà Điệp mà cứ bắt bẻ điều kiện. Công ty nhà Điệp đang có nguy cơ phá sản. Lúc này bố mẹ Giao đang đi đàm phán bên nước ngoài với đối tác nên không biết để giúp đỡ. Cũng may, có một công ty ngỏ ý muốn giúp đỡ. Chỉ là họ muốn 50% cổ phần trong hội đồng quản trị. Ông Hải_ bố Điệp dù biết như vậy có nghĩa là bán đi sự nghiệp cả đời của ông nhưng ông còn không muốn nó bị phá hủy.

Ngày ông rời chức chủ tịch hội đồng quản trị cũng là ngày Điệp trở lại thành phố

Cô không muốn cho Tazzan biết mình đã từng sống ở đây nên cô cố dấu mọi chuyện đi. Bây giờ Điệp sống tạm tại căn chung cư cao cấp của Tazzan với tư cách là ô sin dự bị. Cô rất muốn gọi điện về hỏi thăm gia đình nhưng chưa đủ dũng khí để nghe giọng của bố mẹ mà không bật khóc.

13. Chương 13

Điệp đi đi lại lại trong căn nhà rộng thênh của Tazzan lòng cứ bồn chồn không yên. Cô cứ định nhấc máy lên gọi cho Giao hỏi tình hình gia đình nhưng lại sợ Duy đang bên cạnh Giao. Nếu vậy, Duy sẽ gặng hỏi bằng được cô đang ở đâu. Điệp sợ mình sẽ mủi lòng.

” Nhưng mình cứ trong này mà đoán già đoán non thì cũng tắc mạch máu mà chết sớm mất. Hay là...” một ý nghĩ thoáng qua trong đầu Điệp. Cô chạy sang phòng của Tazzan mượn tạm cái áo chùng dài hôm trước cô mặc che mắt dân thị trấn phố núi đó. Song, Tazzan đang không có ở nhà. Điệp đánh bạo bước vào. Phòng Tazzan trông không có vẻ gì là cầu kì. Rất đúng với phong cách một doanh nhân thành đạt. Mọi thứ đều được sắp xếp ngăn nắp, không thoáng chút bụi. Điệp khê khàng tiến đến chiếc tủ âm tường. Cô đang định kéo ngăn tủ ấy ra thì nghe tiếng mở cửa rất mạnh. Kèm theo đó là cơn lốc màu xanh (ý t/g nhầm) đó là cơn lốc mang tên Tazzan. Anh chạy như bay vào phòng và đứng chặn trước mặt Điệp cùng chiếc tủ âm tường. Mồ hôi còn ướt đầm trên áo cậu. Trông có vẻ cậu biết trước chuyện Điệp sẽ làm gì nên hốt hải chạy về đây. Điệp vuốt ngực thở phào:

- Anh làm tôi giật bắn. Tôi tưởng có trộm chứ...

- C...ô...cô.... ch....ính.... l...à kẻ... trộm còn... g...ì..._ Tazzan vừa nói vừa thở hồng hộc.

Điệp khê nhú mày:

- Anh nói ai là trộm chứ? Chẳng qua tôi chỉ muốn mượn chút đồ thôi. Tôi đã gõ cửa nhưng không thấy đáp. Tôi nghĩ anh ra ngoài chưa về nên...

- Nên cô tự tiện xông vào phòng tôi và khám xét?

Tazzan đột nhiên xoay tư thế nắm chặt lấy đôi vai mảnh khảnh của Điệp khê rít lên. Có vẻ trong chiếc tủ kia là một bí mật rất lớn của Tazzan không thể tiết lộ. Điệp nhăn mặt lại vì bị Tazzan nắm quá chặt. Cô rên lên:

- Anh làm tôi đau...

Lúc này Tazzan mới nhận ra mình đã hơi quá đà. Cậu vội buông Điệp ra:

- Tôi xin lỗi. Chỉ là....

- Không sao. Là tại tôi. Tôi đã tự tiện vào phòng anh mà không cho anh biết. Mà sao anh biết tôi vào phòng anh mà về nhanh vậy?

Tazzan ngồi sụp xuống, một tay nắm chân, một tay khê chỉ. Điệp quay lại nhìn lên tường và giật mình. Thì ra anh bạn này có đặt webcam theo dõi. Điệp nhăn mặt " cái lão này trông vậy mà cẩn thận kinh dị" Cô cứ ngăn người ra cho tới khi Tazzan khua khoắc trước mặt cô cô mới giật mình:

- Cô nghĩ ra trò gì mà dăm chiêu thế? Hay là nghĩ cách đột nhập phòng tôi thêm lần nữa hử?

Điệp vội xua tay:

- Trông tôi đáng nghi đến vậy sao? Thực ra tôi định vào mượn anh cái áo hôm trước để...

Chưa để Điệp kịp nói hết câu, Tazzan đã nhảy lên tung tung:

- Hâm mộ tôi quá nên xin áo về gối cho đỡ nhớ hả?

Điệp phì cười " lạy chúa, cái lão này giàu trí tưởng bở quá " cô cố nín cười giải thích. Nhưng Điệp chưa kịp nói hết thì đã bị Tazzan gạt bay. Điệp định thanh minh thì Tazzan kéo cô ra ngoài và bật vô tuyến. Bản tin thời sự đang có mặt tại thị xã nhỏ bị đánh bom. Theo nguồn tin mới nhận đã xác định được một đối tượng nghi phạm. Họ còn đăng cả ảnh bức hình được một vài người dân chụp lại. Điệp mím môi, ngơ ngàng đến độ khụy cả xuống. Tazzan định tắt ti vi thì Điệp lại thấy bố mình trên đó nên cô vội giằng lấy điều khiển. Trong tivi bố cô bị một đám phóng viên chen nhau chụp hình đòi phỏng vấn nhưng ông cố che mặt và ra xe. Cô phát thanh viên đọc tiếp " Hôm nay chủ tịch hội đồng quản trị công ty Hải Đăng đã chính thức từ chức. Theo tin tức của báo CCA công ty Hải Đăng đã bị rò rỉ một số tin tức bí mật nên không còn giành được thế chủ động trên thị trường và bị một công ty khác mua lại. Người ta còn mới xác nhận kẻ gây ra vụ nổ tại thị trấn AKL là con gái của vị chủ tịch này. Chúng tôi đang tiến hành xác thực nguồn tin. Mong quý vị và các bạn hãy thường xuyên đón xem để cập nhật thông tin..."

Tai Điệp như ù hẫng đi. Cô khụy hẳn xuống sàn. Tazzan không nghĩ lại có quá nhiều tin xấu trong bản tin chiều lại tới với Điệp như vậy. Cậu cứ nghĩ chỉ có cái án oan kia thôi. Ai ngờ...

Cậu vốn xem bản tin này từ trưa nên mới dám bật cho Điệp xem để cô tránh ra ngoài vào lúc này. Điệp như không còn tin vào những gì mình đang nghe. Công ty mà bao năm bố cô tốn công gây dựng đã sụp đổ hoàn toàn, còn cô đang mang cái tội giết người. Cô phải làm sao đây khi không ai tin cô? Điệp lại cảm thấy mắt cô cay cay. "Thứ nước chết tiệt lúc không cần cứ chảy ra như suối thế này?" cô lẩm bẩm. Tazzan vội cúi xuống dìu Điệp lên ghế sofa. Cậu ngồi trước mặt cô an ủi:

- Tôi rất lấy làm tiếc vì mọi chuyện. Tôi nghĩ cô cần đi phẫu thuật thay đổi gương mặt. Bởi lẽ bây giờ ai cũng nghi ngờ cô là thủ phạm. Mọi chứng cứ đều đe dọa đến cô. Cô lại không có bằng chứng ngoại phạm. Nên..

- Nhưng nếu tôi thay đổi gương mặt, bố mẹ cùng người thân của cô sẽ không nhận ra tôi..

- Cô không thấy hàng loạt vụ rắc rối này xảy ra chỉ với một mình cô thôi à?

- Ý anh là...?

- Tôi nghĩ tất cả những chuyện này chỉ có một kẻ có thể gây ra. Đó chính là kẻ muốn *** hại cô..

Điệp trợn mắt." Lại có kẻ muốn mình chết đến vậy sao? " Tazzan ngồi đối diện với cô tiếp tục làm thuyết khách:

- Về tiền tôi sẽ cho cô vay. Tôi thiết nghĩ cô nên sang Hàn phẫu thuật vì bên đó công nghệ làm cao hơn bên mình. Có gì khó khăn cứ liên lạc với anh bạn tôi bên đó tên Huyn Neul...

Điệp không nói gì chỉ cúi mặt. Cô khê đứng dậy rảo bước về phòng. Trước khi đi Điệp chỉ khê ném lại một câu thật hững hờ " Tùy anh " Tazzan nén tiếng thở dài khi nhìn dáng tiều tụy của Điệp về phòng. Cậu chợt nghĩ " không ngờ công ty Hải Đăng mà mình được ông chủ giao cho làm quản lý lại là công ty của nhà cô ấy. Chắc kẻ bán lại cổ phần đó cho công ty mình có mờ ám gì đây. Không chừng lại có liên quan đến vụ án oan của Điệp..."

Tazzan đi ra ban công khẽ nhắm mắt lại hít thở chút không khí trong lành. Cậu cố tạo ình chút khoảng lặng để bình tâm suy xét mọi chuyện...

Tại một nơi nào đó trong thành phố,...

- Làm rất tốt.

- Cảm ơn cô chủ đã có lời khen ngợi. Không có gì nữa tôi xin phép..

Người hầu cận khẽ cúi rạp đầu rất tôn kính và lùi ra ngoài. Trong góc tối, cô gái với đôi môi đỏ như trái bồ đào khẽ nhếch lên cười, lắc lắc ly rượu voska đỏ trong tay:

- Cậu không phải đối thủ của tôi, Điệp ạ...ha ha ha ha

Kèm theo đó lần đầu tiên người ta nghe thấy tiếng cười của cô gái giấu mặt. Có vẻ kế hoạch hạ gục Điệp của cô ta đang tiến hành rất thuận lợi. Rốt cuộc cô ta là ai mà có vẻ thù hận Điệp nhiều đến như vậy?

Gần thời điểm đó, tại bệnh viện,...

Duy đang ngỡ người ra vì không nhớ bất cứ gì cả. Cậu không nhớ bố mẹ, không nhớ bạn bè. Không nhớ gì cả. Và cậu được người ta ột ký ức khác. Đó là chuyện cậu và Giao là cặp trời sinh. Mọi người đều cố tránh nhắc đến Điệp. Một ký ức không mấy đẹp của cậu. Hãy để nó bị chôn vùi. Duy chấp nhận ký ức được cho và sống vui vẻ với Giao. Chỉ có điều, cậu không hiểu tại sao nếu Giao là người con gái của cậu cậu lại không có cảm giác gì đặc biệt khi ở gần cô. Mặc dù cậu đã cố xua đi ý nghĩ đó.

Nhưng cảm giác của con tim cậu không thể nhầm. Duy ngập tràn trong sự quan tâm của mọi người đặc biệt là Giao nên cậu cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ. Cậu chặc lưỡi ” chắc do mình hôn mê lâu quá nên mất cảm giác, rồi sẽ lấy lại được thôi ”

Và Duy cứ để lí trí mách bảo con tim mình.....

14. Chương 14

9h sáng, sân bay Tân Sơn Nhất,...

Tazzan đang tiễn Điệp lên máy bay. Cô bịt mắt kín và di chuyển một cách lặng thầm. Tâm trạng cô đang không tốt nên dù Tazzan đã bỏ lo ba la dặn lấy dặn để rằng đi đường cẩn thận hay tới nơi thì gọi điện báo cho cậu ngay cô cũng không đáp lại. Điệp cứ đi qua cửa hải quan như người mất hồn. Tazzan nhìn theo suốt ruột ” trông cô ấy cứ như kẻ mất hồn thế kia không biết có chuyện gì xảy ra không nữa” Cậu nhấc máy lên và gọi:

- ” hey Neul, geuneun ajig gonghang-e gass-eossnayo? ” (đại thể là t/g mù tiếng Hàn nhưng đây là tra trên từ điển thui câu này ý Tazzan hỏi Neul đến sân bay chưa thôi)

-” oki. i’m ready (coi bộ anh chàng Hàn Xêng này cũng sinh ngoại quá trời. Người ta hỏi tiếng Hàn trả lời tiếng anh)

-” Good. Just listen to me. Now Điệp have just on board. She look so bad. I want you...”

- ” Yep, i see. Don’t worry Tazzan. I’ll take care for her”

- ” Thanks Neul. Bye”

Tazzan cup máy nhìn theo chiếc máy bay đang từ từ cất cánh. Lòng cậu đột nhiên quặn thắt. Giống như Điệp là một cô em gái bé bỏng tội nghiệp của cậu vậy. Cậu không biết bà mình có cảm nhận như cậu không nhưng Tazzan nhận ra trong Điệp có một sức hút kì lạ. Cô trong trẻo và thánh thiện như một thiên thần.

Tazzan cứ chìm trong dòng suy nghĩ như vậy về Điệp cho tới trời lất phất mưa. Thời tiết mùa này thật lạ. Lúc nắng lúc mưa. Tazzan chồm mũ lên đầu rồi rảo bước ra lấy xe...

Trong máy bay...

Cô tiếp viên hàng không nhỏ nhẹ:

- Quý khách dùng chút gì không ạ?

- ...

Điệp lơ đãng nhìn ra bên ngoài mà không hề để tâm. Phải tới khi cô tiếp viên hàng không hỏi thêm vài câu nữa Điệp mới giật mình:

- À không. Cảm ơn chị

Cô tiếp viên hơi nhăn trán lại vì vị khách lơ đãng. Cô đi tiếp. Điệp lại tiếp tục đưa mắt ra bên ngoài " mây trắng thật đẹp, ước gì mình có thể chạm vào đó " Song, cô chợt nghĩ lại hoàn cảnh của mình. Điệp thu mình vào gọn hơn, đeo headphone vào để tâm hồn đi theo điệu nhạc.....

Máy bay hạ cánh an toàn xuống Seoul..

Điệp khệ ệ xách hành lí qua cửa hải quan. Cô tiến ra ngoài đưa mắt tìm kiếm. Nhìn mãi cô mới nhận ra tên mình bị cầm ngược thành peiD gnoH. Cô đến trước mặt chàng trai đang đeo headphone ăn mặc rất vẻ hiphop đang ngóng ngóng ai đó. Khi nhìn thấy Điệp anh ta bỏ tai nghe ra rồi hồn nhiên hỏi:

- geunyeoneun Hong Diep?

- yes, my name is Hong Diep but i think you should hold back it.

Anh chàng Neul hậu đậu giờ mới để ý mình cầm ngược bằng. Anh ta chỉ gãi đầu cười trừ:

- ừm okie let's me help you!!

Để chữa ngược Neul xách hộ Điệp hành lí và đi thẳng ra xe. Điệp không nói gì chỉ mồm mím. Khi vào trong xe, Neul mới bỏ mũ trùm đầu và kính đeo mắt. Điệp nhận ra anh chàng này có một đôi mắt thật đặc biệt. Nó có màu xanh dương. Mặc dù nhìn anh ta không khác gì một anh chàng châu Á thật. Có lẽ là do kính áp tròng. Điệp không hỏi gì thêm chỉ đưa mắt lơ đãng nhìn ra ngoài. Thấy vậy, Neul mở màn câu chuyện:

- Ừm... i'm Neul, nice to meet you Diep. Can you remove your glass and cap down,huh?

- Ah, just i don't like

Điệp trả lời mắt vẫn dán vào cửa kính. Neul thấy lạ vì hầu hết các cô gái nhìn thấy cậu trong bộ dạng này đều chăm chăm ngắm nhìn rồi thì suýt xoa. Chắc, có lẽ tại cậu cũng là một cool boy chứ bộ. Cậu mỉm cười:

- Cô không cảm thấy lạ khi tôi là người châu Á mà mắt xanh sao? (thực ra Neul nói tiếng Anh dưng mờ ngoại ngữ của t/g kém lắm nên mọi người tự hiểu khi hai người này nc thì nói tiếng Anh nhưng t/g dịch ra tiếng Việt nhé)

- Tôi nghĩ anh đang đeo áp tròng thôi.

Điệp gãi đầu lên tay và không rời mắt khỏi ô cửa kính. Neul phá lên cười:

- Ha ha ha ha ha... cô thật hài hước. Tôi không đeo áp tròng bao giờ. Đây là mắt thật của tôi đấy.

Nghe vậy theo quán tính Điệp vội quay sang nhìn. Cô cố mở to mắt và nhìn chăm chú khiến cho Neul đỏ mặt ngại ngùng:

- Cô có thể ngừng nhìn tôi như vậy được không?

- Tôi chỉ muốn xem thôi. Anh là người lai à?

- Ừm, tôi có phân nửa dòng máu của Anh bố tôi người Hàn, mẹ là người Anh nên...

- Tôi hiểu rồi. Thành phố này thật đẹp...

Vừa nói Điệp vừa đưa mắt ra bên ngoài. Neul thấy thành phố quê hương được khen nên phồng mũi lắm. Anh chàng cứ bô lô ba la khoe lấy khoe để. Điệp không nói gì, chỉ mỉm cười. Chợt, cô nhìn thấy bóng dáng một cặp tình nhân rất quen. Điệp căng mắt ra. Cô sững lại. Đó chính là Giao và Duy. Trông họ đang tay trong tay rất vẻ hạnh phúc. Neul bỗng dừng xe. Điệp quay sang:

- ? ” chẳng lẽ anh ta đọc được suy nghĩ của mình? ”

- Đền đỏ rồi. Haiz.. đây là điều tôi ghét nhất khi đi đường.

Hóa ra là do đền đỏ. Cặp đôi Giao và Duy tung tăng qua đường. Nhìn dáng vẻ lon ton và vẻ mặt rạng rỡ của Giao, Điệp khẽ đau lòng. Cô chợt nhớ đến hình ảnh của chính mình vài năm trước. Cô cố thầm nhủ ” cảm ơn Giao. Cậu đã giúp tớ chăm sóc tốt cho Duy. Cảm ơn cậu ”

Bỗng Duy có cảm giác ai đó đang nhìn mình. Cậu đưa mắt nhìn vào ô tô chỗ của Điệp. Cô vội cúi mặt xuống. Neul cũng nhận ra vẻ mặt bối rối của Điệp. Cậu không nói gì và chỉ tăng ga.

Tự nhiên thấy Duy cứ ngẩn người nhìn theo chiếc xe vừa phóng qua, Giao kéo tay cậu nhỏ nhẹ:

- Anh nhìn thấy gì à?

- Ờ không. Chỉ là anh có cảm giác lạ lạ như có ai đó thân quen lắm nhìn mình.

- Anh chỉ giỏi tưởng tượng. Ở bên này làm gì có ai quen anh ngoài em chứ. Hay là nhìn thấy cô nào xinh xinh mà không nhớ rồi mất hử?

Giao trêu đùa nheo tai Duy. Duy la lên oai oái:

- Thôi cho anh xin.....

- Phạt anh công em đến công viên đằng kia..

Nói rồi Giao nhảy lên lưng Duy. Duy rất vui khi có Giao bên cạnh. Cậu mau chóng quên đi ánh mắt của người lạ đó nhìn cậu. Họ cười rộn vang cả khu phố..

Mặc dù đã đi khá xa Duy nhưng Điệp vẫn ngóng lại. Cô không biết mình đang chờ đợi cái gì nữa. Chỉ biết cô nhận ra mình vẫn chưa hết yêu Duy. Chỉ là có một sự thật phũ phàng mà Điệp chưa muốn nói ra. Đó cũng chính là lí do Điệp phải rời xa Duy. Neul nhận ra nét mặt không vui của người bạn đồng hành. Cậu khẽ bật một bản tình ca nhẹ:

- Cô quen hai người vừa rồi à?

- Cũng gần như vậy.

- ????

- Tôi không muốn nói về chuyện này

- Ừm.

Neul khẽ nheo mắt. Điệp cúi mặt, giấu ánh mắt dưới hàng mi. Neul đưa Điệp về nhà cậu. Đó là một căn nhà gỗ nhỏ khá đẹp ở ngoại ô. Có vẻ như anh bạn Neul này là một người hâm mộ kiểu nhà vườn. Khi Điệp bước chân vào sân, cô có cảm giác thật dễ chịu. Vì mùi hương của những cây hoa cạnh đó làm cô thư thái hơn. Neul cười:

- Hâm mộ tôi chưa?

- ? ” anh chàng này giống Tazzan thế nhỉ? ”

- Là tự tôi trông chúng đấy. Cô thấy sao?

- Thật tuyệt. Tôi không ngờ anh lại khéo như vậy đấy?

- Cô quá khen rồi. Mà thôi, chắc đi đường xa cô cũng mệt rồi. Vào nhà đi, nếu cô thích tôi sẽ nhường căn phòng nhìn ra vườn hoa này cho cô.

- Cảm ơn anh.

Điệp xách túi đi theo Neul vào nhà. Vừa vào Diệp đã rất bất ngờ vì màu sắc của căn nhà. Mỗi bức tường đều sơn một màu riêng biệt. Đặc biệt, phòng khách còn có một bộ bàn ghế gỗ có hình bông hoa rất đẹp. Có vẻ anh bạn Neul này rất thích hoa. Quả là một con người lãng mạn.

Đi theo Neul lên cầu thang Diệp càng thấy căn nhà nhỏ này có nét gì đó rất ấm cúng. Điều này làm cô lại chạnh lòng nhớ nhà. Song, sợ Neul phát hiện ra điều đó nên Diệp không để lộ ra nét mặt. Neul dẫn Diệp vào một căn phòng khá bụi. Trên bàn còn vương chút tranh vẽ chưa hoàn thiện. Neul vợ vội chúng đi. Diệp nhận ra hình như đây là phòng của một cô bé. Những con búp bê vẫn còn nguyên trên giá. Diệp hỏi nhỏ:

- Phòng này là của em gái anh à?

- Ủ, nhưng nó mất rồi__ Neul nói nhanh__ tuy hơi bụi nhưng nó lại có tầm nhìn đẹp ra khu vườn kia đấy. Chỉ cần dọn dẹp một chút thôi..

Điệp khẽ nheo mắt ” không ngờ anh bạn này cũng đã từng mất người thân. Thật tội nghiệp ” Neul không để mất thời gian, cậu cố mở cửa sổ. Nhưng có lẽ chiếc cửa sổ này đã lâu rồi nó không được mở. Cậu cố hết sức kéo và với một sức mạnh phi thường Neul giật bay cánh cửa sổ. Theo quán tính kéo ra sau, cậu còn bị ngã đè lên Diệp. Hai người đổ bừa mặt vội đứng dậy. Neul gãi gãi đầu:

- Sorry cô nhé. Chắc tại lâu quá tôi không mở nó ra. Tình hình lại phải sửa lại rồi.

- Để tôi phụ anh một tay.

- okie.

Nói rồi, hai người cùng bắt tay vào tân trang lại căn phòng. Dù dọn khá mệt nhưng cả Diệp và Neul đều rất vui vì những lí do riêng. Diệp vui vì bên cạnh cô lúc nào cũng có những người bạn thật tốt, còn Neul vui vì cuối cùng cậu cũng chấp nhận được sự thật em gái mình không còn. Cậu tự nhủ ” anh sẽ không bao giờ để căn phòng của em bám một hạt bụi nào. Anh hứa. ”

Khi cả hai hoàn thành công việc thì trời cũng đã tối sẫm. Căn phòng được dọn xong khá là mát mẻ, mùi hương của các loại hoa trong vườn lại bay lên thơm ngát. Diệp nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác thoải mái này. Neul chỉ mỉm cười, cậu đi nhẹ nhàng xuống dưới nhà và chuẩn bị bữa tối.

Đâu đó bên ngoài là một sự tĩnh lặng tuyệt đối. Màn đêm đang dần khóa lấp. Nhưng ánh sáng trong mỗi người thì lại đang bùng lên mạnh mẽ hơn.....

15. Chương 15

Sáng sớm Diệp đã bị đánh thức bởi tiếng lục đục trong bếp. Cô trở dậy rồi mắt nhắm mắt mở đi xuống dưới nhà. Vừa vào bếp Diệp đã phát hoảng khi thấy một cậu bé, chừng 6~7 tuổi, ăn mặc bẩn thỉu đang lục đồ ăn trong tủ lạnh. Cô cứ tròn mắt ra nhìn kẻ trộm đồ ăn. Diệp cảm thấy thương nên không nỡ đánh nó cũng không gọi Neul. Tên trộm đồ ăn lấu cá cứ mãi ngấu nghiến cho tới khi nó nhận ra sự có mặt của Diệp. Nó ôm vội đồng đồ ăn vào trong người và lura lura để lẩn ra cửa sổ phòng bếp. Diệp mỉm cười thân thiện, tiến đến gần nó:

- Đừng sợ. Chị không làm gì em đâu...(Diệp đang nói tiếng Hàn ý)

Thằng bé không nói gì. Ánh mắt của nó nhìn Diệp cứ như thể là muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy. Nó nhảy lên bục cửa sổ rồi tẩu thoát. Khi nó nhảy ra ngoài chân nó bị treo một cái nên nó chạy tập tễnh. Diệp mở cửa chạy theo nó. Nó cố chạy thật nhanh nhưng với cái chân đau nó dễ dàng bị Diệp bắt kịp. Khi Diệp vừa động vào tay nó, nó liền quỵ sụp xuống chân Diệp mà van xin (có vẻ thằng bé này đã quen với việc van xin người khác nên điệu bộ của nó rất chuyên nghiệp) Nước mắt nó bắt đầu chảy (có trời mà biết bao nhiêu phần trăm đây là nó khóc thật) :

- Em xin chị. Chị tha cho em lần này. Em van chị. Nhà em nghèo lắm.....

Nó ba la bô lô kể nghèo kể khổ làm Diệp càng thương nó hơn. Cô nhẹ nhàng cúi xuống, vuốt vuốt mái tóc đầy bụi bẩn của nó, cười thân thiện:

- Chị không bắt em đâu Chỉ là chị thấy chân em bị thương rồi nên chị muốn xem nó có sao không thôi...

Thấy Diệp ân cần nhẹ nhàng như thế nó thật sự không quen. Nó đã quen bị người ta đánh đập **** rủa rồi. Nó bỗng cảm thấy an toàn, như khi bố mẹ nó còn sống. Nhưng cuộc sống mưu sinh đã khiến nó già dặn trước tuổi và không còn tin vào lòng tốt. Nó bỗng vùng dậy, gạt phăng tay Diệp ra, quát ầm lên:

- Chị không phải giả ân giả nghĩa với tôi. Tôi chỉ là một thằng ăn cắp nghèo khổ rách áo ôm mà thôi. Chị rút đi. Ai mà cần chị quan tâm chứ...

Nói một hồi xong nó quay ngoắt mặt bỏ đi. Diệp như sững lại trong giây lát. Cô thương cậu bé kia hơn là giận. Khẽ nén tiếng thở dài Diệp thất thểu quay về.

Lúc này Neul đang ngồi tưới vài chậu hoa trước nhà. Thấy Diệp về cậu khẽ cười tinh nghịch:

- Tôi không biết là cô có hứng thú chạy thể dục buổi sáng sớm như vậy đấy. Tiết trời khá là lạnh mà

- Tôi không nghĩ bên này còn có những đứa trẻ đáng thương như vậy.

Diệp đến cạnh đó ngồi bệt xuống bậc thềm chống cằm nhìn xa xăm. Neul ngừng tay tưới hoa, cậu nheo mắt nhìn Diệp:

- Cô cũng gặp nó rồi à?

- Anh biết cậu bé đó?

- Không. Chỉ là tôi và nó có một giao ước. Tôi sẽ để đồ ăn trong tủ lạnh. Nó có thể đến lấy vào buổi sớm.

Neul ngồi xuống cạnh Diệp. Diệp thắc mắc:

- Tại sao anh không đưa nó về nuôi?

- Tôi đã từng bảo nó nhưng nó không muốn phụ thuộc vào ai cả. Hàng tháng tôi thuê nó đến làm vườn để trả tiền cho nó. Nó có tới song vì không biết làm nên đã làm hỏng cả vườn. Tôi không trách nó nhưng nó lại cứ tự trách mình. Phải rất vất vả tôi mới thuyết phục được nó làm lại cho tôi. Tôi đã dạy nó cách làm vườn và nâng niu những bông hoa này. Tuy nhiên nó không bao giờ chịu đến đây ở chung với tôi hay để tôi sửa chữa cho nó dù chỉ là một bộ quần áo. Nó thật là một đứa trẻ cứng đầu...

- Nhưng rất nghị lực..

Diệp bổ sung, Neul gật đầu đồng ý. Diệp không biết tại sao cậu bé kia lại quen được Neul nhưng cô cũng thầm cảm ơn đời. Vẫn còn những người tốt như Neul. Neul cảm thấy cô gái Việt Nam đang ngồi cạnh cậu thật đặc biệt. Thảo nào mà Tazzan cứ dặn đi dặn lại là phải chăm sóc tận tình cho cô ấy. Mới ở có vài tiếng cạnh cô thôi mà cậu đã cảm thấy yêu đời hơn rồi. Diệp đúng là có ma lực đặc biệt

Vài giờ sau, hai người đã cùng nhau đi đến bệnh viện trung tâm thành phố Seoul. Thấy vẻ mặt Diệp có vẻ hoang mang Neul vỗ vai an ủi:

- Sẽ không sao đâu. Tôi có quen với bác sĩ sẽ phẫu thuật. Ông ta có trình độ chuyên môn rất cao. Sẽ ổn cả thôi...

-....

Diệp gạt đầu và cố xua đi sự bất an. Đột nhiên Neul lục trong túi áo lấy một chiếc kẹo bạc hà đưa cho Diệp:

- Ăn cái này sẽ giúp cô đỡ hơn đấy.

- Ừm cảm ơn anh..

Diệp nhận lấy kẹo mỉm cười. Vừa lúc đó một nữ y tá chạy tới thông báo họ đã chuẩn bị xong. Diệp hít một hơi dài đi theo cô y tá. Neul ra đầu thành công cổ vũ cho cô rồi cậu đi làm thủ tục nhập viện đầy đủ cho Diệp....

.....

Cùng thời điểm đó tại Việt Nam,...

Một anh chàng điển trai với mái tóc lãng tử đang đứng trong văn phòng ngắm từng hạt mưa đang hắt vào cửa kính. Đó chính là Tazzan. Cậu nhìn mưa mà nhớ tới một người. Không biết là duyên số hay định mệnh nữa. Bất chợt cậu đưa tay chạm lên môi rồi tự cười một mình. Nụ hôn đầu tiên nhưng gần như là ép buộc. Nhanh và không hề ngọt ngào.....

Tazzan nhắc máy lên nghe:

- " Tazzan à, Điệp vừa vào phòng mổ xong. Cứ yên tâm đi nhé"

- " okie, cảm ơn cậu Neul"

- " Bạn bè mà còn làm khách. À, tôi hiểu vì sao cậu quan tâm đến cô gái này nhiều như thế rồi. Vì cô ấy rất đặc biệt đúng không? "

-.....

Tazzan không trả lời. Trong thâm tâm cậu cũng thầm đồng ý. Neul thấy bạn không nói gì chỉ mỉm cười:

- " Thôi bye nha. Có gì mai tôi gọi cho. Bye "

- " ừm, bye..."

Tazzan gấp máy lại nhìn mưa và chợt cười " có lẽ đây là duyên phận"

16. Chương 16

Phòng hồi sức,....

Neul nhìn khuôn mặt bị băng kín của Điệp mà thầm hỏi: " Bí quyết của cô là gì vậy? Tại sao cô lại có vẻ gì đó rất đặc biệt? Đôi mắt của cô thật đẹp. Kể cả lúc cô chưa phẫu thuật nhưng tôi vẫn cảm thấy nó đẹp. Thật lạ phải không? Hừm mình đang nghĩ cái gì thế nhỉ? Điệp, cô phải mau tỉnh lại để Tazzan còn không nhéo tên tôi mỗi giờ. "

Vừa may lúc đó Điệp khẽ động đậy tay. Neul vui mừng thò mặt ra cửa hét toáng lên gọi bác sĩ:

- Bác sĩ..... cô ấy tỉnh rồi.....

Vị bác sĩ trung tuổi mở cho Điệp vội vã chạy vào. Điệp thấy mặt mình rất đau, ám ảnh về lần tạt axit trước kia lại ủa về. Điệp đưa tay sờ sờ lên mặt rên lên khe khẽ. Bác sĩ Kang vội giữ lại:

- Cô không được chạm vào đâu. Vừa mới phẫu thuật xong. Cô cảm thấy đau thì cũng ráng chịu nhé. Vài ngày sau là hết thôi. Vả lại ca phẫu thuật rất thành công. Cô sẽ trở nên xinh đẹp như hoa hậu đó...

Điệp không nói được nên chỉ ư ư đồng ý. Neul đứng cạnh pha trò:

- Gớm gớm chưa gì mà bác Kang đã nói cô sẽ xinh như hoa hậu rồi. Tôi tò mò muốn xem gương mặt mới của cô lắm lắm ý

Điệp định mỉm cười song vì còn đau nên chỉ thầm cảm ơn Neul, hơn hết cô luôn cảm thấy muốn cảm ơn sâu sắc tới Tazzan. Nếu không có Tazzan thì giờ này chắc cô đã trở thành con ma chết cháy oan uổng rồi.

Sau khi khám lại cho Điệp xong, bác sĩ Kang chỉnh lại áo, dặn Neul:

- Chăm sóc bệnh nhân phẫu thuật mặt cần đặc biệt cẩn thận nên cháu nghe kĩ đây . Cô ấy còn yếu chưa ăn được gì đâu. Chỉ nên cho uống sữa thôi. Còn bác sẽ truyền chất dinh dưỡng cho cô ấy sau. Đặc biệt là không được để cô ấy tự ý chạm vào mặt của mình....Thôi có gì vướng mắc cứ gọi ta. Chăm sóc bạn gái tốt nhé..

- Cái gì? Bạn gái? Bác hiểu nhầm rồi...

Neul định thanh minh nhưng bác sĩ Kang đã đi khuất. Cậu lẩm bẩm:

- " Cái ông già này chỉ phán linh tinh " ... cô nghe bác sĩ nói rồi đấy. Tuyệt đối không được chạm vào mặt. Cần gì ra hiệu cho tôi tôi giúp...

Điệp khẽ gật gật như con rối. Cô cảm thấy mình như bị vắt kiệt sức vậy. Mệt mỏi, đau đớn và trống rỗng. Mặc dù có Neul chăm sóc tận tình bên cạnh nhưng trong lòng Diệp vẫn có một khoảng trống. Khoảng trống ấy giống như mặt hồ đang tĩnh lặng bị chọc phá. Khuấy động và xáo trộn.

Điệp mơ màng thiếp đi vì mệt. Neul thấy cô không gật gật nên cũng nghĩ cô đã ngủ. Cậu kéo chăn đắp cho Diệp và nhắc phone ra ngoài gọi điện cho Tazzan yên tâm.

Trong lúc này tại công viên quốc gia,...

- A a a a mua kem cho em anh Duyyyyyyyyyyyyyyy...

- Được rồi, được rồi,...

Người con gái xinh như hoa mười giờ đang nhảy nhảy trước mặt người con trai nũng nịu. Không biết tự bao giờ Giao đã trở thành cô bé hay làm nũng, tính cách mà trước đó cô không thích cho lắm. Yêu vào đúng là làm con người ta khác hẳn đi. Bỗng, có một toán thanh niên lạ đi qua chặn đường hai người lại. Một gã lên tiếng:

- Hello cô em. Xinh thế này đi cùng bọn anh chứ theo thằng gầy đẹt như cái mo này làm gì?

- Không được đụng vào bạn gái tôi

Duy che cho Giao. Giao chột mím cười hạnh phúc. Mặc dù cô chỉ cần phẩy tay một cái thì bọn người côn đồ kia sẽ lết mà về nhà nhưng cái cảm giác được bảo vệ này vẫn khiến cô lâng lâng. Thằng đầu sỏ cười khanh khách (đều ở đâu cũng có cùng điệu cười nhĩ):

- Mày nói gì thằng nhãi. Tao nghe không rõ. Xử nó đi tụi mày..

Nghe lời đầu sỏ bọn chúng nhất loạt xông lên. Duy thì tháo nhanh với Giao " em nấp đi nhé " Giao khẽ gật đầu. Duy nhào vào đám côn đồ đánh lấy đánh để nhưng cậu không có tý võ nào nên dễ dàng bị chúng đánh bại. Giao chạy lại đỡ cậu. Cô rất muốn ra tay nhưng lại không muốn Duy biết được mình quá mạnh mẽ. Giao ôm Duy và khẽ nói: " Nghe cho rõ này, bây giờ em sẽ dụ bọn côn đồ này đi. Anh đi gọi cứu trợ nhé "

- nhưng....

Duy nắm chặt tay Giao. Cậu sợ cô sẽ bị bọn người kia làm hại. Nhưng Giao mỉm cười chắc nịch :

- Không sao đâu. Em hứa đấy _ vừa nói Giao vừa đứng dậy nở nụ cười thiên thần _ Tôi sẽ đi cùng các anh...

- Có thể chứ người đẹp. ha ha ha ha ha ha đi thôi bọn mày

Tên đầu sỏ cười sung sướng quàng vai Giao dẫn đi. Mặc dù trong đầu Giao đang nghĩ " lát nữa bà sẽ cho tụi mày ăn cháo cả tháng. Bóc lịch vài tuần " nhưng bên ngoài cô vẫn cố tỏ ra mềm mỏng. Khi đã đi khuất khuất chỗ Duy, Giao lộ rõ nguyên hình dân võ. Cô mới múa có vài đường mà bọn côn đồ đã nằm la liệt trên đất. Đứa thì ôm tay, đứa ôm chân, đứa ôm đầu....

Giao bước tới cạnh tên đầu sỏ đã bị đánh cho thâm cả hai mắt đang run lên như cây sậy mà rằng:

- Tụi mày đã hại bao người rồi hả?

Hắn nói mà vẫn chưa hết sợ:

- Dạ dạ bồ tác tha cho tụi em có mắt không nhìn thấy Thái Sơn. Tụi em sai rồi. Xin....

Tên này chưa kịp van xin thì có tiếng người tới cùng với Duy. Giao mỉm cười đắc thắng. Cô vò tung tóc mình lên, tự xé áo cùng váy. Tên đầu sỏ há hốc mồm. Sau một hồi thanh minh bằng cái giọng thỏ non yếu

mềm, Giao đã tổng được lũ côn đồ kia vào bóc lột với tội danh ” sàm sỡ con gái nhà lành” Lúc lên xe cảnh sát mấy tên côn đồ còn rỉ tai nhau ” con gái nhà lành gì cái dạng cô ta, yêu quái thì có , ai đánh ai đây? ”

Còn Duy lại càng thêm bội phục Giao. Bị như vậy mà cũng không khóc. Cậu ôm Giao vào lòng:

- Anh hứa anh sẽ đi học võ. Để có thể bảo vệ em

- Vâng

Giao nép đầu vào ngực người yêu bên lên. Cô thầm ra dấu thành công vì đã ghi thêm điểm trong mắt Duy.

.....

Cùng trong khoảng thời gian này cô gái bí ẩn vẫn cho người truy lùng tung tích của Diệp. Cô ta luôn nói:

- Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc.....

Liệu cô ta có làm gì hại Diệp nữa không? Hãy đón xem tập kế tiếp vào lần tiếp nhé

17. Chương 17

Vài ngày nay Tazzan luôn làm việc qua đêm tại văn phòng. Có lẽ cậu không muốn trở về nhà mà lại chỉ có một mình. Thực ra Tazzan ở công ty cũng là để thuận tiện cho quá trình điều tra về công ty Giản Minh công ty đã bán cổ phần của công ty nhà Diệp cho công ty cậu. Sau vài ngày miệt mài bên con laptop cùng cellphone, Tazzan đã tìm ra chút manh mối. Công ty này được bảo kê bởi một công ty có tên là The Ghost. Công ty The Ghost là một công ty hoạt động khá bí mật. Không ai biết chính xác họ kinh doanh cũng như buôn bán cái gì. Chỉ biết công ty TG này được điều hành bởi một nữ doanh nhân. Cũng chẳng ai biết được mặt của nhân vật kín tiếng này. Theo nguồn tin xác thực nhất mà Tazzan điều tra được, vị nữ chủ tịch công ty TG luôn đeo một chiếc mặt nạ khi giao dịch cũng như họp bàn. Tazzan hơi khó hiểu một chút vì theo như manh mối thu được, công ty Giản Minh có mối quan hệ khá tốt với công ty Hải Đăng của nhà Diệp. Cậu chưa biết động cơ gì khiến TG xúi bẩy GM phá hủy tập đoàn Hải Đăng. Tazzan ngả người ra sau ghế nhắm nghiền mắt lại đắm chìm suy nghĩ ” rốt cuộc là lí do gì đây? ” Nhấc cellphone lên áp vào tai cậu thì thảo:

- ” Điều tra ngay cho tôi về tập đoàn TG, càng nhiều thông tin càng tốt. Dù có phải đột nhập dữ liệu hay bất cứ cách gì để biết họ kinh doanh và hoạt động như thế nào cũng phải làm cho tôi”

..” rõ rồi”

Đầu dây bên kia vâng lệnh. Đó chính là cấp dưới của mà Tazzan hết mực tin tưởng. Cậu ta là một chuyên viên máy tính kĩ thuật cao. Tuy vẻ ngoài có vẻ ngốc nghếch nhưng thực ra cậu ta lại có một bộ óc thiên tài. Chỉ có Tazzan nhận ra điều đó nên đã tuyển cậu ta làm cánh tay phải đắc lực. Thực ra cách cư xử của anh chàng máy tính này cũng hơi lập dị nên không ai nghĩ được anh ta giỏi như thế nào. Chỉ trừ Tazzan. Con mắt nhìn người của Tazzan khá là chuẩn. Có lẽ đây là Gen di truyền từ bà của cậu.

Tazzan đi lại gần cửa sổ. Hôm nay trời không mưa như vài ngày trước, bầu trời xanh cao và trong vắt không một gợn mây. Tazzan đưa mắt nhìn xa xăm. Có lẽ cậu đang chờ đợi tin từ phương xa....

Ngay lúc này, tại Seoul..

Neul định hái một bó hoa trong vườn để mang vào tặng Diệp. Hôm nay cậu đi làm về sớm nên rẽ qua nhà rồi mới đi thăm Diệp. Bước vào cửa cậu giật mình khi thấy cậu bé làm vườn của mình đang cúi húi cỏ:

- Hôm nay đâu phải ngày làm vườn hả nhóc? Làm anh giật cả mình..

- A, anh Neul đã về.

Cậu bé vui mừng ra mặt. Neul cười trêu đùa:

- Nhóc muốn tăng lương hả?

- Đâu có. Chỉ là em em.....em...

- Làm sao mà áp a áp ứng thế? Ngồi xuống đây kể anh nghe xem nào.

Neul kéo cậu nhóc ngồi xuống bậc thềm cạnh mình. Cậu bé quệt quệt mũi khịt khịt tiếp lời:

- Thực ra em muốn hỏi anh về cái chị hôm trước ở nhà anh. Chị ấy là bạn gái anh à?

- Không. Tò mò quá đấy nhóc ạ.

- em không có tò mò. Chỉ là em thấy anh đẹp trai lại tốt bụng như thế này lại thích một chị xấu xí như chị hôm qua thì thật không đáng...áù...

Neul khẽ cốc đầu thằng bé lẻo mép một cái. Nó xoa xoa đầu nhăn nhó:

- Sao anh đánh em?

- Chị ấy tuy không được xinh đẹp nhưng lại tốt bụng. Em không biết thì không được nói xấu người khác.

- Có anh bị lừa thôi. Chị ta chỉ giả vờ để anh thương hại mà thôi

Thằng bé làm vườn vẫn cương quyết nói xấu Điệp và Neul lại thưởng cho nó một vài cái cốc đầu. Nó la oai oái và chạy ra cổng:

- Anh đừng để nữ yêu quái ấy lừa. Nghe em đi anh Neul ạ. Thôi em về đây...

Chưa để Neul nói được câu nào thằng bé đã chạy biến. Cậu phì cười vì suy nghĩ của trẻ con. Chúng nghĩ đơn thuần những ai mà chúng không ưa thì đều xấu xa hết. Neul chẹp miệng lắc đầu " đúng là trẻ con"

Cậu nhẹ nhàng vào vườn định hái hoa thì tá hỏa. Hoa lá cành đã bị thằng bé kia vặt trụi. Neul tức xì khói. Cậu định đến hỏi thằng bé cho ra nhẽ thì bỗng nhìn thấy hình vẽ nguệch ngoạc trên nền đất ẩm. Đây là thư mà thằng bé kia viết cho cậu. Cũng may cậu đã rõ cái kí tự mà thằng bé ấy tự phát minh chứ không thì.. cậu bắt đầu vừa đọc vừa dịch:

- " ưm xem nào, em không muốn....chó...à cho...mụ yêu quái....cánh...à không...cánh...à hình như là cánh ...nh? chắc là anh ...được hí...hít hương hoa trong...vườn ...m chăm sóc đâu...bao giờ anh đuổi mụ ta đi em sẽ giú...anh trồng lại"

Neul thở dài " ời chao cái thằng nhóc con này..."

Cậu ra khỏi nhà và quyết định đến viện luôn. Lúc này Điệp đang được bác sỹ truyền nước cho. Cô đã khá hơn một chút rồi. Vết thương cũng đỡ đau hơn nhiều. Điệp luôn có cảm giác lạ lẫm bởi lẽ cô không biết giờ đây gương mặt của cô sẽ như thế nào. Chắc là sẽ khác hẳn khi trước_ lúc cô chưa bị tạt axit, vì Tazzan đã nói cô phải thay đổi hoàn toàn cả tên họ lẫn ngoại hình để có thể ngụy trang mà điều tra. Ở trong nước, hình của Điệp đã trở thành áp phích truy nã. Vậy nên khi thực hiện cuộc phẫu thuật này Điệp khá lo lắng. Tạo hình khuôn mặt mới của Điệp trông sẽ như thế nào? Điệp không quan tâm lắm đến điều này bởi trong đầu cô lúc này là hình ảnh của Giao và Duy hôm cô vừa đặt chân đến đây. Họ đang rất hạnh phúc nhưng sao Điệp có cảm giác hai người bạn của mình đã lãng quên một người bạn như cô. Cô chợt thấy thật tủi thân. Đang miên man trong dòng suy nghĩ thì...

- Hello Điệp, cậu thấy thế nào rồi?

Neul bật cửa xông vào. Điệp khẽ nói:

- Tôi... đỡ hơn rồi.

- He he he vậy thì tốt rồi. Cô không biết đâu. Ngày nào cô còn đau là ngày đó tôi không yên với Tazzan. Cậu ta làm cứ như tôi đang đẩy cô vào lò lửa không bằng. À, cô có muốn nghe truyện không? Tôi kể cho..

- Được rồi, anh kể đi..

- Ngày xưa ngày xưa.....

Ngày nào Diệp cũng nghe Neul kể câu chuyện này nhưng cô vẫn muốn nghe. Chắc bởi vì câu chuyện cổ tích do Neul kể cứ mỗi hôm lại có một cái kết khác nhau mặc dù chỉ là một câu chuyện. Neul thì rất hào hứng trong việc chém gió. Cậu chợt nhận ra mình cũng rất vui khi có Diệp chia sẻ những câu chuyện mà ngày xưa cậu hay kể với em gái. Cậu cũng có cảm giác gì đó với Diệp, song cậu nghĩ chỉ là nhất thời...

Tình cảm con người thật là khó đoán.

Liệu có cái kết có hậu cho câu chuyện của chúng ta như truyện cổ tích hay không?

18. Chương 18

Hôm nay là một ngày đặc biệt với Diệp. Bởi lẽ hôm nay cô sẽ được tháo băng. Khuôn mặt cô đã mong chờ từ lâu. Neul nhảy chân sáo rẽ qua hàng hoa mua bó hoa chúc mừng Diệp. Thấy cậu cứ hớn ha hớn hở hít hít ngửi ngửi mấy bông hoa cô chủ bán hàng phì cười:

- Chọn hoa cho bạn gái hả anh chàng điển trai?
- Dạ ở không ạ. Chỉ là một người bạn bình thường thôi ạ....

Neul gãi gãi đầu cười trừ. Cô bán hàng khẽ nhắc một bó hoa đã gói sẵn lên trao cho Neul dặn dò:

- Mang cái này đi mà tặng người ta. Không phải xấu hổ.
- Nhưng...nhưng..

Neul nhìn bó hoa mà đến choáng với cô bán hàng. Nó (tức bó hoa ạ) to khủng khiếp, lại còn toàn hoa hồng là hoa hồng nữa chứ. Tình hình nếu mà đem đi tặng có khi nào bị hiểu lầm. Cậu muốn thanh minh mà không thể nói được. Cô bán hàng cứ liến thoắng:

- Tôi chả hiểu thế hệ trẻ các cậu nghĩ gì nữa. Mua có một bó hoa tặng bạn gái mà cũng phân vân...
- Nhưng..._ mặc dù mặt nhăn như cái bị song Neul vẫn phải đồng ý_ vâng được rồi. Cháu mua bó này. Bao nhiêu tiền cô?
- Ờ hờ cậu đúng là người yêu lí tưởng đấy (vừa chê xong thấy người ta bảo mua là thế đấy) Tôi lấy rẻ thôi. Ba ngàn Won
- What? bó hoa thế này mà những ba ngàn?

- Cậu muốn chứng tỏ tình yêu của mình dành cho cô ấy thì bỏ ra ba ngàn có thấm thoát gì. Nhì

Neul mặt nhăn như cái bị rách, xót xa đưa tay vào túi móc ra 3000 đưa cho cô chủ quán hoa. Nhận được tiền cô ta sáng mắt lên chào mời đon đả:

- Lần sau mua hoa cho người yêu nhớ ghé quán cô nhé!!

Neul quay đầu thở dài ” ời 3000 Won của tôi

~ ”

Trong lúc này Diệp đã được tháo băng. Và cô như không tin vào gương rằng cô gái trong gương là chính cô. Bất giác Diệp khẽ đưa tay chạm lên mặt. Bác sỹ Kang cười:

- Tôi cũng không thể tin được phẫu thuật lại thành công đến vậy đâu. Chúc mừng cô.
- Cảm ơn bác sỹ.

Diệp cúi đầu lịch thiệp. Bác sỹ Kang dặn dò vài điều rồi rào bước ra ngoài. Diệp cảm thấy mình thật khác. Cô bước xuống giường ra ngồi cạnh cửa sổ. Khuôn mặt mới này khiến chính cô còn không nhận ra mình. Cô đưa mắt nhìn xa xăm

Theo thói quen Neul mở cửa mà chẳng gõ cửa gì cả. Cậu nheo mắt nhìn cô gái đang ngồi cạnh cửa sổ. Có lẽ tại ánh nắng đang chiếu vào nên cậu nhìn không được rõ. Neul khẽ lên tiếng:

- Điệp à?

Cô gái kia nghe thấy tiếng gọi quay lại và ” thành thịch thành thịch...” vẻ đẹp của cô đã khiến tim ai đó loạn nhịp. Neul như sững lại trong giây lát. Điệp nở nụ cười thiên thần đến bên cậu:

- Chào anh, Neul

Khẽ vuốt nước bọt, Neul đưa một tay giữ ngực trái, tay còn lại đưa bó hoa cho Điệp:

- Chúc mừng cô đã bình phục.

- Hoa đẹp quá. Cảm ơn anh

Điệp đỡ lấy bó hoa hít hà. Neul nghĩ thầm: ” Kể ra 3000 won cũng đáng mà ”

Khuôn mặt của Điệp bây giờ phải tả như thế nào nhỉ. Chỉ biết nó đẹp và trong sáng như một thiên thần vậy. Nói không ngoa chút trông bây giờ Điệp còn đẹp hơn cả trước đây. Công nghệ làm đẹp của Hàn Quốc thật đáng nể.

Neul thu dọn tư trang hộ Điệp để đón cô xuất viện. Cậu đề nghị:

- Hay hôm nay chúng ta đi ăn cái gì đó mừng cô đã xuất viện đi.

- Kim chi kim chi. Tôi chưa bao giờ được ăn kim chi ở ngay tại Hàn Quốc cả.

Điệp reo lên khe khẽ như một đứa trẻ. Neul chỉ cười.

Vài giờ sau tại quán ăn kim chi,...

- Áu ui cay cay cay cay quá đi mất.

Điệp phồng mồm trợn má suýt xoa khiến Neul phì cười :

- Không ăn được thì thôi nhé. Chúng ta đi ăn cái khác....

- Phù...phù không không....tôi thích như thế này.... áu ui cay cay cay cay.....

Neul không nói thêm gì chỉ tùm tùm nhìn Điệp ăn. Mọi người trong quán cứ quay lại nhìn ” cặp tình nhân” ồn ào nọ và thì thầm:

-” trông đẹp đôi thật. Cứ như công chúa với hoàng tử ấy”

Điệp vì mãi ăn nên không nghe thấy gì cả. Còn Neul thì khác, cậu nghe thấy nhưng cũng không nói gì cả. Chỉ mỉm cười..

Ăn một lúc Điệp mới ngẩng lên lên suýt xoa:

- Lúc đầu ăn thì thấy cay không chịu được nhưng càng ăn lại càng thấy ngon dữ dội...hèn chi mà Kim Chi nổi tiếng đến vậy...ngon quá đi mất...

- Có ăn nữa không để tôi gọi cho thêm suất nữa.

- Thôi thôi, ăn nữa chắc tôi vỡ bụng ra mất

Điệp xua tay rồi rít. Neul ra quầy thanh toán và họ cùng rảo bước. Neul chợt nảy ra ý tưởng:

- Ê ăn kem không? Ăn Kimchi nóng xong ăn kem cho hạ nhiệt. Tôi cá là cô cũng sẽ chết mê chết mệt với món kem của chúng tôi à coi.

Điệp nghe thấy vậy đã hớn hở ra mặt:

- Đồng ý đồng ý...

(Thật không ngờ bà cô này nhỏ con mà ăn lắm dữ _ lời t/g thôi nha) Bọn họ rẽ vào công viên quốc gia và ăn kem. Từng miếng kem mát lạnh, ngọt ngào trôi tuột xuống cổ họng khiến Điệp reo lên thích thú. Đã

lâu lắm rồi Điệp mới lấy lại cảm giác hưng phấn như vậy. Có lẽ cảm giác này sẽ không còn kéo dài lâu nữa vì cô sắp phải đón chào một việc kinh hoàng nữa. Chuyện đó là gì?

Dạo này nhà Điệp đang sa sút hơn hẳn. Bố mẹ Điệp phải bán cả nhà để trả nợ. Những ông chủ lớn thân quen trước đây đều quay lưng hết. Họ không những không quan tâm mà còn đến để đòi những khoản nợ rất ư là trời ơi đất ous. Làm bố mẹ Điệp lâm vào cảnh khốn đốn. Nhà Giao mặc dù trước có giao thiệp khá tốt song kể từ khi ông Minh_ bố Giao đồng thời là chủ tịch tập đoàn Giản Minh đã bán đứng bạn thì cũng không còn liên lạc gì. Bố mẹ Điệp buồn nhiều hơn là giận. Bao nhiêu năm chơi với nhau mà còn bán đứng nhau. Nhưng cú sốc này đối với họ chưa phải là tất cả. Khi nghe tin con gái mình là nghi can giết người bố mẹ Điệp như gục hẳn. Mẹ Điệp nằm liệt tại viện. Bố Điệp thì thỉnh thoảng lại bị triệu tập lên đồn cảnh sát để truy vấn. Cuộc sống của họ như đi dần vào bóng tối.

May mắn sao, khi biết công ty Hải Đăng là công ty nhà Điệp, Tazzan đã tìm tới tận nơi và giúp đỡ họ. Khi nghe tin Điệp bị oan và đang được điều tra vụ án này cùng cậu thì cả bố và mẹ Điệp đều rất vui mừng. Họ nói muốn gặp con nhưng Tazzan đã từ chối với lý do không muốn bất cứ ai gặp nguy hiểm. Bởi lẽ kẻ đứng đằng sau *** hại Điệp là một kẻ vô cùng tàn ác. Hắn sẵn sàng giết người bịt đầu mối. Thông qua bố mẹ Điệp, Tazzan cũng biết được chủ tịch công ty Giản Minh_ công ty đã bán cổ phần cho công ty cậu_ chính là bố của người bạn thân nhất của Điệp. Cậu trở về văn phòng tìm hiểu về cô gái đó(bạn thân của Điệp). Theo thông tin cậu nhận được thì cô bạn thân của Điệp tên Quỳnh Giao, khá xinh xắn, hiền lành tốt bụng, chơi thân với Điệp từ hồi cấp 2,

Cậu không tìm ra một lý do thỏa đáng cho việc này. Chả lẽ là vì người con trai có tên Duy? không đủ động cơ. Vả lại Giao không có nhiều thù hận với Điệp như vậy. Trái lại, cô ta lại rất tốt với Điệp. Chỉ có điều từ khi Điệp xảy ra chuyện và bỏ đi lại không còn thân thiết lắm. Chẳng lẽ cô ta đang đóng kịch. Nhưng chỉ vì Duy ư? Những câu hỏi kia cứ xoáy sâu vào tâm trí Tazzan. Cậu bóp trán " đầu đầu quá đi mất " Chợt chuông điện thoại reo lên inh ỏi. Cậu mở máy một cách uể oải:

- " A lô..."

- " A lô Tazzan hả? Tui nè..."

Một giọng con gái vang lên lạnh lạnh. Như một liều thuốc tỉnh, mắt Tazzan sáng lên:

- " Điệp hả?"

- " Yep, tui chứ ai. hì hì. Tôi ra viện rồi. Khỏe hơn rồi và còn rất vui nữa. Mặc dù tôi muốn gọi cho cậu nhưng mà Neul bảo cậu đang bận làm gì đó nên..."

- " ờ (cái tên Neul này, mình có bạn chi đâu mà dám...) Mà nghe giọng cô có vẻ ổn hơn trước rất nhiều rồi "

- " Tôi cũng không biết nữa, nhưng chắc tôi đã có cách nghĩ mới hơn về mọi chuyện thôi. Nhờ công của Neul đấy. Cậu ta đã khuyên tôi rất nhiều, và khiến tôi vui lên nhiều"

- " Hừ (lại Neul à....) Tôi không rảnh để nghe cô tâng bốc cậu ta đâu nhé (t/g: uầy uầy uầy, ghen ùi ghen ùi)

- " ơ hay sao anh lại nổi đóa lên với tôi? À, trong thời gian tôi đi anh đã điều tra được thêm gì chưa?"

- " Tưởng trong đầu cô không còn gì khác ngoài Neul (t/g : cái lão này ghen ùi ghen ùi) "

- " anh nói gì chứ? " _ giọng Điệp đã có vẻ bức bối.

Tazzan tỉnh bơ:

- " Tôi có nói gì đâu. Mà cô muốn biết tôi điều tra đến đâu rồi mà. Sao cứ vắn vẹo tôi thế? có muốn nghe không? "

- " dĩ nhiên_quay ra lắm lắm_cái lão Tazzan chết toi. tôi mà về thì anh chết với tôi..."

- " Cô nói gì tôi? (già mà nghe tỉnh dữ_ suy nghĩ của Điệp)

- " Đầu đầu có chi, mà anh kể luôn đi. Cứ câu tiền của tôi. Anh biết thừa là gọi ra nước ngoài cước phí rất đắt lại còn..."

- " Cô cứ liệu mà ăn nói. Tôi....~ bla bla bla
"

Kết quả của cuộc điện thoại hỏi thăm tin tức của Điệp là nghe Tazzan xả xì trét. Sau một hồi bị tra tấn bởi cái volume từ Tazzan, Điệp tức tối tắt máy. Neul thấy vậy chỉ tủm tỉm:

- Anh ta có giúp được gì không?
- Giúp cái gì chứ? Nãy giờ tôi như cái bao cát để anh ta trút giận ấy.
- Thôi. Cô giận anh ta làm gì. Chắc do mệt quá nên anh ta như vậy thôi.
Neul an ủi. Cách đó hai múi giờ, tại Việt Nam,...
- Hừ hừ cô được lắm. Dám tắt máy của tôi à? Về rồi thì biết tay tôi.

Tình hình là cực kì nghiêm trọng. Hai ngọn hỏa diệm sơn đang bốc lên cao ngút. Trong lúc bực mình, Điệp sút luôn viên đá nhỏ dưới chân. Cái này người ta gọi là giận cá chém lung tung đây mà. Không ngờ cú sút này của cô lại làm một người bị thương. Nghe tiếng kêu bên hàng rào bên cạnh Điệp mới tá hỏa. Ai dè trong công viên nhỏ xinh này mà cũng lắm người thế. (Xin chú thích với bà con là Điệp đang cùng Neul đi trong công viên quốc gia cơ đấy ạ. Chẳng qua là Điệp vì sút đá vào người ta nên ngại biện vậy thôi) Cô vội cùng Neul chạy qua bên người bị đá văng trúng để xin lỗi. Nhưng vừa chạy sang đỡ được người kia dậy thì Điệp giật mình. Đứng trước mặt cô chẳng phải là Duy hay sao. Cô sững lại và ngỡ mình đang mơ. Không, cô không mơ. Duy đang đứng trước mặt cô. Rõ ràng và chân thực. Điệp cứ sững lại mà không nói được lời nào. Neul thấy lạ nhưng cũng không nói gì. Duy càng cảm thấy khác lạ hơn. Cậu bỗng cảm thấy rạo rực khi đứng trước người con gái lạ này. Cậu cố tìm lại trong phần ký ức bị mất kia nhưng không thể. Cậu cũng cứ trân trân nhìn Điệp cho tới khi...

- Anh Duy, anh mua kem gì mà lâu thế?

Giọng Giao lại gần khiến Điệp giật mình. Cô vội núp sau Neul. Cô quên mất là mình đã được thay đổi diện mạo mới. Dù có nhìn thấy chưa chắc Giao đã nhận ra. Khi nhìn thấy người lạ Giao kéo kéo áo Duy:

- Đây là....
- À, tôi là Neul. Bạn gái tôi..._ cậu lòi Điệp đang nép sau lưng mình ra _ đã vô tình sút viên đá vào chân cậu này nên chúng tôi qua để xin lỗi.

Nét mặt Giao dần ra:

- À ra vậy. Không sao đâu. Mà anh có cô bạn gái xinh quá. Cứ như là thiên thần ý.
- Cảm ơn cô đã khen. Thôi nếu anh bạn cô không sao thì tôi xin phép đi trước.

Nói rồi, Neul dẫn Điệp đi tiếp. Cậu nhận ra nét mặt Điệp có gì đó không bình thường, lại cộng thêm việc cô đang nắm chặt lấy tay cậu nữa. Khi Điệp cùng Neul vừa rảo bước đi, Giao kéo tay Duy:

- Họ đẹp đôi nhỉ? Chẳng khác gì các cặp Idol của Hàn cả. Mà anh đang nghĩ gì mà cứ ngẩn người ra thế? Hay là bị cô ấy hấp hồn rồi?

Giao ra vẻ giận dỗi. Duy vội dỗ dành:

- Thôi cho anh xin lỗi. Chỉ là anh có cảm giác rất lạ khi nhìn thấy cô gái đó.
- Lại nói không bị hấp hồn nữa...

Giao hậm hực bỏ đi. Duy vội chạy theo thanh minh. Cạnh đó, Điệp đang núp cạnh một gốc cây nhìn theo. Cô khẽ thở dài. Neul đặt tay lên vai cô hỏi:

- Cô quen hai người đó à?
- Tôi không muốn nói về chuyện này. Chúng ta về thôi...

Điệp giấu ánh mắt dưới hàng mi rồi quay lưng rảo bước. Neul nắm chặt hai tấm vé đi xem xiếc lại " Tại sao em lại không thể nói điều đó với tôi? Tại sao lại là Tazzan? "

Cả hai người_ mỗi người một dòng tâm sự khác nhau cứ miên man với dòng suy nghĩ của riêng mình. Hình ảnh của Duy và Giao lại choán lấy tâm trí Diệp khiến cô không còn tâm trạng đâu để ý tới những thứ xung quanh nữa. Còn Neul, chẳng hiểu vì sao cậu lại cảm thấy quý mến Diệp lạ thường khi mỗi ngày ở bên cô. Cậu thừa nhận có lẽ đó chính là tình yêu sét đánh mà người ta thường nói. Cậu cũng muốn quan tâm cô như Tazzan nhưng sao mỗi lần cậu muốn làm điều đó thì Diệp luôn lảng tránh cậu. Cả hai cứ chìm trong mỗi suy tư của riêng mình như vậy...

Ở đâu đó bên ngoài biên giới Hàn Quốc, có một người thanh niên cũng đang lo lắng không kém. Không ai khác người đó chính là Tazzan. Cậu chấp tay trước ngực ra cạnh cửa sổ ngắm trời mây, lòng đầy áp tâm sự. " Tại sao em lại luôn miệng nhắc tới Neul mà không hỏi thăm tôi lấy một lời? tôi phải làm gì để giữ được em khi em đang ở bên người khác? Không biết có phải định mệnh không nhưng từ khi cứu em từ khu rừng đó tôi đã nhận ra em chính là một nửa của cuộc đời tôi. Tôi sẽ không để ai cướp em đi đâu"

Kể từ giờ phút này, Diệp lại còn bắt đầu phải đối mặt với mối tình tay ba giữa hai người là Neul và Tazzan. Liệu cô sẽ chọn ai đây?

Tập này chưa hết đâu, vẫn còn nữa đây nè Trong bóng tối người con gái bí ẩn khẽ lắc nhẹ ly voska rồi ra lệnh :

- " Hình như bố mẹ con nhải đó lại sống bình yên rồi hả?"

- Dạ vâng...

- " Tôi không thích những cảnh yên vui"

- Dạ, tôi hiểu rồi. Cô chủ cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ xử thật gọn.

Một âm mưu đáng sợ lại được vạch ra. Liệu bố mẹ của Diệp có bị chúng làm hại không?

19. Chương 19

Neul lái xe đưa Diệp về nhà mà tâm trạng cứ lững lờ đâu đâu nên cậu đã lái xe lòng vòng quanh thành phố không biết mấy vòng. Diệp cũng đang chìm trong dòng suy nghĩ khác nên không để ý đến đường. Sau khi cho xe lòng vòng chán chê trong thành phố, xe của Neul hết xăng. Khi thấy xe đột ngột dừng lại, Diệp mới giật mình quay sang:

- Neul, xe có trục trặc gì à?

- Để tôi xuống kiểm tra

Cái lão Neul ngớ ngẩn này lại còn không thèm nhìn vạch chỉ xăng mà lon ton nhảy xuống kiểm tra động cơ. Diệp cũng bước xuống xe để xem xét cùng Neul. Chợt cô nhận ra xe đang đỗ ngay trước cổng công viên quốc gia. Cô dụi mắt, không phải cô đang mơ mà đây là sự thật. Cô kéo kéo tay áo Neul khi anh chàng đang cố mò mẫm vào động cơ trong khi nó chẳng hỏng gì:

- Hình như chúng ta đi vòng rồi.

Neul ngẩng cổ lên và giật mình:

- Ủa? sao lại ở đây? Chẳng có lẽ...Có lẽ lúc ấy tôi đang mải nghĩ lung tung nên không để ý. Xe lại hỏng đúng lúc này nữa. Thôi hay là tôi sẽ gọi cứu hộ kéo xe về sửa còn chúng ta đi xe bus nhé

- Ừm vậy cũng được

Diệp tán thành. Dù sao cô cũng đang muốn đi bộ một chút cho thoáng đầu óc. Sau khi đội cứu hộ đưa xe của Neul đi, cả hai bắt đầu tản bộ dưới con đường với đúng nghĩa là con đường màu xanh. Hai hàng cây xanh ngắt cứ rung rinh trước gió như chào mừng hai công dân thân thiện có xe chẳng thèm đi ra đây quốc

bộ đến trạm xe bus. . Khi đi cạnh Điệp như thế này Neul cảm thấy rạo rực hết cả trong lòng. Cậu mong con đường này cứ dài mãi để cậu được đi cạnh Điệp. Điệp ngẩng mặt nhìn mây trời nói băng quơ:

- Ước chi tôi có thể làm một đám mây kia nhỉ..

- ...?...

- Đùa thôi. Sao mặt anh cứ phừng phừng thế kia? Hay bị cảm nắng?

Điệp hỏi ngây ngô khi thấy mặt Neul đang đỏ lựng dần lên. Cô đâu biết rằng cô chính là nguyên nhân của sự cảm nắng đó. Neul bắt giắc xoa má:

- Đâu đâu có...

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi mà. Hi. Sao anh lại cứ lấp bắp như gái mới về nhà chồng thế?

- Tôi ..tôi..

Neul ngượng ngừng gãi gãi đầu. Vừa nhìn thấy trạm xe bus Điệp đã chạy lên trước rồi quay lại vẫy vẫy Neul. Hình ảnh của cô lúc này đẹp như một bức tranh vậy. Điệp mặc váy trắng, gió nhẹ khẽ vén một chút lên để lộ đôi chân trắng muốt thon nhỏ của cô. Gương mặt Điệp lại ánh lên sự rạng rỡ. Tất cả những hình ảnh đẹp để ấy được zoom nguyên cảnh vào mắt gã si tình nọ. Neul cứ ngẩn người ra cho tới khi Điệp phải quay lại lời đi cậu mới thức tỉnh. Trên xe bus Điệp cứ liên tục đổi chỗ khiến Neul chóng cả mặt. Xe bus này vắng tanh. Nói đúng hơn là chỉ có hai nhân vật chính của chúng ta trên xe cùng bác tài. Đó cũng là nguyên nhân khiến Điệp luôn đổi chỗ ngồi. Cô muốn nhìn được tất cả mọi thứ đẹp đẽ nhất của nơi này...

Ngay lúc đó tại một nơi khác,...

Bên trong ngôi nhà hoang đang diễn ra một cảnh tra tấn người dã man tàn bạo như thời trung cổ. Hai người bị treo lên, một nam một nữ, đang bị những tên lực lưỡng đánh cho tơi tả. Nhìn thấy cảnh này ai cũng phải rùng mình. Chúng đánh đã tay lại dội nước cho họ tỉnh lại. Người đàn ông tỉnh trước, ông khẽ thì thào :

- Cá...c ngư...ời.... mu.....ồn.... gì...ở chú...ng tôi?

- Bọn tao chẳng muốn gì cả. Chỉ muốn thấy xác chết thôi. Ha ha ha ha ha...

Đúng lúc này thì ” thuyền” cánh cửa sập sệ của ngôi nhà bị bật tung. Thằng đại ca vừa lên tiếng quát mắng:

- Đứa nào dám?

Trước khi gục xuống ngất lịm, người đàn ông bị tra tấn còn đủ nhìn thấy một bóng người xông vào tả xông hữu đột với bọn người ghê rợn kia. Người đó không ai khác chính là Tazzan. Song cậu cũng đủ thông minh khi vẫn đeo một chiếc mặt nạ như hôm gặp Điệp. Cậu cho người luôn theo sát bố mẹ Điệp nên mới biết họ bị giam cầm và tra tấn tại nơi này. Nhưng do người truyền tin của cậu bị hạ sát nên anh ta chưa kịp nói hết câu về địa chỉ. Do vậy Tazzan phải hơi mất công mới tìm được tới đây. May mà chúng vẫn chưa kịp xuống tay. Chỉ một loáng với võ công của mình Tazzan đã hạ gục tất cả bọn chúng và cứu được bố mẹ Điệp. Cậu kiểm tra mạch của cả hai. Mạch rất yếu song tình hình của bố Điệp còn khả quan hơn mẹ Điệp gần như không còn mạch. Tazzan vội công từng người ra xe một cấp tốc trở về thành phố.

Nhưng, thật không may thay, mẹ của Điệp vốn đã yếu lại thêm bị tra tấn dã man như vậy đã không cầm cự nổi. Bà qua đời ngay trên xe của Tazzan trước khi cậu kịp chuyển bà vào bệnh viện....

Điệp chợt cảm thấy nhói đau ở tim. Cô giữ ngực bần khoăn ” tại sao mình lại có linh cảm xấu thế nhỉ?”

Khi trở về nhà Neul, Điệp vội gọi cho Tazzan.

” tút tút tút...thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời tắt máy xin quý khách vui lòng gọi lại sau...”

- ” tại sao anh lại tắt máy? nhắc máy lên đi Tazzan. Làm ơn..”

Thấy Điệp có vẻ lo lắng, Neul khẽ khàng hỏi:

- Có chuyện gì à?

- Không hiểu sao tôi cứ thấy rất bất an. Gọi cho Tazzan thì anh ta không bắt máy. Tôi lo quá...

- Để tôi gọi xem sao...ừm...cậu ta tắt máy rồi. Chắc không có chuyện gì đâu, cô đừng lo.

Neul đặt tay lên vai Diệp an ủi. Cô cũng mong những gì Neul nói là đúng.

Diệp không nghĩ thêm gì nhiều nhưng cô bỗng giật mình khi đi ra khu vườn của Neul. Hoa đang hoa, lá đang lá. Diệp tá hỏa gọi Neul:

- NEUL Neul....có chuyện gì với khu vườn này thế?

Neul từ trong nhà chạy ra, nhìn gãi đầu cười trừ:

- À, tôi đang muốn trồng loại hoa mới nên phá hoa cũ đi thôi.

- Anh thật là không biết thương hoa gì cả. Sao anh không hái chúng về cắm còn xới vườn lên sau? Ai lại làm như thế này bao giờ.

Vừa nói Diệp vừa đến cạnh những khóm hoa bị bứt lung tung nhẹ nhàng cúi xuống nhặt nhặt chúng gọn gàng vào. Dường như tâm trạng đang không được tốt nên cô cảm thấy khi nhìn những bông hoa này cũng như là đang nhìn thấy chính tâm trạng của mình vậy. Neul thấy Diệp cứ buồn rười rượi kể từ khi cô gặp anh chàng lạ mặt kia. Neul đoán chừng có thể anh ta là người yêu cũ của Diệp. Nhưng cậu cũng không hiểu lắm tại sao khi gặp lại nhau ít ra cậu ta cũng phải chào hỏi chứ. Hay là tại Diệp đã thay đổi khuôn mặt? Neul nén tiếng thở dài đến bên cạnh Diệp an ủi:

- Hay là chúng ta đi mua hạt giống về trồng nhé ! Tôi nghe nói ngoài cửa hàng có rất nhiều hạt giống hoa mới.

- Ừm.. tôi hơi mệt. Anh cứ đi một mình đi...

Diệp lảng tránh Neul rồi rảo bước vào nhà. Tâm trạng cô đang không được yên lành cho lắm. Diệp khóa trái cửa phòng, vào phòng tắm rồi tự xối nước vào người cho tỉnh táo hơn. Diệp cứ đứng như vậy cho quên đi một vài chuyện không hay. Neul thấy cô như vậy thì cũng chẳng biết nên làm gì. Chợt cậu nghĩ ra ý tưởng làm Diệp vui. Neul chạy ra khỏi nhà... (không biết cha này có ý tưởng xấu xa gì đây _ t/g hót) Chỉ biết sau khi chạy đi Tazzan ôm một đồng hồ về và hớn hờ bắt tay vào việc. Sau một hồi hí hoáy làm làm sửa sửa, Neul mỉm cười với tác phẩm có một không hai này. Cậu khẽ đưa cái loa lên miệng gào ầm lên:

- Kính mời quý cô Hồng Diệp nhòem ra ngoài cửa sổ.....

Diệp sau khi ngâm mình với nguyên quần áo trên người đã thay đồ và đang nằm nghỉ. Nghe tiếng Neul cô vội ghé mặt ra cửa sổ. Một bức tranh tuy có phần nguệch ngoạc nhưng rất đẹp đã được phủ kín khu vườn. Neul cười rạng rỡ:

- Vườn hoa này luôn sống mãi cô hiểu chứ?

Diệp mỉm cười. Cô chợt cảm thấy ấm lòng khi có những người bạn. Có cái gì đó lấp lánh trên khóe mắt Diệp đang chực lặn xuống. Cô xúc động vì được quan tâm. Neul bỏ loa xuống đưa tay lên miệng hét lên:

- Cô không được bi quan nữa biết chưa?

Diệp cười. Cô cũng đưa tay lên miệng hét lên:

- Cảm ơn anh Neul!!!

- Cô mau xuống đây...

Diệp cảm thấy tâm trạng mình đã khá lên rất nhiều. Cô vội chạy ra khỏi phòng. Vừa bước chân ra ngoài Neul đã làm cô thực sự ấn tượng với màn pháo bông đầy hoành tráng . Neul đến bên cạnh Diệp mỉm cười. Trong mắt Diệp lúc này, Neul thật đẹp. Đôi mắt màu xanh đẹp và huyền ảo như một viên ngọc của Neul như truyền thêm hi vọng cho Diệp. Cậu cầm tay Diệp lôi ra vườn. Cậu hồ hởi:

- Cô có muốn giúp tôi khôi phục lại khu vườn không?

- Có

Điệp trả lời chắc nịch. Rồi họ hào hứng bắt tay vào việc. Ánh nắng cuối chiều như dịu mát hơn. Tiếng cười của Điệp khi bị Neul phun nước vào người hay tiếng nô đùa của cả hai như xua đi chút u buồn trong tâm hồn mỗi người...

20. Chương 20

Tazzan đã thuê riêng một bác sỹ cho bố Điệp. Còn mẹ Điệp đã được cậu cử hành tang lễ cho cẩn thận. Nhưng thật không may, những hành động này của cậu đã lọt vào tầm ngắm của bọn người thuộc hạ của cô gái bí ẩn nọ. Trong căn phòng quen thuộc cô ta lắc nhẹ ly rượu vang cười nham hiểm:

- " Xem ra cậu có một anh hùng đắc lực bên cạnh đấy! Tôi muốn xem anh ta bảo vệ được cậu lâu không? Tôi thích phong cách của anh ta đấy. Tazzan.....tôi sẽ chờ cậu "

Trong giấc ngủ ngắn Tazzan đã bị gián đoạn bởi một cơn ác mộng. Cậu nhìn thấy Điệp bị tra tấn mà không sao lại gần được. Trong khi đó cậu lại bị một cô gái che mặt đến ép uống một ly rượu được lấy từ máu của Điệp. Tazzan vào phòng tắm xối nước vốc vào mặt cho tỉnh hẳn. Cậu nhận ra mình đang đối mặt với một đối thủ rất đáng gờm. "Liệu cô ta định làm gì tiếp theo?" Tazzan nhăn trán. Cậu nhắc điện thoại lên gọi cho Điệp bởi cậu rất lo lắng cho cô.

" Tút tut tut...số máy quý khách vừa gọi không nhắc máy, xin quý khách gọi lại sau.."

- " Nhắc máy đi Điệp..."

Nhưng Điệp đang đi ăn ngoài hàng với Neul mà quên điện thoại trên phòng. Cô làm Tazzan rất lo lắng. Gọi cho Điệp không được cậu chuyển sang gọi cho Neul. Nhưng chả hiểu sao Neul cũng không nhắc máy. Chỉ thấy cậu ta tắt ngúm khi thấy Tazzan gọi. (cái lão này là không muốn ai cắt đứt giây phút này bên Điệp đây mà_t/g hóng) Chả bù ột kẻ đang đứng ngồi không yên bên kia biên giới.

Trời dần về đêm, gió lạnh hơn. Điệp khẽ rùng mình vì cơn gió thoảng qua. Neul cởi áo khoác ngoài trùm cho cô (y chang phim Hàn xẻng _ t/g nói leo) Cảnh này làm Điệp nhớ tới một người. Trong khu rừng đó, cũng trùm cho cô một chiếc áo y như thế này. Bất giác Điệp đưa tay lên môi. Nụ hôn ấy..... Mặt Điệp dần đỏ ửng lên. May mà Neul không thấy vì trời khá tối, Điệp che má rồi lèo đèo theo Neul về nhà. Vừa vào phòng, cô đã giật nảy mình khi điện thoại của cô đang reo inh ỏi trong nhà tắm. Điệp tá hỏa chạy vào lục túi áo khoác. Là Tazzan. Điệp vui mừng nhắc máy nhưng chưa kịp nói câu nào thì...

- " Cô đã ở chỗ quái nào thế? Cô có biết là tôi lo cho cô lắm không hả? "

Giọng Tazzan có vẻ không được bình tĩnh. Cậu nói như thét vào điện thoại chạm vào lòng tự ái của Điệp. Cô cũng gằn cổ lên:

- " Tôi đi đâu mắc mớ gì anh? Tôi cũng có quyền riêng tư của mình chứ..."

- " Thế cô có thể cầm điện thoại đi được chứ? Hay là hành sự gì mà không muốn cầm theo? (chả biết anh chàng này đang nghĩ đi đâu_t/g)

Điệp hậm hực :

- " Anh nói gì chứ? Thế lúc tôi gọi cho anh hỏi tình hình thì anh ở chỗ quái nào hả?"

- " Tôi còn có việc. Làm sao tôi biết lúc nào cô gọi để kè kè bên cái điện thoại chứ?"

" Ngụy biện đúng là ngụy biện mà.." Máu Điệp bắt đầu nóng dần lên, cô thét vào điện thoại:

- " Anh nói thế mà nghe được à? Anh cũng chả khác gì những người khác cả. Vô tâm, vô lý và vô cảm. Đồ Tinh tinh..."

Điệp cứ thao thao bất tuyệt trút cơn bức tức. Tazzan phải để điện thoại ra xa cho đỡ điếc tai. Lúc đầu cậu khá khó chịu về cách ăn nói này của Điệp song khi nghĩ cô đang "Ghen" cậu lại tự thưởng mình một nụ cười. Sau một hồi thuyết giảng, Điệp ngừng lại nuốt cục tức vào dạ dày Tazzan thấy Điệp ngừng nói mới bắt đầu:

- " Cô nói xong rồi hả? Giờ thì tới lượt tôi đây. Tôi....ừm ừm...(hần áp úng_ Điệp nghĩ) Ừm ừm....buồn ngủ rồi"

- " What? anh buồn ngủ thì cứ việc đi ngủ. Nói cho tôi làm chi? "

- " Ồ thì... chúc cô ngủ ngon nha "

Tazzan gập máy cái rụp. Thực ra cậu mà cậu muốn nói đâu phải là " Tôi buồn ngủ" mà là " Tôi thích em". Có lẽ cậu vẫn chưa đủ dũng cảm để đối mặt với Điệp. Điệp thì không thể hiểu nổi anh chàng Tazzan đang làm gì nữa. Cô quăng chiếc điện thoại lên giường rồi bước vào phòng tắm.

Neul ở ngoài đã nghe mọi chuyện. Cậu tùm tùm đoán Tazzan đang ghen vì Điệp đang ở đây với cậu. Nhưng cậu lại nghiêm sắc mặt lại ngay : " Tazzan. Tôi sẽ cạnh tranh với cậu. Và tôi sẽ đánh bại cậu"

21. Chương 21

Duy ngồi trong phòng suy nghĩ rất lung về cô gái cậu gặp khi chiều hôm trước. Trong tâm trí Duy không hề lưu giữ bất cứ hình ảnh nào của cô gái đó cả nhưng sự rung động của trái tim cậu khi đứng trước người con gái lạ ấy là vì sao? Dù Giao là người có hôn ước với cậu và là người cậu yêu_ theo mọi người quanh cậu bảo thế_ thì tại sao cậu không có cảm giác giống như vậy khi ở cạnh cô gái đó. Cảm giác này là gì? Duy ôm ngực nhắm nghiền mắt lại cố nhớ lại. Hình ảnh giấc mơ đêm qua trôi về qua tâm trí Duy như một đoạn phim ngắn. Một cô gái nhỏ mặc chiếc váy trắng tinh khôi đứng trên một cánh đồng cỏ xanh bất tận đang mỉm cười vẫy tay với cậu. Tuy nhiên khi Duy định chạy tới chỗ cô gái ấy thì có bàn tay kéo cậu lại. Đó là Giao. Cô cũng có mặt ở đó. Giao mặc một chiếc váy màu mận chín. Cô lôi Duy đi khiến cậu không tài nào biết được gương mặt thật của cô gái mặc váy trắng kia. Duy cứ chìm trong dòng suy nghĩ cho tới khi thiếp đi lúc nào chẳng hay....

Trời bất chợt đổ mưa. Điệp đang nhớ nhà. Cô mở rộng cửa sổ để ngắm nhìn mưa đêm. Cô nhớ bố mẹ da diết. Nhưng cô chưa thể về được. Bởi cô còn vướng một buổi kiểm tra lại sức khỏe sau khi phẫu thuật của bệnh viện. Cô đặt tay lên mặt dây chuyền mà bố mẹ tặng cô trong ngày sinh nhật lần thứ 15 của cô vài năm trước. Điệp tự nhủ " con sẽ khôi phục được thanh danh cho con cũng như khôi phục lại công ty Hải Đăng "

Từng hạt mưa tí tách cứ đập vào cửa kính. Kì lạ thay hôm nay ở Việt Nam cũng đang mưa. Tazzan ngồi tựa lên bục cửa sổ nhìn ra ngoài ngắm mưa. Cậu cũng cảm thấy nhớ một ai đó. Cậu nhìn mưa mà nghĩ tới Điệp. Không hiểu nếu cô ấy biết mẹ mình đã bị hại chết thì sẽ như thế nào? Cô ấy sẽ suy sụp đến mức nào Tazzan không dám nghĩ. Khi mất đi một người bạn mà Điệp đã như một cái xác không hồn thì giờ đây khi biết mất người thân thì không hiểu cô ấy có chịu nổi không. Tazzan quyết định giữ kín chuyện này cho tới khi mọi chuyện kết thúc. Cậu mong là như vậy. May mà Điệp vẫn còn bên Hàn. Một phần Tazzan mong Điệp mau chóng hãy trở về vì cậu rất nhớ cô, nhưng phần nào trong cậu lại mong cô đừng trở về vội. Cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lí để nói cho Điệp chuyện buồn về gia đình cô. Chợt có tiếng chuông cửa. Tazzan giật mình " giờ này còn có người gọi sao? " Cậu bật đèn ra mở cửa. Song bên ngoài chẳng có ai, chỉ có một chiếc phong bì màu đen đặt trước cửa. Tazzan nhặt nó lên nhìn trân lại " không có lẽ cô ta đã phát hiện ra mình? "

Nhanh chóng, cậu đóng sầm cửa rồi nhanh chóng mở lá thư. Từng dòng chữ màu bạc sáng lấp lánh như con dao bạc ánh lên đập vào mắt Tazzan. Nét chữ mềm mại của con gái.

" Chào anh Tazzan,

Thật ngại ngần quá khi viết thư làm quen với anh thế này nhưng mà tôi không hiểu sao anh lại cứ nhúng mũi vào những việc vốn không phải của mình thế? Nhưng tôi lại thích cái phong cách anh hùng ý của anh đấy. Anh đã cứu được cô ta(ý chỉ Diệp) song chỉ cứu được một lần thôi. Tôi biết cô ta đang ở đâu. Và tôi cũng biết anh không ở cạnh cô ta. Tôi sẽ xem anh làm cách nào để cứu được cô ấy lần thứ hai đấy. Ưm xem nào, cuộc chơi của tôi bây giờ sẽ chào đón thêm một game thủ nữa nhỉ. Cuộc chơi ngày càng hấp dẫn rồi đây. Chà, tôi không đợi được lâu nữa để vào cuộc đâu.

Hãy cố gắng giữ cô ta bên cạnh, nếu không, anh sẽ phải hối tiếc đấy

Kiss you....”

Tay Tazzan khê rung lên vì giận giữ. Cậu đã bị lộ. Tính mạng của Diệp đang gặp nguy hiểm. Cậu vội vợ điện thoại gọi điện cho Neul. Neul mơ màng nhắc máy:

- ” a lô ..”
- ” Tôi Tazzan đây.”
- ” Có chuyện gì không? ồai(ngáp ợ)..”
- ” Diệp đâu?”
- ” Cô ấy đang ngủ. Sao cậu lại gọi giờ này vậy?”
- ” Tôi nhận được một bức thư nặc danh nói sẽ *** hại Diệp nên tôi...”
- ” Cậu thật là ngớ ngẩn. Cô ấy đã được tôi bảo vệ rồi. Yên tâm tôi sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận”
- ” Được rồi. Cảm ơn cậu”

Neul úp máy chum chán ngủ tiếp. Tazzan vớt lá thư lên bàn làm việc chống cằm ” là cô gái bí ẩn đó. tệ thật. Mình có cảm giác bất an quá ”

Khi Neul vừa chợp mắt được thêm một lúc thì chợt nghe có tiếng lạch cạch trong bếp. Neul vội chạy xuống nhà nhòm. Thì ra là Diệp. Vì không ngủ được nên Diệp đã quyết định làm bánh cho cậu bé làm vườn của Neul khi mai nó tới lấy đồ ăn. Neul lại được dịp ngắm cô. Bột quet đầy lên mặt nhưng Diệp vẫn rạng lên một nụ cười. Neul đặt tay lên trái tim ” tôi sẽ bảo vệ em, tôi hứa”

Hì hục mãi nướng nướng nấu nấu, cuối cùng thành phẩm của Diệp cũng không thể nào nuốt nổi. Cô cầm cuốn sách hướng dẫn lên lẩm bẩm:

- Rõ ràng là làm đúng sách mà sao???

Neul đứng ngoài này giờ khôn nhin nổi cười, cậu cười phá lên khiến Diệp giật mình:

- Cậu, cậu chưa ngủ à?
- Tôi bị tiếng soong chảo làm tỉnh giấc rồi.
- Ờ....xin lỗi tôi chỉ là...

Diệp gãi đầu ngại ngần. Neul đến bên cái bánh do Diệp làm đưa thìa vào xúc lên ăn. Diệp định ngăn nhưng không kịp. Neul có cảm giác gì đó rất khác lạ. Cái bánh Diệp làm có vị rất rất khó tả. Mặn, ngọt, chua lại còn đắng đắng vì nướng quá tay. Cậu cố nuốt trôi miếng bánh trong miệng xuống và cười:

- Cô làm bánh lần đầu hả?
- Ừm_ Diệp khê gặt

Neul vội đến cái tủ lạnh lôi chai nước hoa quả ra tu một mạch. Xong, cậu đeo tạp dề vào và vênh mặt:

- Tôi sẽ dạy cô phải làm bánh như thế nào cho ngon. Lại đây. Bước một là nhào bột...

Diệp tròn mắt ra nhìn động tác thành thực của Neul khi nhào bột. Vừa nói cậu vừa làm như thể một đầu bếp thực thụ. Sau một hồi với bàn tay khéo léo của mình, Neul đã cho ra lò một sản phẩm thứ hai. Cậu đưa thìa cho Diệp:

- Cô thử đi

Điệp khẽ đưa thìa bánh vào miệng. Miếng bánh tan từ từ trong miệng, dậy lên vị ngọt béo của đường sữa trứng lại có cái gì đó không bị ngấy chút nào. Cô reo lên thích thú:

- Woa... ngon dã man luôn ý. Từ bé tới giờ chưa bao giờ tôi được ăn cái bánh nào ngon như vậy đâu.

- Chuyện. Tôi làm mà ị__ Neul vênh vênh tự đắc__ mà cô làm bánh cho ai vậy?

- À, tôi định làm cho cậu bé làm vườn nhà anh.

- Nó hả? Sao vậy?

- Chỉ là tôi thấy thằng bé ấy rất đáng thương. Tôi có cảm giác rất tội nghiệp cho nó

Neul nheo mắt. Trước mặt cậu bây giờ là một thiên thần đang mỉm cười. Neul thần người ra một lúc cho tới khi Diệp khua khua tay trước mặt cậu mới giật mình:

- Hả?

- Giúp tôi dọn bãi chiến trường này lại nhé.

- Okie.

Họ lại cùng nhau dọn dẹp bãi lung tung bành mà Diệp bày ra. Neul rất vui. Cậu mong Diệp cứ mãi mãi bên cậu như lúc này.

Ngoài trời từng hạt mưa cứ tí tách rơi, có một thứ đang nảy mầm hồi sinh sau khi bị vùi dập. Một thứ tình cảm cũng đang nảy sinh dần dần và đang đơm hoa trong lòng một vài người

22. Chương 22

Điệp mở rộng cửa sổ đón chào bình minh. Chỉ ba ngày nữa là cô có thể quay trở về Việt Nam được rồi. Cô muốn thời gian trôi thật nhanh vì cô rất nhớ nhà. Bỗng dưng cảm thấy yêu đời, Diệp ngân nga hát. Thằng bé làm vườn vô tình nghe thấy Diệp hát nó chợt giật mình:

- Yêu ma như mẹ ta mà cũng có giọng hát hay như vậy sao? Chắc mẹ ta ăn cắp tiếng hát từ công chúa (thằng bé này bị nhiễm nặng truyện cổ tích ạ __ chú thích)

Nó định xông vào và đuổi Diệp ra thì Neul nhìn thấy. Cậu vội lùi tuột nó ra một góc khác. Nó nhún nhún vùng vẫy:

- Sao anh cứ bảo vệ mẹ yêu ma ấy?

- Sao em lại cứ có ác cảm với Diệp thế? Cô ấy đâu có làm gì em. Cái bánh sáng nay em ăn cũng là do cô ấy làm đấy.

- Thảo nào...thảo nào mà ăn xong em bị đi ngoài...hừ hừ mẹ ta thật độc ác. Tính hại em sao? Còn lâu nhá. Để em vào xem mẹ ta còn muốn làm gì...

- Ấy stop lại đây. Nhóc...

Neul không kịp cản. Thằng bé chạy một mạch vào nhà. Neul vội đuổi theo và cậu mong là nó không làm điều gì có lỗi với Diệp. Thằng bé chạy vào nhà và hét âm lên:

- Mẹ yêu ma kia...xuống đây mà chiến đấu với ta. Ta không sợ mẹ đâu...

Nghe thấy tiếng trẻ con, Diệp phì cười " gì chứ? dám gọi mình là yêu ma à? để xem nhóc làm gì được chị nào..."

Cô lật đật chạy xuống nhà. Thằng bé đang hung hăng bỗng nhiên sững lại:

- ??

Chắc nó cũng bị vẻ đẹp của Diệp làm giật mình. Nhưng nó cố phủ nhận:

- Mụ không thể lừa ta bằng gương mặt xinh đẹp đó đâu.

- Này nhóc. Em muốn gây sự hả? Chị không sợ đâu nha. Chị từng hạ gục mười mấy tên côn đồ một lúc đấy Diệp hăm dọa. Thằng bé có hơi sợ nhưng nó vẫn cố ưỡn ngực:

- Chẳng làm gì được ta. Ta có anh Neul bảo vệ ùi nên...

Nó ngoái đầu lại tìm kiếm, Neul lắc đầu tỏ ra vô can trong vụ này. Nó nhăn mặt:

- Bỏ đồng đội thế à?

Diệp càng thích thú, cô nhảy đến trước mặt thằng bé khiến nó lùi lại suýt ngã. Cô cúi xuống chỗ nó sầm soi:

- Trông gương mặt rất giống hoàng tử mà chị mơ thấy

- ?

- Chị là Diệp. Rất vui được làm mụ phù thủy trong truyện của em

- Mụ...à ...à... muốn gì chứ?

Nó lấp bắp. Diệp đang nghiêm nét mặt bỗng nở nụ cười thân thiện:

- Bạn được không hoàng tử?

Mặt thằng nhóc đỏ lựng lên khi Diệp cứ một điều hoàng tử hai điều hoàng tử. Nó đang phân vân không biết người đứng trước mặt nó là yêu ma hay công chúa nữa. Neul tiến lại gần cốc vào đầu nó khiến nó đau điếng:

- Tỉnh lại đi nhóc. Mê truyện cổ tích vừa thôi không anh không ượn nữa đâu.

- Em...

Thằng bé có vẻ lúng túng. Diệp chống cằm:

- Ra là mê truyện cổ tích. Haiz...may mà gặp chị đấy nhóc ạ.

- Không được gọi em là nhóc.

Thằng bé hậm hực. Nó ôm chặt tay của Neul hét lên:

- Em sẽ không tha cho bất kì ai cướp anh Neul của em..

- What? anh Neul của em?

Diệp và cả Neul đồng thanh. Thằng bé không biết mình nói chưa rõ lại còn khẳng định thêm:

- Đúng vậy. Anh Neul của em. Em thích anh Neul ạ..

Diệp tý nữa thì khụy xuống sàn vì ngạc nhiên. Neul thì xua xua tay:

- Uầy uầy uầy, anh với nhóc là đàn ông nhé. Thích nhau làm sao được.

- Ai nói em là đàn ông?

- Hả?

Đến lúc này thì Neul cũng ngồi sụp xuống. Cậu nghe không nhầm đấy chứ. Diệp khẽ lên tiếng:

- Vậy em là...một cô bé ư?

- Dĩ nhiên.

- What?

Neul hét âm lên. Cậu không thể tin được ba năm nay cậu vẫn chăm sóc ột cô bé mà không hề hay biết. Giờ thì cậu đã biết tại sao khi cậu muốn thăng bé à nhầm giờ phải gọi là cô bé chứ nhỉ, đến ở cùng nó lại không đồng ý. Có lẽ nó sợ lộ. Việc nó ghét Điệp là vì cô ở cùng Neul. Giờ thì mọi chuyện đã rõ. Điệp nhún vai bước đến cạnh cô bé:

- Em có muốn trở thành nàng công chúa thực sự không?

- Ý chị là....

- Theo chị

Điệp mỉm cười lôi cô bé lên phòng mình. Neul sau một hồi choáng váng vội vào bếp tu hết sạch một chai nước khoáng. Điệp dẫn cô bé vào phòng rồi đẩy nó vào phòng tắm. Nó định chạy ra thì bị Điệp giữ lại:

- Em muốn anh Neul để ý thì phải trở nên thật xinh đẹp chứ.

- Nhưng em...

Cô bé ngượng ngịu. Điệp nháy mắt:

- Tin chị đi

Nó không nói gì mặc dù nó không thích điệu đà cho lắm. Có lẽ vì người nó thích nó sẽ thay đổi. Trong khi để cô bé tự xử lí trong nhà tắm, Điệp khê lục trong tủ quần áo cũ của em gái Neul xem có bộ quần áo nào vừa với cô bé làm vườn kia không. Vừa may vẫn còn vài bộ còn khá mới. Cô phải thật sạch bụi một bộ ưng ý nhất. Điệp thầm nghĩ ” lát nữa sẽ bắt Neul đi mua vài bộ cho cô bé vậy”

Sau một hồi lâu trong nhà tắm cô bé cũng chịu chui ra. Điệp thấy nó vẫn mặc bộ đồ con trai cũ rỉ rách lung tung cả cô đưa cho nó bộ váy và đẩy nó vào lại nhà tắm. Tắm rửa và thay quần áo xong trông cô bé với mái tóc Tom boy chưa ổn lắm. Điệp vội lấy một cái nơ của mình buộc cho cô bé thành một chỏm nhìn rất đáng yêu. Xong xuôi, cô khê đẩy cô bé đến trước gương. Cô bé ngỡ ngàng sờ váy rồi lại sờ tóc:

- Đây là...?

- Em xinh y như một nàng công chúa đích thực vậy.

- Là em sao?

- Ừ. Giờ thì xuống dưới nhà và cho Neul thấy em xinh như thế nào đi

Điệp khê dắt tay cô bé xuống nhà. Cô bé có vẻ ngượng nên cứ cúi gằm mặt xuống. Neul khi nhìn thấy Điệp cùng cô bé kia chợt giật mình. Giống như cậu đang nhìn thấy em gái mình vậy. Neul vội kéo tay Điệp ra ngoài:

- Tại sao cô lại lấy váy của em gái tôi cho Nula(hóa ra tên cô bé kia là vậy)?

Thấy giọng Neul có vẻ không vui, Điệp nhăn mặt:

- Ý anh là...?

- Tôi không muốn bắt cứ ai động vào đồ của em gái tôi cô hiểu chứ?

Neul đột nhiên sững cồ lên với Điệp. Điệp cũng chẳng vừa, cô chống nạnh:

- Anh cứ nuôi một sự đau khổ ấy đến bao giờ? em gái anh qua đời là một sự đáng buồn. Nhưng mọi chuyện cũng đã qua rồi. Chẳng lẽ anh lại mãi muốn chôn giấu sự đau khổ ấy?

- Cô không mất người thân thì làm sao mà hiểu nỗi cảm giác của tôi

- Anh tưởng chỉ mình anh có cảm giác ấy thôi hả? Anh thật là ích kỉ. Tôi thật nhìn nhầm người..

- Tôi vốn như vậy đấy thì sao nào? Đáng ra tôi không nên cho cô vào phòng em gái tôi.

- Ý anh là anh hối tiếc khi đã giúp tôi?

- ...

Neul tức giận quay ngoắt đi không thèm trả lời. Điệp cũng bực mình không kém, cô đang định lờ Neul lại nói cho rõ ràng thì ” tách” Cánh cửa bật mở. Và cô bé Nula xuất hiện trong bộ đồ bẩn hàng ngày. Cô bé đã gấp cẩn thận bộ váy kia lại rồi trao cho Điệp:

- Em xin lỗi vì đã mặc đồ của em gái anh. Em cảm ơn chị vì muốn giúp em, nhưng mà chắc em mãi mãi chỉ là con vịt xấu xí mà thôi. Em...

Vừa nói mắt Nula vừa ngấn lệ. Cô bé quay đầu bỏ chạy khi chưa nói hết câu. Điệp lờ tay Neul ra đặt mạnh bộ váy vào tay cậu, hét lên:

- Anh vừa lòng chưa?

Rồi cô cũng chạy đuổi theo Nula. Neul nắm chặt bộ quần áo trong tay, khụy hẳn xuống bậc cửa ” Ha Jin à, chẳng lẽ anh đã sai? ”

23. Chương 23

Điệp vội chạy theo Nula. Cô bé chạy một mạch về khu ổ chuột của những người hành khất nghèo khổ. Nó khẽ chui vào một túp lều dựng tạm gần đó. Có lẽ đây là nhà của cô bé này. Điệp bỗng cảm thấy xót xa thay cho số phận bé nhỏ kia. Cô khẽ cúi đầu định chui vào thì nghe thấy tiếng nấc lên khe khẽ của Nula. Bất giác Điệp thấy sống mũi mình cay cay. Không nói gì cả Điệp mở lều chui vào cùng Nula và ôm chầm lấy cô bé:

- Khóc đi cho đỡ em. Chị sẽ làm bờ vai cho em

- Chị oiiiihức hức hức

Nula có vẻ đang xúc động nên nó khóc ầm lên. Nghe tiếng này khiến người thanh niên đang đứng ngoài lều khẽ đau nhói. Và anh ta tự hỏi lòng ” có lẽ mình đã sai ” Anh định bụng mở cửa lều để nói lời xin lỗi thì chợt thấy Điệp dịu cô bé kia bước ra. Vừa nhìn thấy Neul, ánh mắt Điệp đã lạnh lùng vô cảm:

- Anh tới đây làm gì?

- Tôi...

Chưa để Neul nói hết câu, Điệp đã gạt phắt đi:

- Anh làm tổn thương Nula chưa đủ hay sao? Nula đi thôi. Chúng ta không cần đến người có trái tim sắt kia làm gì. Chị sẽ mua cho em bộ cánh mới

Khi Điệp định kéo Nula đi thì cô bé khẽ nín lại. Giọng cô bé vẫn chưa hết nấc:

- Anh Neul tha lỗi cho em rồi phải không? hức hức...

Neul khom người xuống chỗ Nula cười ảm:

- Anh mới là người có lỗi. Anh xin lỗi Nula.

Nula rời tay Điệp ôm chầm lấy cổ Neul rồi lại khóc. Điệp không nói gì chỉ khẽ mỉm cười. Có lẽ Neul đã nghĩ thoáng hơn trong mọi chuyện. Nhất là cái chết của em gái. Vừa lúc đó Điệp nghe thấy tiếng nhạc chuông của mình rung lên liên hồi. Là Tazzan. Đã lâu rồi cô không nói chuyện một cách bình tĩnh với Tazzan. Cô đi ra chỗ khác và mở máy

-” a lô”

- ” Điệp à? mọi chuyện thế nào rồi con?”

Giọng của bố? tại sao? Điệp khẽ che miệng lại vì xúc động. Đã lâu lắm rồi cô mới nghe thấy giọng bố. Cô nén xúc động mà nước mắt đã trào ra:

- " con khỏe. Bố mẹ thế nào? Con nhớ mọi người lắm"

- " Bố mẹ ổn. May mà có cậu Tazzan không thì..."

- " Giọng bố có vẻ không được khỏe cho lắm? "

- " Bố không sao. Chỉ là lâu quá không được nói chuyện với con gái rệu nên bố xúc động quá thôi "

- " Bố à, cho con nói chuyện với mẹ đi "

Điệp bỗng thấy bố cô khẽ nén tiếng nấc trong điện thoại. Tâm trạng bất ổn dấy lên trong lòng Diệp. Cô cố gắng hỏi:

- " Mẹ con đâu bố?"

- " à à mẹ con đi ra ngoài mua chút đồ ấy mà. Bao giờ con về nước thì chúng ta sẽ đoàn tụ nhé."

Bố Diệp cố nén xúc động nói như vậy cho con đỡ khuy ngã. Ông cố nén dòng nước mắt mặn đắng đang tuôn chảy trên khuôn mặt mà cười:

- " Bao giờ về thì nhớ mua quà cho bố mẹ đấy"

- " con hứa mà _ giọng Diệp đã có vẻ đỡ hơn_ bố mẹ nhớ giữ gìn sức khỏe đấy"

- " ừ, con cũng vậy nhé. À, con nói chuyện với Tazzan một lát nhé. Cậu ta hình như có chuyện muốn nói với con đó"

- " Vâng"

- " A lô"

Giọng cậu ấy vẫn thế. Diệp chợt thấy rạo rực trong lòng. Cô muốn lắng nghe giọng nói của Tazzan lâu rồi. Thấy Diệp mãi không trả lời, Tazzan vội hỏi:

- " này Diệp, cô không sao đấy chứ?"

- " Tôi ổn mà. Cảm ơn anh đã giúp gia đình tôi. À, mọi chuyện sao rồi? "

- " À. tôi đã điều tra ra một chút và công ty mua lại cổ phần của công ty nhà cô là công ty Giảm Minh"

- " Giảm Minh? chả lẽ là công ty nhà Giao?"

- " Cô đoán trúng rồi đó. Tôi không hiểu công ty GM tại sao lại làm vậy nhưng tôi nghĩ họ bị một kẻ khổng lồ che đậy sau lưng. Đó là công ty với cái tên The Ghost"

- " The Ghost? hình như tôi nghe thấy cái tên này ở đâu đó nhưng mà thật sự tôi không thể nào nhớ ra được"

- " Cô đừng cố nghĩ làm gì ệt. Tôi sẽ cố gắng điều tra xem sao. Cô...ừm ừm... bình phục hẳn rồi chứ?"

Giọng Tazzan có vẻ đang ngại ngùng. Cậu muốn quan tâm tới Diệp nhiều hơn nhưng lại ngại. Diệp khẳng định chắc nịch:

- " Tôi khỏe thật sự rồi. Về nước lần này tôi sẽ mua ọi người quà. Anh thích gì? "

- " tôi ờ..."

" bộp " " pằng pằng pằng " " Tút TUT TUT TUT TUT..."

Một chuỗi âm thanh kéo dài khiến Diệp như sững lại. Tín hiệu đã bị ngắt. Rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra. Diệp ra sức gào vào điện thoại mặc dù đã không còn tín hiệu. Lòng Diệp như lửa đốt. Cô vội chạy về nhà Neul thu dọn đồ đạc. Neul cùng Nula thấy bộ dạng thất thần của Diệp thì cũng vội vã đuổi theo. Thấy Diệp thu dọn hành lý, Neul vội hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

- Tôi cần về Việt Nam khẩn cấp. Tôi có linh cảm xấu lắm.

- Tazzan gọi điện à? Cậu ta làm sao vậy?
- Tôi cũng không biết nữa nhưng khi đang nói chuyện điện thoại với tôi Tazzan đột nhiên làm rơi điện thoại, kèm theo đó là một loạt âm thanh như tiếng đạn bắn và sau đó là mất liên lạc.
- Có chuyện này sao? Được rồi tôi sẽ đi cùng cô.
- Nhưng còn Nula? Anh phải ở lại để chăm sóc cho cô bé chứ
- Em không sao. Em tự chăm sóc ỉnh được. Anh Neul cứ đi cùng chị Điệp đi
- Nhưng...

Điệp cúi xuống chỗ Nula. Cô bé đưa tay nhỏ xinh áp vào má Điệp khẽ cười:

- Em thực sự lớn rồi mà. Em sẽ thay anh Neul chăm sóc ngôi nhà trong khi anh ấy đi vắng.
- Chị hiểu rồi. Chị cảm ơn em. Nhưng mà chị thật sự không nỡ để em lại một mình. Thôi tôi đi trước đây. Buổi kiểm tra sức khỏe ngày mai anh bảo bác sỹ tạm ngừng giúp tôi nhé
- Ồ tôi tôi...

Neul chưa kịp nói câu gì thì Điệp đã xách ba lô ra khỏi nhà. Cậu cứ đứng tần ngần cho tới khi Nula giục:

- Anh mau đuổi theo chị ấy đi.
- Nhưng...
- Em đã nói em tự lo được mà.

Neul cúi xuống khẽ đặt tay lên vai cô bé:

- Cảm ơn em. Vậy thì nhờ em chăm lo nhà cửa hộ anh nhé. Tiền này là để em trang trải trong một tháng. Anh hứa anh sẽ về mau thôi.
- Vâng em biết rồi. Tạm biệt anh Neul
- Ủ. Anh đi đây

Neul tạm biệt Nula rồi cũng phóng như bay ra khỏi nhà.

Trên sân bay lúc này Điệp đang làm thủ tục vé máy bay và chuẩn bị lên đường. Lòng cô vẫn nóng như lửa đốt. Đang ngồi trong phòng đợi lên máy bay thì bỗng Điệp giật nảy khi có ai đó áp lon cô ca lạnh vào má cô. Điệp quay sang. Là Neul. Cậu mỉm cười:

- Nula lo cho cô nên bắt tôi đi hộ tống. Uống đi cho đỡ lo lắng
- Tôi...không sao đâu. Nhưng anh không lo cho Nula à?
- Tôi đã đưa cho nó tiền ăn rồi. Con bé một mực khẳng khẳng tự lo được và đẩy tôi ra khỏi nhà

Điệp nheo mắt không nói gì. Thấy Điệp có vẻ lo lắng, Neul quàng vai cô an ủi:

- Tazzan giỏi võ lắm. Chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Điệp vẫn im lặng. Cô cũng mong như vậy.

....

Chuyến bay bất chợt vội vã cất cánh ngay trong chiều...

24. Chương 24

Điệp_ à không giờ phải gọi cô là Suzini chứ nhỉ bởi lẽ trong thời gian cô nằm viện Tazzan đã nhờ Neul làm hộ cho Điệp một loạt giấy tờ(giả thôi) để hồng che mắt cơ quan chức năng trong vụ mưu sát hai người tại thị trấn nọ. Điều này giúp Điệp dễ dàng tìm ra chân tướng kẻ đứng đằng sau tất cả mọi chuyện

Trong máy bay,...

Lòng Điệp rối bời(t/g vẫn gọi như vậy nhé cho bà con đỡ bị nhầm), cô thật không hiểu nổi tại sao gia đình Giao lại có thể làm như vậy với gia đình cô? Cô không thể tưởng tượng nổi đến một ngày chính người bạn cô tin tưởng nhất lại bán đứng chính cô. Lúc này Điệp rất muốn gục xuống và khóc òa lên trong lòng một ai đó, nhưng có lẽ việc muốn tìm ra câu trả lời khiến Điệp không thể khóc. Cô cần trụ vững. Điệp nhắc máy lên bấm số cũ của Giao:

" Thuê bao quý khách vừa gọi không có thực xin quý vui lòng khách kiểm tra lại...."

Kèm theo đó là tiếng bíp dài chói tai. Điệp nén tiếng thở dài. Cô đau lòng vì mất đi một người bạn mà bấy lâu cô vẫn nghĩ là chị em trong nhà. Tại sao Giao lại làm vậy? Tại sao? Những câu hỏi ấy cứ ám ảnh tâm trí khiến Điệp không sao chợp mắt được. Mặc dù cô đang rất mệt. Neul thấy Điệp cứ ngơ ngẩn lơ đãng nhìn ra bên ngoài thì rất lấy làm lo lắng. Cậu đeo headphone vào tai Điệp thì thào:

- Cái này sẽ giúp cô đấy.

Điệp không nói gì, mắt cô vẫn đang dán ra ngoài cửa kính. Âm vang bài hát " Oh my friend" của Big Bang cứ như nhát dao đâm thẳng vào tim Điệp. Bỗng từ đâu đó trong sâu thẳm tâm hồn Điệp ứa máu. Cô chỉ im lặng để những ca từ kia thiêu cháy con tim mình....

Thấy mắt Điệp đã từ từ khép lại Neul mới nén tiếng thở dài. Cậu cầu mong sự u ám sẽ biến mất khỏi khuôn mặt Điệp thật mau để cậu lại được nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ nụ cười như thiên thần của cô. Neul cũng dần chìm vào giấc ngủ.

Đột nhiên,...

- CƯỚP đây. Tất cả ngồi im không nhúc nhích. Bọn tao chỉ muốn đi nhờ chuyến phi hành một chút thôi.

Năm tên bịt mặt như mafia đang đứng rải rác trong máy bay. Chúng đã nhân lúc mọi người không chú ý mà khống chế toàn bộ cơ trưởng cùng phi hành đoàn. Chúng có vũ khí. Neul mở bừng mắt vội che chắn cho Điệp. Điệp cũng đã tỉnh. Cô nhìn bọn cướp máy bay với con mắt đờ đẫn. Nếu bình thường khi nhìn thấy bọn chúng chắc Điệp đã phát hoảng lên rồi, nhưng giờ đây khi đang hoang mang lo lắng sự sống chết của bố mình và Tazzan nên cô không còn để tâm đến chúng nữa. Ánh mắt Điệp lộ rõ vẻ khinh bỉ đám người trước mặt. Tên đầu sỏ nhìn thấy tất cả mọi người đều rúm ró nghe lời răm rắp bỗng đứng nhìn thấy một cô gái cứ ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ thì vô cùng tức tối. Hắn la lên:

- Lôi con nhỏ kia lên đây cho tao.

Mặc dù Neul đã cố gắng ngăn cản nhưng vẫn bị chúng đánh cho khụy xuống. Chúng lôi Điệp lên chỗ tên đầu sỏ. Điệp không tỏ vẻ gì là sợ sệt, cô nhìn tên đầu sỏ với ánh mắt khinh bỉ. Hắn trợn mắt túm lấy áo cô giọng gần lên:

- Muốn chết hả ranh con, sao mày dám nhìn tao với cái ánh mắt như thế?

-

Đáp lại sự hùng hổ của tên cướp là sự im lặng đáng gạn dạ của Điệp. Như đổ thêm dầu vào lửa hắn định tát cho Điệp một cái thì Neul vội lên tiếng:

- Cô ấy bị câm thì làm sao nói được?

Tên cướp lôi Điệp vào sát hắn rồi đưa bàn tay thô bẩn nắm lấy cằm Điệp nhắc lên khe khẽ khiến Điệp hơi khó chịu:

- Ra là bị câm. Khuôn mặt cũng đẹp lắm. Tiếc thật.

Hắn định đưa tay còn lại vuốt mà Diệp thì Diệp chống cự lại. Hắn dùng bàn tay gọng kìm cầm chặt hai tay cô và gần lên:

- Chưa có đứa nào dám giỡn mặt với tao như mày đó

Diệp vẫn dùng ánh mắt sắc lạnh đó nhìn tên đầu sỏ. Điều này thực sự làm hắn nổi điên. Hắn lôi Diệp đi vào phòng máy. Neul muốn chạy theo để cứu song bị họng súng mát lạnh dí sát vào gáy. Cậu lo tên kia sẽ giở trò gì đó với Diệp nhưng cậu không thể làm gì được. Neul nắm chặt tay lại vì lo lắng.

Lúc này Diệp bị tên đầu sỏ quăng vào phòng máy khiến cô bị xước cả tay. Hắn nhìn cô cười đều:

- Mày có biết chọc vào tao thì sẽ lãnh hậu quả như thế nào không hả?

-...

Im lặng. Hắn chỉ muốn đánh cho cô gái mảnh khảnh đang đứng trước mặt vài cái bạt tai nhưng ánh mắt của cô ta như có cái gì đó xoáy sâu vào tâm can hắn. Hắn nắm chặt lấy bả vai mảnh khảnh của Diệp rồi hét lên:

- Tao sẽ ày biết thế nào là hậu quả.

Hắn tự lột tấm mặt nạ ra và ép Diệp sát vào tường. Diệp nhìn rõ gương mặt của tên cướp. Trông hắn không có nét gì là xã hội đen hay đàn anh đàn chị cả. Nhìn mặt hắn người ta còn tưởng một gã thư sinh ốm yếu nào đó. Hắn cúi xuống sát mặt Diệp và định hôn cô. Nhưng Diệp đã quay ngoắt đi. Hắn điên tiết ra sức xé quần áo Diệp. Cô chống cự bằng một sức mạnh ý chí phi thường. Diệp không rên, không than khóc không phát ra bất cứ một âm thanh nào mà chỉ nhìn chăm chăm vào tên đang có ý đồ xấu với mình và chống cự một cách kiên quyết.

Vừa lúc đó, máy bay bỗng chao đảo. Điều này khiến cả tên đầu sỏ và Diệp đều ngã nhào. Lợi dụng lúc đó Diệp chạy luôn qua khoang hành lý. Mặc dù rất muốn đuổi theo cô gái ương bướng cứng đầu đó nhưng tên đầu sỏ lo xảy ra chuyện nên vội chạy lên khoang hành khách. Thì ra Neul đã không chế được ba tên trong số bọn cướp nhưng thật không may một tên đã trót bắn chết phi trưởng. Chiếc phi cơ đang lao xuống không phanh. Tên còn lại đang giữ lối đi vào phòng lái. Tên đầu sỏ bước lên phòng hành khách mà tức điên lên:

- Bọn ngu để một thằng như oắt như nó không chế hả?

- Tôi nghĩ tốt nhất là ông nên đầu hàng đi. Ông chỉ có hai người, chúng tôi có rất nhiều. Hơn nữa lại đang giữ ba người bạn của các ông.

Neul chưa kịp định hình thì tên đầu sỏ đã nhả đạn. Hắn bắn luôn vào ba tên đồng đội đang bị trói. Mất Neul long lên "hắn coi mạng người như cỏ rác vậy sao?" Tên đàn em đứng sau hơi hoảng. Nhưng hắn không dám trái lệnh. Lúc này Neul đã lạnh sống lưng "liệu Diệp có bị hắn làm gì không? mình phải làm gì đây?" Neul chưa kịp định hình gì thì đã thấy một cái bóng nhỏ bé của Diệp lao lên cầm cái vali to sụ đập lấy đập để vào tên đầu sỏ. Nhân cơ hội đó, Neul hô hoán mọi người ủa lên chen ép lấy súng của chúng.

Sự hợp tác thành công và mọi người chưa kịp reo hò thì bỗng một người la lên:

- Máy bay đang rơi...

Neul và Diệp vội chạy vào phòng lái. Họ đẩy hai vị phi công sang bên cạnh. Diệp lo lắng:

- Cậu biết lái cái này à?

- Không. Tôi mới học lái trực thăng thôi chứ còn cái này thì chưa.

- Hình như tôi xem trên phim thì máy bay này có nút tự lái ý.

- Để tôi tìm xem...

Mặc dù đã tìm ra nút lái tự động song hình như phát đạn bắn đã làm nó hỏng. Diệp và Neul vội gọi cho trạm trung chuyển máy bay gần nhất. Tín hiệu không nhận được vì bị mất sóng. Tình hình càng lúc càng nguy ngập, liệu họ có hạ cánh an toàn được không?

25. Chương 25

Máy bay mất tầm kiểm soát,....

Giờ đây mọi thông tin mặt đất với chiếc máy bay xấu số đều bị cắt. Bản tin vẫn dêm khiến cô gái bí ẩn lắc ly vang đỏ trong tay cười đắc thắng:

- Để xem mạng cô có lớn như vậy hay không?

Lúc này tại căn hộ của Tazzan. Mọi người đứng vây kín bên ngoài căn hộ đã bị thiêu rụi. Bên trong cảnh sát đang thu thập những di vật còn sót lại. Mùi máu khét lẹt bay lên cuộn vào khoảng không thành thứ mùi ghê rợn người ta phát hiện hai xác chết bị găm đầy đạn. Hiện chưa thể xác định nhân thân của hai người này vì chúng đã bị thiêu rụi. Cảnh sát cho rằng đây là một vụ ám sát và đang tiếp tục điều tra làm rõ. Những nhân chứng ở đây cho hay, khi đó đang vào tầm tối nên mọi người đều đang ở nhà. Chỉ nghe có tiếng đạn bắn như trong phim hành động nên mọi người tưởng cậu thanh niên chủ nhà đang xem phim hành động nên không ra ngó bởi bình thường thỉnh thoảng cậu ta lại xem phim với tiếng động khá to như vậy. Đến tầm năm phút sau thì cả căn hộ bốc cháy khói mù mịt. Mặc dù đã gọi cứu hỏa 115 và cảnh sát song đến vài giờ đồng hồ sau mới dập được đám cháy. Cũng may là đám cháy không lan mấy sang các căn hộ bên cạnh.

Điệp tỉnh dậy trong một bệnh viện xa lạ. Cô cố hình dung lại những gì vừa diễn ra, máy bay đáp xuống đất an toàn. Song khi mọi người chưa kịp rời ra hết thì thân máy bay bốc cháy và phát nổ. Cô may mắn thoát được ra ngoài nhưng còn Neul. Điệp gượng ngồi dậy thì bị nữ y tá cản lại:

- gâhfkfh

-? ” Cô y tá đang nói cái gì thế? Chẳng lẽ mình đang ở một đất nước nào khác? ” Điệp tự nhủ và cố mỉm cười_ can you speak English?

- A little

Người y tá thay băng cho cô lạnh lùng đáp. Điệp gắng hỏi:

- Where is it? Where is my friend?

- It's Russia. Who is your friend?

- A young man who had blue eyes...

- Ah, that handsome boy huh? He is okie

- Thanks.

Điệp khẽ thở phào. May quá cậu ấy không sao. Cô muốn sang thăm Neul ngay nhưng chưa kịp ra khỏi phòng thì cô đã bắt gặp hình ảnh Neul ở ngoài cửa sổ. Cậu ta không có vẻ gì là bị thương cả. Vẫn phong cách bụi bụi hàng ngày, cậu ngó đầu vào cửa sổ cười âm:

- Cô cứng đầu quá đấy. Lâu vậy mới chịu tỉnh lại

- Anh không sao chứ?

- Khỏe như tôi thì bị gì chứ. E là chúng ta phải về Việt Nam chậm hơn dự kiến rồi.

- Không sao

Điệp cúi đầu giọng có vẻ trầm xuống. Neul biết mình lỡ lời nên vội cười lớn xua đi nỗi buồn của Điệp:

- ha ha ha ha. Cô ở trong phòng bệnh làm gì? Ra ngoài này sưởi tý nắng Nga cho nó ấm người.

Nói rồi cậu ta nhảy tót qua cửa sổ vào phòng Điệp (chân dài có khác) Điệp thấy lạ, cậu ta cũng bị thương nhưng tại sao trông có vẻ khỏe quá. Ý nghĩ ấy vừa lóe lên trong đầu của Điệp xong thì...

- Au ui. Đau quá.

Cô đã thấy Neul ôm bụng kêu gào kêu đất. Điệp lo lắng:

- Anh không sao đấy chứ?

- Ay da, không sao. Chỉ là vết thương nhẹ ở bụng thôi.

- Đưa tôi xem nào..

Điệp xuống giường và nặc nặc đòi xem vết thương nhưng Neul thì nhất quyết không cho. Kết quả của sự giằng co là Neul vướng vào dây tiếp nước của Điệp và ngã chổng vó. Vì dây tiếp nước vị lỗi đi nên Điệp cũng ngã theo. Khi cả hai kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì....

- Á á á á...

Điệp vội nhóm dây quay đi che miệng. Neul cũng vội bỏ ra khỏi phòng cô mà không chào được câu nào. Mặt cả hai đều đỏ như gấc vậy. Điệp vội lắc đầu ” Không phải lúc để nghĩ chuyện linh tinh như vậy. Mình cần mau chóng hồi phục để về Việt Nam gấp ” Cố xua đuổi hình ảnh ấy ra khỏi trí não Điệp ra khỏi phòng đón khí trời.

Ngay cạnh đó, tại một gốc cây, Neul bắt giắc đưa tay lên môi mỉm cười:

- “Cảm giác bên em thật dễ chịu”

Tại một nơi khác,

Tazzan đang đưa bố của Điệp tạm lánh đi nơi khác ngoại ô. Cậu thuê một khách sạn rẻ tiền rồi tự băng bó vết thương lại. Trong lúc đối kháng với bọn người bịt mắt, cậu đã bị trúng đạn. Vết thương vào cánh tay nên không có gì quá nghiêm trọng. May là bố Điệp vẫn bình an. Ông giúp Tazzan băng bó rồi nén tiếng thở dài:

- Không biết ta đã tạo ra nghiệp chướng gì mà sao gia đình lại gặp nhiều sóng gió như vậy...

- Bác đừng tự trách mình. Kể rắp tâm *** hại Điệp cùng gia đình ta mới có tội. Nhất định cháu sẽ giúp Điệp lời hung thủ ra ánh sáng

- Ta có thể hỏi cháu tại sao lại hết lòng muốn giúp đỡ Điệp hay không?

- Vì...vì bọn cháu có chung kẻ thù.

Tuy miệng trả lời như vậy nhưng lòng Tazzan lại thầm thêm một câu trả lời khác ” Vì cô ấy là một người đặc biệt với cháu ”

Mặc dù rất muốn liên lạc với Điệp song cậu không có cách nào liên lạc nổi. Cậu lo lắng tới độ đứng ngồi không yên ” Chẳng lẽ Điệp lại xảy ra chuyện gì? ”. Điệp cũng vậy, dù đã cố trấn an mình rằng võ công của Tazzan rất giỏi, cậu sẽ bảo vệ được bố của cô và chính cậu ta nhưng lòng Điệp cứ lo ngay ngáy. Cô muốn liên lạc về nhưng không có tín hiệu.

Khoảng cách xa lại giúp cho tình cảm của ai đó thêm gắn kết.....

Âm mưu gì sẽ được vạch ra? Trắng đen rồi có được làm sáng tỏ....

Điệp đi dạo quanh khuôn viên bệnh viện và ngồi xuống một ghế đá cạnh đó để nghỉ ngơi. Ngả lưng tựa vào ghế Điệp khẽ nheo mắt ngắm trời mây. Bầu trời cao trong vắt không gợn chút mây. Bất chợt Điệp cảm thấy tim mình như đập loạn nhịp. Cô đưa tay giữ lấy cái thứ đang loay loay nhót bên trong mình lại. Tại sao cô lại có cảm giác này? Chẳng lẽ lại do chuyện lúc này? Nghĩ tới đây Điệp bắt giắc đưa tay che má ngượng ngùng. Cô không hiểu cảm giác đó là gì nhưng nó gợi cho cô nhớ tới nụ hôn ở hang núi ngày hôm đó....

Điệp bỗng nhớ một người....

Gần đó tại một gốc cây có một anh chàng thợ ảnh nghiệp dư đang loay hoay lau đi lau lại chiếc máy ảnh cũ kĩ. Bất chợt hình ảnh cô gái mặc quần áo bệnh nhân tóc dài với gương mặt thanh tú ở chiếc ghế đá trước mặt đã lọt vào ống kính. Anh chàng thốt lên ngỡ ngàng:

- Đẹp quá!! (anh ta nói tiếng Pháp nhé nhưng t/g hơi ngu nên mọi người tự hiểu)

Chưa bao giờ anh ta được chiêm ngưỡng một bức tranh hoàn mỹ về cả ánh sáng và người mẫu như thế. Không để lỡ cơ hội. Anh chàng chụp lấy chụp để tới hết cả cuộn phim. Đang định thay phim thì có một bàn tay đặt vào vai anh ta khiến anh chàng giật nảy. Một giọng nói không mấy thiện cảm vang lên:

- Anh là ai? (tiếng Anh nhé) Có ý đồ gì mà sao lại chụp hình cô ấy?

Người đứng trước mặt anh chàng chụp ảnh là một thanh niên châu Á khá điển trai. Chỉ có điều có màu mắt xanh rất đặc biệt. Có lẽ đó là kính áp tròng. Anh thợ ảnh tự suy đoán như vậy rồi khẽ hắng giọng:

- Thấy cô ấy đẹp thì tôi chụp hình thôi. Anh là ai mà cấm tôi chứ?

- Cô ấy là....là.. bạn gái tôi nên tôi không thích

- Ra vậy. Thảo nào mà anh có vẻ khó chịu như vậy khi tôi chụp hình cô ấy. Tôi chỉ muốn sưu tập ảnh đẹp thôi. Anh có thể nói khó với cô ấy cho tôi xin vài kiểu nữa được không?

- Um điều này...

Neul đưa tay lên cầm bản khóa nhìn sang chỗ Điệp. Cậu trộm nghĩ” hay là nhân cơ hội này chụp ảnh đôi với cô ấy? okie. Quyết định vậy đi ”

Anh chàng thợ ảnh mừng rơn khi Neul đồng ý. Anh ta vội lon ton tới chỗ Điệp theo đúng nghĩa đen. Nghe có tiếng Neul gọi Điệp giật mình ngoảnh lại. Neul hớn hỏ đi cùng một anh bạn Tây khá cao to nhưng trông có vẻ một sách. Cô cố mỉm cười để che đi khuôn mặt vẫn hơi ửng đỏ vì ngại của mình:

- Chào. Bạn anh à?

- Xin chào tiểu thư xinh đẹp

Anh bạn Tây cao lớn cúi rạp người thi hành lễ như kiểu người xưa. Điệp cúi chào đáp lễ và hơi bất ngờ khi người thanh niên nọ khẽ hôn tay mình. Có một cột khói đang xì ngay cạnh đó ” sao hấn dám? nếu không vì chụp hình thì ta đã sút i bay rồi. hừ hừ hừ..” Anh chàng chụp ảnh vẫn chưa nhận ra cái tàu điện đang muốn đâm tan xác anh ta ra nên vẫn liến thoắng:

- Tên tôi là Nicolas. Rất vui được biết cô....?

- Tên tôi là Điệp

- Vâng cô Đẹp

- Điệp tên cô ấy là Điệp

Neul tức tối nhảy vào. Giọng anh chàng Tây khi phát âm tên Điệp thật buồn cười. Lưỡi cứ lúu cả lại mà đọc chệch thành:

- Đẹp

Khiến Điệp chỉ tùm tùm còn Neul thì ra sức bắt bẻ. Lợi dụng sơ hở để trả thù tội đây mà. Sau một hồi nghe hai người cứ hết ” Điệp” rồi lại ” Đẹp” khiến Điệp đau hết cả đầu. Cô vội ngăn:

- Hai người làm ơn thôi đi có được không?

Cả hai cái mồm đang liến thoắng bỗng im bật. Điệp thở phào khi thoát khỏi sự tra tấn lỗ tai. Cô mỉm cười:

- Hai người có chuyện mà tìm tôi vậy?

- Tôi muốn xin cô vài bức ảnh được chứ?

- Tưởng chuyện gì. Okie thôi.

Điệp lại nở nụ cười thiên thần khiến cho ai đó lại chết lặng. Sau vài bức hình đầu, Neul loì chơi nhảy vào đòi chụp chung. Điệp không hiểu sao mà anh chàng này cứ quàng vai quàng cổ cô khi chụp hình cứ như là cặp tình nhân thứ thiệt vậy. Điệp khẽ đẩy Neul ra hắng giọng:

- Đừng có đứng quá gần tôi như vậy chứ

- Ô hờ bạn bè mà. Cô ngại gì chứ. Nào Nicolas chụp thêm cho chúng tôi vài tấm đi.

Bỏ ngoài tai câu nói của Diệp, Neul vẫn cứ như mèo thấy mỡ đứng sát vào Diệp. Diệp đâu còn hơi mà tranh cãi với cậu ta. Cô tặc lưỡi ” ừ chỉ là bạn thôi, có gì đâu mà ngại ”

Bên kia biên giới, Tazzan đang tiếp tục điều tra về The Ghost. Và anh phát hiện ra một bí mật rất lớn rằng công ty với cái tên ma quái này đang sản xuất, kinh doanh và tàng trữ các loại vũ khí lạnh như súng ống đạn dược. Cậu chỉ chưa hiểu làm sao một công ty kinh doanh buôn bán hàng cấm như vậy mà chưa một lần bị bắt hay đình chỉ hoạt động mà lại có thể phát triển thành một tổng công ty hùng mạnh. Hay có sự giúp đỡ của ai đó? Tazzan chấp tay đi ra ngoài cho thoáng khí. Cậu chợt nhận ra cậu khá nhớ Diệp. Khuôn mặt của cô đã thay đổi như thế nào? Nghĩ tới Diệp tim Tazzan bỗng đập loạn nhịp một cách vô thức. Và cậu chợt nhận ra hình như cậu đã trót thích cô mất rồi.....

26. Chương 26

Vài ngày ở trong bệnh viện Diệp đã cảm thấy khá hơn nhiều. Cô cảm thấy rất bất an nên muốn xuất viện thật mau chóng. Tiền của cô và Neul đã bị mất hết trong vụ nổ máy bay. Cũng may anh chàng thợ ảnh Nicolas đang cần người mẫu ảnh nên đã chọn Diệp. Để có tiền trở về, Diệp đã đồng ý làm người mẫu quảng cáo hàng thời trang công ty của Nicolas. Vẻ đẹp tinh khôi mới lạ mang đậm nét Á Đông của Diệp khiến mọi người trong công ty rất thích thú ngắm nhìn những bộ ảnh mới của Diệp. Cô nhanh chóng được giám đốc marketing của công ty Nicolas mời kí hợp đồng. Nhưng phần vì Diệp đang rất mong muốn trở về nhà nên đã khéo léo từ chối.

Buổi kiểm tra sức khỏe diễn ra nhanh chóng. Viện phí đã được tổ chức viện trợ tai nạn chi toàn bộ. Giờ Diệp và Neul chỉ còn làm thủ tục mua vé máy bay. Mặc dù cả hai đều rất ngán lên máy bay. Vì dư âm của vụ cướp vẫn còn lưu đọng lại trong tâm trí họ. Trước khi lên đường trở về Việt Nam, Nicolas đã tặng bộ ảnh chụp chung giữa Diệp và Neul hôm ở viện cho cả hai cùng lời chúc thượng lộ bình an.

Lên máy bay lòng Diệp vẫn không ngừng thấp thỏm lo âu. Thấy gương mặt không mấy vui của người bạn đồng hành, Neul khẽ an ủi:

- Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Đừng lo lắng quá

- Tôi hiểu rồi.

” Bản tin chiều kênh VTV4 Việt Nam, ngày hôm qua báo chí Việt Nam đã đồng loạt đăng tin vụ thảm sát tại khu chung cư ACG...”

-” Cái gì? chả phải đó là khu chung cư của Tazzan sao? ”

Mắt Diệp khẽ sầm lại. Cô chăm chú nhìn vào màn hình lớn trên máy bay:

” Theo nguồn tin mới nhất nhận được, căn hộ số 183 của một thanh niên trẻ tên Tazzan đã bị xuyên thủng bởi hàng loạt đạn aka và thiêu rụi bởi lửa. Vụ việc xảy ra ngày 16/3 vừa rồi. Người ta đã phát hiện hai xác chết của hai nam giới chưa rõ danh tính thiệt mạng trong vụ việc nghiêm trọng này. Cảnh sát cho rằng đây là một vụ việc hết sức nghiêm trọng đã lên lời cảnh báo bạo lực tại Việt Nam.....”

Tai Diệp như ù hẫng đi. “Hai xác chết? Liệu đó có phải bố và Tazzan?” Neul cũng như không tin vào tai mình. Cậu ngỡ ngàng tới độ rơi cả lon ca đang cầm trên tay. “Cái gì chứ? Cậu nói mạng cậu dài hơn tôi cơ mà? Tại sao?” Nước mắt một lần nữa lại vỡ òa trên gương mặt khả ái của Diệp. Mọi người xung quanh khi thấy Diệp khóc chợt nhói lòng. Và họ kháo nhau ” Thiên thần khóc trên máy bay ”

Lúc này Tazzan đang hất xì liên tục. Cậu quẹt quẹt mũi tự nhủ” quái lạ sao mình lại có cảm giác ai đó đang nhắc tới mình thế nhỉ? Không biết Diệp mất máy hay làm sao mà mình liên lạc cho cô ấy đây? Neul nữa. Sao mà cũng hậu đậu như cô ấy thế chứ? Làm mình lo chết đi được ấy? ” Tazzan đã bí mật trở về thành phố. Bố Diệp tạm lánh tại một vùng quê để tránh nguy hiểm. Đang đi trên đường bỗng Tazzan nghe về vụ

tai nạn máy bay của hãng Vietnam airline trên radio. Không hiểu sao lòng Tazzan bỗng dâng lên một cảm giác nhói đau. Cậu cố trấn tĩnh lại và tự nhủ rằng không có chuyện gì xảy ra cả. Cậu vội ra bộ điện thoại gần nhất bấm số nhà Neul:

- ” annyeonghaseyo ”

Một giọng con nít vang lên. Tazzan nhẹ nhàng hỏi:

- ” Xin lỗi đây là số nhà Neul phải không? ” (hỏi tiếng Hàn nhé)

- ” Vâng. Anh là ai?”

- ” ưm anh là bạn Neul. Em chuyển máy cho anh được không?”

- ” Anh ý cùng chị Diệp về Việt Nam mất rồi”

- ” Từ bao giờ hả em? ”

- ” Hôm 16/3 vừa rồi. Hình như chị Diệp nhận được cuộc điện thoại từ ai đó nên vội đi ngay”

- ” Sao cơ? Hôm 16/3 ư? ”

Tazzan khê toát mồ hôi. Hôm đó cũng là hôm chiếc máy bay kia gặp nạn. Chẳng có lẽ Diệp đã gặp tai nạn ư? Cậu khụy hẳn xuống và đánh rơi cả điện thoại. Bên đầu dây bên kia cô bé Nula vẫn đang nói:

- ” anh gì ơi? anh không sao chứ? có cần em nhắn gì cho anh Neul không? anh ơi.....?”

Tazzan bám vào cánh cửa bộ điện thoại lưng chừng đi ra như kẻ mất hồn. Trời bỗng đổ mưa. Tazzan cứ lội bước trong mưa như thế...

Ngay tại lúc này trên máy bay, Diệp cũng đang ngất lịm đi vì quá sốc. Mọi người trên máy bay đã ngồi gọn vào những ghế cho Diệp nằm. Neul chỉ nén tiếng thở dài nào nuốt khê đắp tấm áo khoác lên cho Diệp. ” Tệ thật đấy. Tình cảm của cô ấy dành cho cậu nhiều hơn tôi nghĩ. Mặc dù tôi biết suy nghĩ của mình ích kỷ song tôi sẽ cạnh tranh với cậu để giành lấy cô ấy. Cậu phải sống. Phải sống để giữ lấy người con gái này ”

Từng giọt mưa khê tạt vào kính máy bay khiến mọi thứ trở nên mờ ảo. Có lẽ ông trời đang vô cớ nhỏ những hạt mưa đáng ghét vào trong lòng mỗi người. Xót xa và mận đắng.....

27. Chương 27

Sau cơn mưa trời lại sáng, mặt trời ló dạng lan tỏa hơi ấm ra không gian. Người đi đường được phen chỉ chỗ một cậu thanh niên người ươt sùng đang ngồi im lìm như một bức tượng trên ghế đá. Đường như anh ta không còn để ý nổi những việc xung quanh. Một cụ già thấy vậy liền ngồi xuống bên cạnh anh ta ân cần:

- Có chuyện gì mà dầm mưa rồi ngồi ở đây thế này chàng trai trẻ?

-...

Đáp lại cụ già là một ánh mắt buồn bã và sự im lặng tuyệt đối. Cụ già đặt tay lên vai chàng thanh niên khê chỉ lên bầu trời:

- Sau cơn mưa trời lại sáng. Cậu nhìn mà xem, cầu vồng lên kia. Cuộc đời không hẳn chỉ toàn màu xanh, đôi khi những vấp ngã hay mất mát trong cuộc sống sẽ giúp con người ta mạnh mẽ hơn. Hãy suy nghĩ thoáng hơn ra chàng trai trẻ ạ.

Nói rồi cụ già đứng dậy rảo bước. Tazzan vẫn chưa thể hình dung được cuộc chiến mà cậu sắp phải đối mặt lại không có sự trợ giúp từ Diệp. Cô gái với gương mặt không lạnh nặn mà cậu đã trót đem lòng yêu mến. Cậu ngẩng mặt lên nhìn bầu trời. Bầu trời lại cao và trong xanh như chưa từng trải qua cơn mưa bất chợt vừa rồi. Cậu chợt nhận ra chẳng hề có cầu vồng như lời cụ già kia vừa nói. Có lẽ để an ủi cậu cụ đã nói

như vậy. Mắt cậu chợt cảm thấy cay cay. Cậu tự nhủ” cụ già ấy nói đúng, dù có thế nào mình cũng cần tiếp tục sống. Mình cần tìm ra chân tướng sự việc để trả lại sự trong sạch cho cô ấy ”

Tazzan khẽ đứng dậy rời gót khỏi ghế đá.

Trong lúc này máy bay đã hạ cánh. Điệp cũng đã tỉnh và cô biết mình cần phải bình tâm để xem xét lại mọi việc. Suy cho cùng người ta mới chỉ phát hiện hai xác chết tại nhà của Tazzan, đâu có căn cứ gì đó là bố cô và Tazzan. Tazzan đã từng cho cô thấy sự bình tĩnh tới lạ kì của anh ta trong hoàn cảnh khó khăn nhất. Điệp đặt tay lên ngực thầm nhủ với lòng ” phải thật cứng rắn, dù có chuyện gì xảy ra đi nữa ” Cô đi thật mau qua cửa an ninh và bắt ngay một chiếc taxi tới nhà Tazzan. Neul bỗng thấy Điệp bình tĩnh tới lạ thường thì cứ kè kè bên cạnh cô. Có lẽ cậu sợ Điệp sẽ có hành động dại dột nào đó. Lại thêm việc Điệp cứ lăm lăm đi mà không nói câu nào khiến Neul càng lo lắng hơn. Cậu cứ bám sát Điệp như hình với bóng khiến mọi người đi đường cứ ngoái lại nhìn. Dân Việt Nam được cái rất hay thêm mắm dặm muối vào mọi câu chuyện nên chuyện anh chàng điển trai cao lêu nghêu đang lẻo đẻo theo đuôi một cô gái xinh xắn đã trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý. Họ bàn ra tán vào. Ai nấy đều chắc mẩm đây là một cặp. Cô gái đang hờn dỗi gì đấy và blah blah blah... Nghiễm nhiên hình ảnh Neul lẻo đẻo theo sau Điệp được lên mặt báo lá cải với đề tít” sự giận hờn của tình yêu”

~Có lẽ chúng ta lại cần cảm ơn tới những tờ báo này, bởi lẽ nhờ có chúng mà nhân vật chính của chúng ta là Tazzan biết sự thật là Điệp không sao cả. Cậu mừng quýnh và vội vàng đi tìm Điệp. Nhưng để tìm một người trong cái thủ đô yêu dấu này thì đúng là mò kim đáy bể. Mặc dù vậy Tazzan vẫn cảm thấy tâm trạng phấn chấn hẳn lên. Ở đâu đó Điệp cũng vỡ òa vì sung sướng bởi cô đã tới trụ sở cảnh sát hỏi thăm về vụ việc hôm nọ và nhận được tin hai xác chết không phải của chủ nhà là Tazzan và người đàn ông trung niên như cô miêu tả. Cô nhảy lên sung sướng và ôm cổ Neul khiến cậu đỏ bừng cả mặt. Cậu chỉ biết gãi đầu cười trừ khi cả phòng cảnh sát được phen tròn mắt ra nhìn. Neul phải kéo tay Điệp ra khỏi sở cảnh sát để đỡ bị soi và đi tìm post điện thoại gần nhất với hi vọng Tazzan chưa đổi số điện thoại. Nhưng họ không liên lạc được. Đúng là may mắn tới cũng chỉ là một chút thôi. Công cuộc tìm kiếm của cả hai nhân vật chính của chúng ta còn dài dài nữa....

28. Chương 28

Điệp cùng Neul trở về Việt Nam đã gần một tháng rồi mà vẫn chưa tìm được tin tức gì về Tazzan. Họ rất muốn đăng báo để liên lạc song lại sợ bị cô gái bí ẩn khát máu kia chú ý. Nên cả hai đành tìm theo phương pháp thủ công. Đạo này Điệp lại cùng Neul đi làm thêm tại một quán ăn Hàn Quốc gần bờ Hồ. Công việc tuy không mấy vất vả song lại choán gần hết thời gian của họ khiến công việc tìm kiếm càng khó khăn hơn.

Một chiều chủ nhật, Điệp đạp xe vòng quanh bờ Hồ cho thư giãn đầu óc. Cô đưa mắt nhìn băng quơ không hề nghĩ ngợi gì. Chợt hình ảnh một chàng trai đang cố lấy trái bóng bay giúp một cô bé đập vào mắt Điệp. Bóng hình này rất quen. Hình như là.... Phải mất đến vài giây cô mới xác định được đó là Tazzan. Cô vội phóng xe lên vỉa hè và mọi người được phen tá hỏa khi một cô gái dám đua xe đạp trên vỉa hè. Thế là cô bị một vài bác cảnh vệ yêu quý đuổi theo chặn lại. Họ giữ ghi đông xe lại không cho Điệp đi định lập biên bản xử phạt vì tội cố tình đua xe trên hè phố. Tazzan cứ đi nên không để ý thấy Điệp. Tình huống quá gấp, Điệp vội đẩy chiếc xe đạp sang mấy bác cảnh vệ rồi chạy biến đuổi theo Tazzan. Bọn họ ngạc nhiên tới độ không nói được tiếng nào. Một cô gái kì lạ. Bị phạt có vài chục không thích lại muốn bỏ xe mà chạy. Thật kì lạ.

Điệp chạy đến bờ hơi tai mới gần bắt kịp Tazzan. Cô sắp hết hơi rồi, lấy hết sức bình sinh còn lại Điệp đưa tay lên miệng gào lên:

- T.....A....Z....Z....A....N

” Giọng nói này” Tazzan bỗng giật mình. Cậu quay lại đưa mắt tìm kiếm. Chiếc xe bus vụt qua che khuất Điệp khiến cậu không nhìn thấy. Tazzan tự nhủ ” Có lẽ mình nghe nhầm” và tiếp tục rảo bước. Đền đỏ khiến Điệp bị chậm chân, cô nhăn mặt ” không thể để cậu ta đi mất được ”Nghĩ rồi Điệp liếc mình bằng

qua đường. Tiếng còi cảnh sát giao thông khê tuýt lên nhưng Diệp cố gắng lảng tránh như không nghe thấy gì. Cô đi miết, may mà không có xe nào tông vào. Cô cứ đi vào con đường mà Tazzan vừa đi nhưng...bóng hình cậu đã mất. Diệp cảm thấy có gì đó uất ức ở cổ nên bật khóc. Cô tìm quanh:

- Cậu ở đâu hả Tazzan?

Bỗng một bàn tay đặt khê lên vai khiến Diệp giật mình. Cô quay lại và chột sững lại. Là Tazzan. Cậu ấy vẫn như ngày nào với nụ cười tỏa nắng:

- Cô là Diệp phải không?

Diệp như vỡ òa trong sự sung sướng. Cô ôm chầm lấy Tazzan mà khóc nức lên:

- Đồ tồi. Sao lâu như vậy cậu mới xuất hiện hả?

Tazzan thoáng chút ngỡ ngàng song cậu lại lấy lại tinh thần ngay:

- Tôi xin lỗi. Tôi nhớ em nhiều lắm, Diệp à.

Và Tazzan cũng vòng tay ôm Diệp. Người đi đường lại được phen chỉ chỗ và chụp hình. Diệp cứ dúi mặt vào lòng Tazzan cho đỡ ngượng. Tại cậu ta gọi cô là em mà...

Sau một hồi xúc động Tazzan phải cùng Diệp đi chuộc lại chiếc xe từ mấy bác cảnh vệ. Lúc này họ mới hiểu đầu đuôi câu chuyện nên cười xòa:

- Ra là đang đuổi theo người yêu. Thảo nào mà hành động điên rồ như vậy..

Diệp không nói được câu nào vì còn mãi che mặt vì xấu hổ. Tazzan chỉ cười trừ đáp lại. Họ nhanh chóng rời khỏi trụ sở cảnh vệ. Tazzan đạp xe lai Diệp đi vòng qua khu nhà trọ của cậu. Trên đường đi cả hai đều không nói gì cả. Có lẽ tại cả hai còn đang quá bất ngờ khi gặp lại nhau. Không hiểu sao khi ở cạnh Tazzan Diệp mới cảm thấy thật sự an toàn. Tazzan thì cảm thấy khá bối rối, bởi lẽ hình dáng bây giờ của Diệp hoàn hảo quá. Đến độ suýt nữa thì cậu không nhận ra nữa. Hiện tại cảm giác của cậu rất phức tạp. Nửa vui nửa sợ, lại đan xen cảm giác bồi hồi, xúc động...

Khi vào nhà trọ của Tazzan, Diệp khá buồn. Cô khê cúi đầu:

- Tại tôi mà anh bị như thế này.

- Em nói gì mà khách sáo thế. Tại cô gái bí mật ác độc quá thôi. Nhưng được cái ở như thế này anh lại càng có nhiều thời gian để tìm hiểu thông tin. Em ngồi đi, để anh đi lấy nước.

- Thôi không cần đâu...

Diệp khê nén tiếng thở dài nhìn Tazzan. Cái nhìn của cô làm khuôn mặt điển trai của Tazzan khê ửng đỏ. Cậu cười xòa:

- À ừ em có muốn biết chút thông tin không?

Diệp khê gật. Trong lúc cho Diệp xem thêm những thông tin mà mình tìm kiếm được Tazzan bắt giắc đồ bưng mặt. Cậu ngửi thấy mùi thơm trên má Diệp vì cô đang cúi xuống chỗ laptop của cậu mà xem. Thật không đúng lúc nhưng mùi hương này khiến tim cậu không thể đứng yên được mà nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực. Chả hiểu Diệp có hiểu hay không mà cứ càng ngày càng cúi sát vào Tazzan. Tình cảnh thật của Tazzan thật bi đát. Tay thì vẫn phải nhấn chuột mà mặt thì cứ phùng phùng....

au một hồi bị Diệp vô tình "tra tấn" cuối cùng Tazzan cũng được giải thoát khi cô kêu khát nước. Diệp không hề để ý tới vẻ mặt đang phùng phùng như trái cà chua chín của Tazzan mà chỉ chăm chú vào màn hình máy tính. Chợt cô bỗng như nhớ ra chuyện gì đó liền quay sang Tazzan:

- Bố mẹ tôi sao rồi?

Nghe câu này Tazzan giật mình đánh rơi chiếc cốc đang cầm trên tay. Cậu lóng ngóng cúi xuống nhặt đánh trống lảng:

- Ui da anh bắt cần quá...á...

Trong lúc thu dọn mảnh thủy tinh vỡ Tazzan vô tình bị một mảnh cửa vào tay. Vết thương tuy không sâu nhưng chảy máu khá nhiều. Điệp lo lắng chạy lại:

- Cậu ổn cả chứ? Có chuyện gì phải không?

- Không sao đâu em đừng lo. Bố mẹ em vẫn bình an...áí...họ đang tạm lánh tại một vùng quê nhỏ cho an toàn

- Vết thương nghiêm trọng đấy. Đưa tôi xem nào

Điệp không hỏi gì thêm về chuyện gia đình mà chuyển sang lo cho vết thương của Tazzan. Nhìn Điệp chu môi ra thổi thổi vào vết thương và băng bó cẩn thận ình, Tazzan bỗng cảm thấy nhói lòng ” Nếu em biết sự thật thì em có trách tôi không?”

Sau khi băng bó cho Tazzan xong Điệp lại lúi húi đi dọn đồng mảnh vỡ. Mặc dù Tazzan đã bảo để lát nữa cậu làm cũng được nhưng Điệp không cho vì cậu đang bị thương. Cô mỉm cười:

- Mảnh vỡ vứt đâu bây giờ?

- Em chịu khó mang ra ngoài cổng đặt vào thùng đen bên trái ấy. Chiều sẽ có người đến lấy

Điệp gật gật đầu và ra khỏi phòng Tazzan. Tazzan nhìn dáng cô khuất sau cánh cửa với gương mặt khá vui vẻ thì càng đau lòng hơn. Cậu nắm chặt tay lại cho tới khi vết thương rướm cả máu ” Giá như em mãi cứ vui vẻ như thế này...”

Tiếng chuông điện thoại của Điệp reo kéo Tazzan về với thực tại. Cậu chạy ra cửa nói với ra cổng:

- Em có điện thoại này...

- Cậu nghe hộ tôi đi. Chắc là Neul đó

Tiếng Điệp vọng vào. Tazzan khẽ nhấc máy:

- A lô

-” Anh là ai? Sao lại cầm máy của Điệp?”

- Mới có không nói chuyện vài tháng mà cậu đã quên giọng bạn bè rồi à?

-” Cậu là...Tazzan?”

- Yep, it's me. Mà cậu gọi Điệp có chuyện gì không? Cô ấy đang ra ngoài giúp tôi vài việc

-” Cậu thiệt tình lâu ngày như vậy gặp lại mà lại bắt Điệp đi làm ô sin ình như thế?”

- Tôi đã cản nhưng cô ấy nhất quyết làm nên tôi cũng đành chịu thôi. Mà lâu vậy sao cậu không liên lạc với tôi hả? Những khi tôi gọi để hỏi tình hình Điệp cậu đều tắt máy hoặc ngoài vùng phủ sóng là sao?

-” Ấy da, lâu vậy rồi mà cậu cũng nhớ nữa hả? Giận gì mà dai thế? Tôi đã nói tôi bận rồi mà”

- Chứ không phải cậu có ý gì đó với Điệp chứ?

Tazzan bỗng nổi quạu lên. Neul hình như cũng không vừa ý lắm nên cũng gầm gừ vào máy:

-” Tôi có ý gì với cô ấy thì sao chứ? Cậu có phải người yêu của cô ấy đâu mà quản được. Mà kể cả cậu có là người yêu cô ấy thì tôi vẫn được quyền thích cô ấy. Cô ấy đâu phải vật sở hữu của cậu...”

- Cậu đúng là đồ háo sắc quên bạn. Hừm..Thôi không nói chuyện với cậu nữa. Cậu có nhắn gì với Điệp không?

-” Cậu đang nổi cáu lên với tôi vì tôi gần Điệp lâu hơn cậu ư? Cậu đúng là trẻ con. Tôi...

”

Không muốn nghe thêm những câu đó của Neul nên Tazzan tắt phụt máy. Để lại cục tức to như con ốc nhồi nghẹn lại trong cổ một ai đó. Cậu cũng hậm hực không kém ” Cậu ta có ý gì với Điệp cơ chứ? Thật là đáng ghét. Đáng ra ngay từ đầu mình không nên giao Điệp cho cậu ta. Hừ...”

- Neul có nhắn gì với tôi không?

Điệp bước vào khẽ lau giọt mồ hôi trên trán. Tazzan lắc đầu:

- Cậu ta chỉ gọi để hỏi thăm em đang ở đâu thôi. Mà sao em đổ mảnh vỡ thủy tinh lâu thế?

- À, tại tôi thấy chỗ đó hơi bừa nên sắp xếp lại chút chút thôi.

- Cảm ơn em. Em mới tới mà đã bắt em phải thu dọn như vậy thật áy náy quá

Tazzan đưa tay gỡ gỡ đầu cười trừ. Điệp thấy tay cậu lại chảy máu thì hết hoảng:

- Thôi chết lại chảy máu rồi. Tôi đã bảo cậu không được vận động mạnh vào nó rồi mà

Tazzan lại cảm thấy ấm lòng khi Điệp quan tâm tới mình như vậy mà quên mất đang giận dữ Neul. Cậu chỉ cười hì hì khi Điệp thay băng cho cậu. Điệp còn trêu chọc khẽ ấn vào vết thương một cái khiến Tazzan la oai oái. Lúc này cô mới cười:

- Tôi tưởng cậu không biết đau là gì nữa.

- Sao em lại nói vậy chứ? anh cũng chỉ là người bình thường, chảy máu nhiều như vậy thì phải đau chứ. Mà sao em cứ gọi anh là cậu xưng tôi thế? Nghe xa cách quá.

- Ừm..._ Mặt Điệp hơi ửng đỏ_ chỉ là tôi chưa quen lắm

- à, hôm nay tay anh bị thương rồi hay em ở lại nấu cơm dùm anh nhé!

Tazzan khẽ nháy mắt. Điệp vội điện thoại quay mặt đi để giấu đi gương mặt đỏ lựng của mình:

- Để tôi gọi Neul tới ăn cùng cho vui

- Sao cơ?

Tazzan có vẻ hậm hực” Anh muốn mỗi em với anh ăn thôi, gọi cậu ta tới làm gì? Phien chết đi được..”

Neul bắt máy và rất vui khi người gọi cho cậu là Điệp. Cậu còn vui hơn khi cô rủ cậu tới ăn cùng. Trong lúc này lại có một cái bị đang xì cả mặt ra ngồi bên cạnh Điệp. ” Tưởng là có bữa tối romantic cạnh người ấy thì lại có kẻ phá đám. Hừ, Neul là con kì đà cản mũi...”

Trong bữa ăn tối đoàn tụ chỉ có mình Điệp là vui vẻ còn hai người còn lại cứ vừa ăn vừa gườm gườm nhìn nhau như đối thủ vậy. Có vẻ mối tình tay ba bắt đầu rắc rối rồi đây....

29. Chương 29

Sau bữa tối, Điệp nghĩ ý muốn mời Tazzan về khu trọ của Điệp và Neul ở cho tiện việc điều tra. Tazzan định từ chối song nhìn thấy vẻ mặt đắc thắng của Neul cậu lại đồng ý khiến ai đó bốc hỏa. Điệp vô tư đâu để ý được nhiều như thế. Cô tiếp tục đọc đồng hồ tài liệu về The Ghost để lại hai ngọn hỏa diệm sơn đang bắn nhau tóe lửa đằng sau. Thông tin Tazzan tìm được không hề ít. Chỉ có điều vẫn chưa đủ để vạch mặt The Ghost quả thật là một công ty quá ma quái. Hoạt động buôn bán vũ khí lạnh như vậy mà chưa một lần bị xuất đầu lộ diện trước cơ quan an ninh. Đúng là rất đáng ngờ.

Trong khi Điệp vẫn đang mải mê đọc thông tin đó thì Tazzan và Neul rủ nhau ra ngoài giải quyết. Tazzan lững thững đi sau bắt đầu câu chuyện:

- Tôi nghĩ chúng ta cần nói rõ chuyện này.

- Ý cậu là chuyện với Điệp?

- Đúng. Chúng ta là bạn lâu năm rồi. Tính cậu thế nào tôi hiểu rất rõ và tính tôi ra sao chắc cậu cũng không còn lạ_ Tazzan tựa người vào tường đưa mắt nhìn Neul_ tôi không muốn vì một người con gái mà chúng ta bất hòa

- Tôi hiểu cậu đang nghĩ gì. Tôi sẽ cạnh tranh công bằng với cậu để Điệp tự chọn
- Nhưng bây giờ không phải lúc để chúng ta nói tới chuyện tranh giành này nọ. Cuộc chiến của Điệp chưa kết thúc nên tôi chỉ muốn chú tâm vào giúp cô ấy với cả mẹ cô ấy cũng mới qua đời nên....

- Cậu nói gì? Mẹ Điệp mới...?

Tazzan khẽ nén tiếng thở dài gật khẽ. Cậu nheo mắt:

- Tôi đã không thể bảo vệ nổi bà ấy.
- Còn bố Điệp thì sao?
- Ông ấy ổn.
- Tôi hiểu rồi. Cậu yên tâm đi. Tôi sẽ giữ bí mật chuyện này
- Giữ bí mật chuyện gì thế?

Điệp chạy ra khoác vai hai người làm cả hai giật nảy. Cô cười:

- hai người làm gì mờ ám sau lưng tôi mà giật mình thon thót thế?
- Không có gì ha ha ha ha cô nghĩ đi đâu thế ha ha ha ha

Neul cười che giấu. Tazzan không cười nổi. Cậu nhìn Điệp vui vẻ mà lòng lại cồn lên sự lo lắng không yên. Điệp thấy Tazzan cứ thần người ra cô khua khua tay trước mặt cậu:

- Cậu làm sao thế?
- Ồ anh không sao. Thôi chúng ta vào nhà đi kéo lạnh.
- Ừ

Điệp cứ vui vẻ vào nhà mà không để ý ánh mắt khác lạ của hai anh chàng đằng sau đang khẽ liếc nhìn nhau đầy chua xót. Họ đều thích Điệp. Họ không hề muốn cô nhỏ lệ. Nhưng liệu bí mật kinh hoàng đó có bị phát giác không? Nếu Điệp biết chuyện này cô còn tin tưởng cả hai người như vậy nữa không? Không ai đoán trước được điều gì...

Cùng thời gian này Duy và Giao cũng đã trở về nước. Giao vô tình nghe được chuyện về gia đình nhà Điệp. Cô bậm môi tự trách mình đã quá vô tâm, song cô vẫn cố không để cho Duy phải bận tâm. Cô không hiểu sao cả khi cậu mất trí nhớ rồi mà trong tiềm thức cậu vẫn luôn có Điệp. Bởi lẽ khi mơ cậu luôn miệng gọi tên người bạn thân của cô chứ không phải là cô. Giao chợt thấy tủi thân. Mặc dù cô đang có tất cả nhưng thực chất Điệp mới là người như vậy. Cô thấy hơi ghen tỵ với cô bạn thân xấu số của mình.

Hôm nay là sinh nhật Duy, Giao muốn làm cái gì đó tặng cậu nên đã ra phố mua một chút đồ. Bỗng cô bị một nhóm người áo đen bịt thuốc mê cho ngất xỉu và đưa đi. Khi Giao tỉnh lại cô vô cùng hoảng hốt khi mình đang được ngồi trên một chiếc ghế màu đen trong một căn phòng khá tối tăm chỉ le lói ánh nến. Giao định bỏ chạy thì có giọng nói làm cô giật mình:

- Định đi đâu thế, cô Giao?
- Cô cô là ai? Cô muốn gì?
- Tôi là ai không quan trọng. Chúng ta có cùng kẻ thù đúng không nhỉ?
- Kẻ thù? Tôi không hiểu cô nói gì cả. Xin lỗi tôi không thích nói chuyện với người lạ
- Cô hãy dừng bước đã. Hãy xem cái này đã rồi hãy đi chứ. Tôi biết cô nhận ra ai trong những bức hình này.

Giao thấy một sắp ảnh được tung ra từ người đang ngồi sắp bóng trong góc tối. Giao nhặt chúng lên và khẽ giật mình. Những bức hình của cô đang nhét lọ axit vào cặp Mai như làm Giao hoảng sợ. Sao người này lại có những bức hình này? Người đó chỉ cười và tiếp lời:

- Cô quả là một con cá nhỏ rất dễ mắc câu. Cô đã giúp tôi đỡ lỗi lên cho kẻ khác. Giờ lại đến lúc cô giúp tôi tìm thêm manh mối về Diệp.

- Cô chính là kẻ đã sai người tạt axit Diệp ư? Cô muốn tôi giúp cô hại Diệp? Xin lỗi tôi không làm được.

- Cô tưởng cô sẽ không sao nếu như những bức hình này được công bố? Tôi khuyên cô chân thành cô Giao ạ. Hãy suy nghĩ kỹ trước khi hành động.

Người bí ẩn khẽ đứng dậy rời khỏi chỗ và đi khuất khỏi cánh cửa. Tất cả những gì Giao nhìn thấy chỉ là một chiếc áo choàng màu đỏ như máu vừa lướt qua. Mơ hồ quá.

Tại sao Giao lại phải giúp cô gái bí ẩn đó để hại Diệp? Dù gì Diệp cũng đã trốn đi an toàn rồi. Nếu đồng ý hợp tác liệu cô có mất đi lòng tin của bạn mình hay không? Nếu không làm vậy cô sẽ mất tất cả. Dù gì Diệp cũng đã an toàn rồi mà. Giao ngồi sụp xuống ôm mặt. Cô đã làm cái gì thế này?

” KẾT ”

Cánh cửa bật mở khiến Giao giật mình. Một người đàn ông bước vào đưa cho Giao một bản hợp đồng gì đó và truyền đạt lời cô chủ cho cô. Giao run run nhắm mắt kí đại vào tờ giấy mà chính cô cũng không biết là gì? Bởi lẽ cô sợ mình sẽ bị tố giác hành vi sai lầm trước đây. Giao nhớ lại hôm ấy cô thật là đơn giản khi nghĩ đặt hộp axit vào cặp Mai sẽ khiến Mai hoảng sợ vì bị bỏng chút xíu do axit song cô không ngờ mình lại khiến Mai lâm vào bước đường cùng như vậy. Giao không có ý như vậy. Giao cũng không có ý đổ tội cho Mai về vụ của Diệp. Không chịu nổi áp lực Giao gục xuống ngất lịm.....

30. Chương 30

Tazzan chuyển tới sống tại khu trọ cùng Diệp và Neul. Cả ba đã quyết tâm ẩn mình dưới những công việc khác nhau. Tazzan thì làm nhân viên chuyển phát nhanh. Neul thì vẫn làm nam phục vụ tại nhà hàng ăn Hàn Quốc cùng Diệp. Để che mắt cô gái bí ẩn nọ, Tazza và Diệp thậm chí còn làm giả giấy tờ để dễ dàng điều tra. Dưới cái tên mới Sakura Nguyễn, Diệp giả dạng là một du học sinh người Nhật gốc Việt đang nghỉ lễ tại quê cha. Còn Tazzan lại lấy tên là Nhật Khánh_ một cậu sinh viên nghèo lên thành phố lập nghiệp. Neul thì chưa bị cô gái bí ẩn phát hiện ra nên vẫn được giữ nguyên tên và thân phận. Liệu bộ ba của chúng ta sẽ khám phá ra những sự thật gì đằng sau mối thù ghê gớm của cô gái bí ẩn với Diệp_ nhân vật chính của chúng ta?

Lùi dòng thời gian về khoảng hơn hai mươi năm trước đây...

Người phụ nữ mặc chiếc váy màu mận chín đang ôm hai đứa trẻ giống nhau ý như hai giọt nước chạy nhanh trên con đường nhựa còn ẩm sương. Hình như bà ta đang phải chạy trốn một ai đó. Bà ta tạt vào một góc khuất của một ngôi nhà hoang thổ dốc. Hai đứa bé trong tay bà ta vẫn đang ngủ say mà không hề biết điều gì sẽ xảy ra cho chúng. Vài kẻ mặc áo đen đi trên những chiếc xe phân khối lớn liên tục rú còi inh ỏi lục soát xung quanh:

- Mụ ta chưa chạy xa được đâu. Mau tìm bằng được cho tao...

Chúng lùnh sục ráo riết. Người phụ nữ ôm con vào lòng mà đếm từng giây một. Mong cho chúng sẽ mau qua đi. Chợt một đứa trẻ trên tay bà bỗng khóc thét lên. Bà vội dùng tay khẽ bịt lại miệng đứa nhỏ rồi nựng. Nhưng không có mấy kết quả. Tiếng khóc của nó đã làm đám người kia biết chỗ ẩn nấp của ba mẹ con. Không còn cách nào khác bà đặt đứa bé còn lại xuống sàn và đẩy một vài thứ lên nó. Mong là bọn chúng không tìm ra con. Bà đặt khẽ lên trán đứa trẻ không biết khóc ấy một nụ hôn và chạy ra cửa sau tiếp tục cuộc hành trình chạy trốn. Đương nhiên bọn người kia dễ dàng tìm được đứa bé còn lại. Chúng gọi điện cho ông chủ và nhận được lệnh không được giết mà phải mang về cho ông ta. Đứa bé ấy lớn lên trong một tổ chức xã hội đen và đã mang trong mình lòng thù hận với người mẹ đã sinh ra nhưng lại vứt bỏ mình cùng người chị em song sinh của nó. Nó sẽ đòi lại những gì nó phải chịu....

.....

Lắc lắc ly rượu vang trong tay cô gái với nụ cười đỏ má đang rung lên từng hồi giận dữ:

- Vở kịch của bà rồi sẽ được diễn lại y như thế. Bà hãy cứ đợi mà xem....

- Thưa cô chủ có điện thoại từ cô Giao

Khẽ nhếch môi cười cô áp điện thoại vào tai:

- " A lô tôi muốn gặp cô?"

- Xin lỗi hình như tôi có nói tôi mới là người có thể hẹn gặp cô. Không có ngược lại. Cô muốn thông báo gì có thể gặp người của tôi....

- " Nhưng tôi có chút manh mối về Điệp"

- Cô cứ nói đi. Sẽ không ai nghe thấy cuộc nói chuyện này đâu. Tôi không muốn bị quấy rầy quá lâu

- " Hình như sau khi sang Hàn làm phẫu thuật cô ấy đã trở về nước?"

- Cái này thì tôi biết. Cô không còn thông tin nào hữu dụng hơn sao?

- " Cái này tôi tôi..."

- Hình như cô vẫn chưa hiểu phong cách làm việc của tôi cô Giao ạ. Tôi không cần những thông tin kiểu như vậy. Nếu cô không hiểu hay bất hợp tác. Tôi e rằng vị phu quân tương lai của cô sẽ không còn nguyên vẹn đâu

Nói xong cô gái bí ẩn gấp máy cái rụp và vứt ly rượu vang xuống sàn. Cái ly vỡ tan. Cô ta nhìn cái ly bằng ánh mắt sắc lạnh:

- Cô sẽ hiểu thế nào là đau đớn Điệp ạ....

.....

Điệp lôi ảnh gia đình ra ngắm. Cô thật sự rất nhớ bố mẹ. Hình như lâu lắm rồi cô không được ăn chung với bố mẹ một bữa cơm. Không biết họ sống có tốt không? Có an toàn không? Nghĩ tới đây bất giác mắt Điệp cay cay. Chợt có tiếng ông chủ gọi:

- Sakura đâu? Mang nước cho khách bàn số 3 mau lên.

- Dạ có

Quẹt vệt giọt nước mắt trên má, Điệp dứt tấm ảnh vào túi và chạy ra bưng nước cho khách. Tới bàn khách ngồi cô suýt thì đánh rơi cốc nước vì hai vị khách gọi đồ trước mặt cô chính là Giao và Duy. Mặc dù đã cố giữ bình tĩnh nhưng tay Điệp vẫn hơi run khi đặt cốc nước lên bàn:

- Quý khách dùng gì ạ?

- Cho chúng tôi...a cô có phải là cô gái lần trước chúng tôi gặp ở công viên bên Hàn không?

Giọng Giao khẽ reo lên. Điệp khẽ nhún mình lắc đầu:

- Chắc quý khách nhận nhầm người rồi. Tôi chưa bao giờ sang Hàn cả. Tôi sinh ra ở Việt Nam nhưng lại lớn lên tại Nhật.

- Ô ra là người Nhật gốc Việt. Thật thú vị. Cho chúng tôi món này món này và món này nữa.

- Được rồi, phiền quý khách đợi ột chút.

Điệp quay lưng đi cố tránh ánh mắt kì lạ của Duy đang nhìn mình. Cô vào bếp và suýt quên cả dán thực đơn lên bảng thực đơn. Neul thấy vẻ mặt khác lạ của Điệp liền chạy lại hỏi han:

- Cậu không sao đấy chứ?

- Hai người kia là bạn cũ của tôi. Tôi không nghĩ sẽ gặp họ ở đây. Tôi không muốn bị lộ.

- Tôi hiểu. Để tôi bưng giúp...

- Ấy đừng. Anh bưng ra họ dễ nhận ra anh lắm. Vì cô ấy có nhắc đến tôi khi gặp ở công viên bên Hàn.

Nhìn mặt Diệp có vẻ lo lắng Neul đặt tay lên vai cô trấn an:

- Sẽ không sao đâu. Cậu đừng quá lo lắng.

- Không hiểu tại sao tôi cứ có cảm giác bất an sao sao ấy. Hình như có người đang theo dõi họ.

- Ý cậu là...?

- Ừ. Có lẽ họ đang bị ai đó theo dõi. Cậu hãy nhìn hai vị khách đằng kia đi. Họ làm ra vẻ nói chuyện rất chú ý song thỉnh thoảng lại liếc nhìn sang bàn của Giao và Duy. Bọn họ chắc chắn là người của cô gái bí ẩn đó.

Neul nhìn theo tay Diệp chỉ nhìn hai gã đàn ông đang ăn súp cũng thấy đáng nghi thật. Chúng cứ lén lút nhìn bàn của Giao và Duy. Nghi ngờ chúng là những kẻ được cô gái giấu mặt phái đến nên Diệp hơi hoảng. Nhưng cô cũng lo cho Giao nữa vì không hiểu Giao đã gây thù gì với cô gái bí mật mà bị cô ta cử người theo dõi. Liệu cậu ấy có gặp nguy hiểm gì không? Khi thấy Duy và Giao vừa đứng dậy thanh toán thì hai tên kia cũng phải mông đống đứng dậy. Diệp khẽ nháy mắt với Neul. Neul nhận tín hiệu rồi bưng chậu nước “chả may” hắt ướt hết hai tên kia rồi ra sức xin lỗi để giữ chúng lại. Cũng may chúng không nhận ra đây là một sự giàn xếp.

31. Chương 31

Tazzan đang chuyển đồ thì nhặt được một tờ rơi có nội dung khá hữu ích. Công ty TG (viết tắt của The Ghost) có tài trợ tổ chức một lễ hội hóa trang cho giới trẻ teen Hà Thành. Trong bữa tiệc còn có khá nhiều nhân vật đặc biệt đến làm khách mời. Tazzan nắm chặt tờ rơi trong tay mỉm cười: “Cơ hội để tiếp cận cô gái bí ẩn đến rồi”

Cậu vội rút điện thoại ra gọi điện cho Diệp. Nhận được tin Diệp vô cùng mừng rỡ. Cuối cùng ngày hung thủ hại cô cũng được hé lộ. Diệp hồi hộp chờ đến ngày vạch tội được kẻ giấu mặt bấy lâu ngấm ngầm đứng trong bóng tối hại cô. Diệp nắm chặt tay đưa mắt nhìn xa xăm: “Bà ơi, Mai ơi..tớ sắp tìm ra thủ phạm *** hại cậu rồi. Mọi người hãy an nghỉ nhé”

Cùng lúc đó tại căn phòng bí mật quen thuộc của mình, cô gái bí ẩn vẫn xoay ly rượu vang trong tay và cười:

- Ván bài sắp tới hồi kết rồi...

- Cô không sợ khi tội ác của cô bị phơi bày ra ánh sáng cô sẽ bị tổng giam hay sao?

Giọng Giao khẽ vang lên bên cạnh. Cô gái bí ẩn vẫn đeo chiếc mặt nạ cười khinh bỉ:

- Cô thật nhát gan Giao ạ. Không thả mỗi câu làm sao bắt được cá lớn?

- Ý cô là..?

- Hãy động não lên một chút đi nào. Cô thử nghĩ mà xem. Nếu Diệp đang ở Hà Nội liệu cô ta có xuất hiện tại hội hóa trang mà tìm hung thủ là tôi hay không? Bên cạnh cô ta bây giờ còn có một trợ thủ là Tazzan nữa. Cô ta sẽ đi tìm tôi. Và cuộc chơi sẽ càng lúc càng hay hơn...

Vừa nói cô gái bí ẩn vừa rót phần rượu còn lại xuống đất. Giao nhìn cô ta mà khẽ rùng mình “Diệp ơi cậu đừng có đi nhé. Cậu không đấu nổi với cô gái này đâu”

Chỉ còn chưa đầy một tuần là lễ hội hóa trang sẽ được diễn ra. Diệp cùng hai người bạn đồng hành đã chuẩn bị xong xuôi. Diệp sẽ vào vai một lolita-chan nhu mì xinh xắn. Tazzan đảm nhận vai hoàng tử còn Neul nhận làm thiên thần. Họ còn sắm thêm cả máy nghe trộm cùng một vài thiết bị cần thiết khác của một Diệp Viên. Trận chiến này có thắng hay không là nhờ ván bài lần này.

Ba ngày trước lễ hội

Một ngày....

Vài giờ....

Điệp xúng xính trong bộ lolita đã được gài thêm một vài bình xịt cay để phòng bất chắc. Vào vai hoàng tử, Tazzan cũng đã diện xong bộ đồ cùng chiếc vương miện đẹp đẽ trên đầu. Chàng Neul thì lại toàn một màu trắng toát như thể một thiên thần thật sự vậy. Với đôi cánh nhỏ đằng sau trông Neul thật sự không khác gì một thiên thần thật sự. Điệp chia tai nghe ra ội người và khẽ đeo vào tai mình rồi phủ tóc che lên. Trông xa chiếc tai nghe không khác gì một chiếc khuyên tai làm đồ trang sức cho cô vậy. Vì sợ bị chú ý nên cả ba quyết định sẽ tách ra đi riêng lẻ. Có gì sẽ liên lạc với nhau qua bộ đàm. Mặc dù Tazzan đã nói để cậu hoặc Neul đi cùng nhóm với Điệp cho an toàn song Điệp đã từ chối. Cô không muốn làm vật cản cho hai người mà cũng muốn tham gia vào cuộc chiến mà cô chính là nhân vật chính này. Điệp bắt xe taxi đi trước. Tazzan phóng xe máy đi sau. Neul ngậm ngùi lên xe bus. Đến lễ hội thật sự cả ba đã trở thành tâm điểm vì vẻ ngoài khá bắt mắt. Họ bị vây kín bởi những người xin chụp ảnh cùng. Để điều tra thêm Điệp đành phải chuồn mau qua nhà vệ sinh gần đó. Cô khẽ đưa tay lên tai: " a lô, Neul, Tazzan hai người có nghe thấy tôi nói gì không?"

- " Á á á anh đẹp trai cho em chụp hình chung nhé!! "

Tai Điệp suýt nữa thì nổ màng nhĩ. Cô xoa xoa tai nhắc lại: " là loa của ai vậy? chỉnh lại đi. đau tai quá đi mất?"

- " ưm là tôi Neul. Sorry hai người nhé. Mà hai người đang ở đâu thế?"

- " Tôi đang di chuyển vào phía trong khu nhà TG" _ giọng Tazzan rè rè vang lên.

- " Tôi đang đi men theo khu nhà ăn lên gác mái" _ Điệp vừa đi vừa ngó trước ngó sau y như một đặc vụ mật thật sự.

Neul nhận ra mình đã hơi chú tâm tới chụp hình với mọi người mà quên nhiệm vụ. Cậu cũng lên đi sâu hơn vào khu nhà. Cả ba thành viên nhanh chóng tập hợp lại cùng nhau. Họ đều chưa tìm được chút manh mối nào. Chưa mất hi vọng, họ lại chia nhau ra tìm kiếm. Tazzan tiến tới một cánh cửa bị khóa. Cậu cố gắng mở nó bằng vũ lực song không được. Hai nhân viên an ninh vội chạy tới cản:

- Đây là khu vực ngoài phạm vi của lễ hội. Yêu cầu anh đi ra cho.

- Vâng được rồi...

Tazzan vờ rảo bước. Mắt cậu khẽ đảo xung quanh. Chỉ có hai nhân viên an ninh này gần đây thôi. Chắc họ sẽ có chìa khóa mở cánh cửa kia. Nghĩ rồi Tazzan vờ đau bụng cúi gập người xuống. Hai nhân viên an ninh chạy tới hỏi thăm thì bị Tazzan vung cước đá cho té xỉu. Cậu vội lôi hai người họ đi vào góc khuất. Thay bộ đồ của một người vào Tazzan đóng giả làm nhân viên an ninh của TG. Cậu lấy được chìa khóa mở cánh cửa ấy ra. Cánh cửa dẫn đến một hành lang dài nữa. Tazzan kéo sụp chiếc mũ cảnh vệ xuống che mặt để tránh bị phát hiện. Cậu đi dọc hành lang hơi tối đó và bắt đầu nói vào tai nghe: " Tôi đang đột nhập được sâu hơn vào TG. Có thể tôi sẽ tìm được cái gì đó. Tazzan. Hết"

- " Tôi đang vào một căn phòng chứa khá nhiều giấy tờ. Có lẽ cũng sắp tìm được manh mối gì đó. Neul. hết "

- " Hai người lẹ quá đấy. tôi còn chưa cả kịp làm gì. Cẩn thận nhé "

Điệp đang lúi húi tìm chiếc chìa khóa cô vừa móc được của vị Giám đốc điều hành TG. Cô đã để ý thấy lão ta ra vào một cách bí mật ở một cánh cửa trên tầng hai của căn biệt thự. Cô đã nhanh tay thò được chiếc chìa khóa, song lại vô tình bị va vào nên làm rớt mất. Mắt công này giờ Điệp hí hụi tìm tìm kiếm kiếm. Đang tìm cô bỗng thấy một vật gì đó lấp lánh gần bụi cỏ. Điệp mừng rỡ vừa vớ được chiếc chìa khóa thì một chiếc giày cao gót vô tình dẫm đè lên tay cô khiến Điệp hét lên. Người vô tình dẫm vào Điệp không ngờ lại chính là Giao. Giao vội đỡ Điệp dậy xin lỗi rồi rút:

- Tôi xin lỗi tôi không nhìn thấy cậu, cậu không sao chứ? a cậu có phải là cô gái phục vụ tại tiệm ăn Hàn Quốc...

- Đúng vậy. Cậu là...?

- Tôi tên Giao. Rất vui được gặp cậu thêm lần nữa. Cậu tới một mình à?

Điệp khẽ gật. Cô không muốn nói nhiều với Giao phần vì cô khá giận Giao vì không giúp gia đình cô trong lúc khó khăn, phần vì cô không muốn Giao nhận ra giọng nói của mình. Điệp khẽ xin phép cáo lui trước. Nhưng khi đi tiếp cô lại va vào một người nữa. Ngẩng mặt lên cô bắt gặp ánh mắt vô hồn của Duy. Điệp cúi mặt cố tránh ánh mắt của cậu ấy. Nó sẽ khiến tim Điệp thêm một lần nữa rất đau. Điệp xin lỗi cho xong rồi rảo bước thật nhanh. Giao kéo tay Duy vào bàn tiệc. Ánh mắt Duy vẫn không ngừng dõi theo cô gái lạ. Cậu muốn tìm ra câu trả lời. Vì vậy cậu buông tay Giao vờ nói đi vệ sinh rồi lén đi theo Điệp ” em là ai? Tại sao mỗi lần em xuất hiện là tim tôi lại rung động mạnh tới vậy? Thực ra em là ai hồi cô gái lạ mặt? ”

32. Chương 32

Điệp đang loay hoay không biết làm thế nào để mở khóa vì tay cô bị Giao đâm chảy cả máu rất đau. Chợt có người giật cái chìa khóa làm cô giật nảy. Duy đứng ngay cạnh cô mỉm cười thân thiện:

- Để tôi giúp cô

- Cậu cậu...sao lại ở đây?

- Tôi muốn hỏi cô một chuyện. Cô có thể trả lời tôi chứ?

Tim Điệp lại đập liên hồi. “Chẳng lẽ cậu ấy đã phát hiện ra mình là Điệp?” Cô không muốn hỏi thêm câu mà Duy muốn hỏi là gì vì cô sợ rằng Duy sẽ hỏi về Điệp ngày xưa. Đúng lúc Duy đang vận tay nắm mở cánh cửa thì có một nhân viên an ninh nhìn thấy. Anh ta hô hoán lên. Điệp vội kéo tay Duy chạy vào bên trong rồi chạy miết đi trốn. Cô không muốn dẫn Duy vào nguy hiểm cùng mình song để cậu ở ngoài mà bị bắt thì còn nguy hiểm hơn. Điệp đẩy Duy vào một căn phòng nhỏ bên trái hành lang rồi cả hai cùng nấp vào một góc. Duy không hiểu lắm cô gái kì lạ này đang muốn làm gì song khi thấy bộ dạng nghiêm trọng của cô cậu cũng im lặng. Cậu đang muốn tìm hiểu về cô gái lạ này nên không có phản ứng gì cả. Chợt tay Điệp đặt khế lên ngực Duy khiến tim Duy một lần nữa lại loạn nhịp. Mắt Điệp đang chăm chăm nhìn ra ngoài nơi bọn người của TG đang ráo riết truy tìm. Cô không để ý rằng mặt ai đó đang dần đỏ lựng cả lên. Khi đám người truy lùng đi khuất, Điệp khẽ thở phào:

- Chúng đi rồi. Cảm ơn cậu vì đã mở cửa giùm tôi. Chúng ta chia tay từ đây nhé

Điệp định đứng dậy thì Duy cầm chặt tay cô kéo lại phía mình. Điệp cứ nhìn Duy như thế ” chẳng lẽ cậu đã phát hiện ra?”

- Nói cho tôi biết. Em có quen tôi trước đây đúng không?

-? Cậu nói gì tôi không hiểu?

- Kể từ ngày từ bệnh viện trở về. Tôi đã có cảm giác mình đánh mất một cái gì đó nhưng tôi không thể nhớ lại được. Chỉ khi gặp em tôi mới có chút cảm giác. Nói cho tôi biết đi. Em có phải đã quen tôi từ trước không?

Dù không hiểu lắm Duy đang nói gì. Điệp thấy hình như Duy đã bị một chuyện gì đó rất khủng khiếp và rồi đã mất trí nhớ. Vậy cũng tốt. Cậu mất đi kí ức về cô và cô không còn cảm thấy lo sợ cậu sẽ đi tìm cô nữa. Điệp khẽ mỉm cười:

- Xin lỗi tôi không hiểu cậu đang nói gì. Tên tôi là Sakura Nguyễn. Đây là lần đầu tiên tôi tới Việt Nam. Có lẽ cậu đang nhầm tôi với ai đó. Xin lỗi tôi có chuyện tôi phải đi trước.

Điệp quay lưng và định rảo bước thật mau thì Duy bỗng ôm chặt lấy cô từ sau lưng:

- Tôi xin em hãy cho tôi biết sự thật..

Điệp hơi bất ngờ. Trái tim cô lại một lần nữa phải nhói đau. Cô cố gắng giữ giọng nói của mình thật bình thường và gỡ tay Duy ra:

- Tôi thực sự không thể giúp gì. Tôi xin lỗi..

Vừa nói cô vừa chạy nhanh ra cửa không quay đầu lại. Cô sợ mình sẽ lại mềm lòng mà thù thật với Duy tất cả mất. Điệp nhìn Duy khụy xuống mà lòng xót xa ” tớ xin lỗi Duy ạ. nhưng tớ thật sự không muốn cậu gặp nguy hiểm”

Điệp khẽ nắm chặt tay lại rồi rảo bước tiếp. Cô phải kiềm chế cảm xúc của mình lại mà tiếp tục nhiệm vụ.

Nhưng thật không may hành tung của cô đã bị phát hiện. Cô gái bí ẩn nhanh chóng được thông báo có cô gái lạ mặt đột nhập vào trong khu nhà. Cô ta xoay ly rượu vang trong tay mỉm cười:

- Cậu tới mau hơn tôi tưởng.

Ánh đèn bỗng vụt sáng bất thường. Điệp men theo hành lang cũng phải giật mình. Tiếng Neul vang lên: ” Hình như có chuyện gì đó. Đèn bỗng bật sáng hết lên. Mọi người cẩn thận đây.”

-” Đúng vậy. Điệp cẩn thận đây”

-” Tôi biết rồi. Mọi người cũng chú ý nhé ”

Điệp cầm lấy chai xịt cay đi nhẹ nhàng mà đề phòng. Chợt từ những màn hình treo dọc hành lang xuất hiện hình ảnh một cô gái đeo mặt nạ. Cô ta cười:

- Tôi biết cô đang ở đây, Điệp ạ. Cô đang đi tìm tôi à? Tôi đang ngồi một chỗ chờ cô tới đây này. À, cậu bạn Tazzan chắc cũng đi cùng cô chứ. Tôi muốn tặng hai người cái này.

Một đoạn vi deo được phát lên và Điệp như đứng sững lại. Cảnh bố mẹ cô bị tra tấn đang hiện rõ mỗi một trên màn ảnh. Chai xịt cay rơi bịch xuống một cách vô ý. Mắt Điệp như long lên: ” Tazzan...chuyện này là thế nào?”

-” Nghe anh giải thích đã...”

-” Anh đã nói dối tôi suốt những ngày qua. tôi tưởng chúng ta là bạn. Tại sao anh lại làm như vậy? Tại sao chứ? ”

Không muốn nghe bất cứ lời nào từ Tazzan nữa. Điệp rút bỏ tai nghe cùng bộ đàm. Tazzan gào lên vô vọng. Cậu nhận thấy tình hình thật nguy ngập vội gọi Neul :” Neul đi tìm Điệp gấp. Tôi lo cô ấy sẽ có những hành động dại dột”

- ” Tôi hiểu”

Neul chạy ra ngoài đi tìm Điệp. Điệp chạy dọc hành lang dài và bắt đầu khóc:

- Cậu ở đâu? Mặt nạ quỷ cậu đang ở đâu? Tôi sẽ tìm ra cậu...

33. Chương 33

Điệp cứ chạy dọc hành lang đó cho tới khi gặp hai kẻ mặc đồ đen. Cô lùi lại phòng thủ nhưng cô chợt nhớ ra chai xịt cay đã bị rơi dọc đường. Nhưng xem ra họ không có ý muốn đánh nhau. Một người tiến lên chỗ Điệp hơi cúi đầu lịch thiệp:

-Cô chủ đang chờ cô. Mời cô theo chúng tôi

Điệp nhìn chúng không còn vẻ sợ sệt như lúc đầu mà bằng ánh mắt sắc lạnh. Có lẽ do chúng nhắc tới cô gái bí mật kia. Cô cảm thấy muốn hỏi cô ta cho rõ ràng. Tại sao cô ta lại muốn làm hại cô cùng gia đình cô. Điệp được đưa đi tới một căn phòng khá tối. Ánh nền mờ mờ khiến cô không thể nhìn rõ người ngồi trong góc. Giọng nói của cô gái lạ khẽ vang lên:

-Ngồi đi cô Diệp.

-Cô là ai? Tại sao lại muốn hại tôi?

-Cô rất thẳng thắn. Tôi thích điều này.

-Hãy nói vào trọng tâm câu chuyện đi. Tại sao cô lại *** hại bao nhiêu người vô tội như thế? Tôi với cô có thù oán gì hay sao chứ? Tại sao?

Diệp gào lên giận giữ. Hình ảnh bố mẹ bị tra tấn lại hiện về khiến cô không thể giữ được bình tĩnh. Cô định lao lên thì bị một vệ sĩ của cô gái bí ẩn giữ lại. Cô ta khẽ cười:

-Hãy bình tĩnh cô Diệp ạ. Tôi sẽ trả lời cho cô nhanh thôi. Tôi muốn cô xem cái này

Cô gái bí mật bật chiếc màn hình sau lưng mình lên và ra hiệu cho đàn em thả Diệp ra. Diệp xoa xoa cánh tay bị tím nẩy giờ. Màn hình chậm chậm hiện lên hình ảnh của một người phụ nữ xoa bị trói trên ghế gỗ trong một căn phòng khá thiếu ánh sáng. Diệp nheo mắt lại nhìn nhưng quả thực cô không nhận ra người phụ nữ đó là ai. Cô quay sang cô gái bí ẩn:

-Rốt cuộc cô muốn đề cập tới chuyện gì? Người phụ nữ kia có liên quan gì tới chuyện này?

- Cô không nhận ra bà ta là ai à?

- Không. Ý cô là gì?

Cô gái bí ẩn nhòm hán dậy ra khỏi chỗ ngồi. Tiến ra chỗ Diệp_ dĩ nhiên vẫn với một chiếc mặt nạ ma quái bí ẩn_ cô ta cười:

-Đôi mắt của cô dù đã phẫu thuật nhưng vẫn rất giống bà ta.

-?

Diệp lùi lại đề phòng. Chợt cánh phòng bật mở. Một tên áo đen vào báo tin:

-Thưa cô chủ chúng tôi đã bắt được chúng

-Tốt. Hi vọng cô không phiền khi tôi bắt bạn của cô.

- Cái gì? Tazzan, Neul ư?

Diệp hốt hoảng. Nhanh chóng bốn người bị đẩy vào trong phòng. Không chỉ có Neul và Tazzan. Diệp khẽ trợn mắt khi bị bắt còn có cả Duy và Giao. Khi nhìn thấy Diệp, mắt Giao khẽ sáng lên:

-Cậu.....cậu là....

- Đúng tôi là Diệp. Cảm ơn cậu đã chăm sóc cho Duy thật tốt khi tôi không có ở đây. Tôi chỉ không ngờ một chuyện rằng gia đình cậu lại nở mua lại sản nghiệp bao nhiêu năm gây dựng của gia đình tôi mà thôi.

Diệp nhìn Giao bằng ánh mắt lạnh lùng. Cô không biết nên giận hay nên thương chính cô bạn mà cô vẫn cho là thân nhất của mình này nữa. Giao muốn thanh minh song nước mắt đã trào ra trên khuôn mặt cô. Diệp lướt mắt qua chỗ Duy song cô không dám ngừng lại lâu vì cô vẫn còn cảm giác khi ở cạnh người con trai đó. Diệp nhìn Tazzan với ánh mắt khá giận vì cậu đã giấu kín cô chuyện buồn về bố mẹ cô. Cô quay sang cô gái bí ẩn:

-Họ chẳng có liên quan gì tới chuyện này cả. Cô mau thả họ ra. Kẻ thù và kẻ mà cô muốn giết là tôi. Thả bọn họ ra đi

-Cô cứ bình tĩnh đi Diệp ạ. Chúng ta có lẽ cần hỏi thêm vài điều với anh bạn này

Vừa nói cô ta vừa ra hiệu cho đàn em lôi Duy lên trước.Diệp cứ nhìn Duy mà không hiểu chuyện gì. Cô gái bí ẩn khẽ lại gần Duy cõ trói cho cậu ta và nín vai:

-Anh trai. Kể cho bọn họ được rõ đi chứ.

-Anh trai ư???

Tất cả mọi người như không tin vào tai mình. Duy chính là anh trai của cô gái bí ẩn ư? Duy cúi mặt:

-Tất cả mọi chuyện bắt đầu từ hơn hai mươi năm trước. Trong một tổ chức xã hội đen chuyên buôn bán vũ khí lạnh mà bây giờ đã được ngụy trang thành The Ghost tồn tại hai thế lực chống đối nhau. Đứng đầu mỗi bên đều là người có máu mặt. Một bên là ông Hoàng__ hay đã từng được gọi là Hoàng Kim nổi tiếng đào hoa một thời. Bên còn lại đứng đầu là một người đàn ông lạnh lùng với biệt danh Mặt Sắt. Hai người tranh giành nhau làm bang chủ nên luôn đấu đá lẫn nhau. Mặt Sắt có một người vợ khá xinh đẹp. Mặc dù bà ta đã có với ông ta ba mặt con. Là tôi, Bảo__ Vừa nói Duy vừa chỉ vào cô gái bí mật__ và chị song sinh của nó, cô Diệp....

- Cái gì? Cậu vừa nói gì chứ?

Diệp che miệng lại và ngã khụy xuống vì quá bất ngờ. Đèn phòng được bật sáng và mọi người được chiêm ngưỡng diện mạo thật của cô gái bí ẩn. Giống Diệp ngày xưa tới ngõ ngàng. Diệp nhìn cô ta ngỡ ngàng mà không nói ra lời. Người muốn *** hại cô chính là em gái song sinh của cô hay sao? Duy vẫn lạnh lùng tiếp lời:

-Năm tôi lên bốn tuổi thì Mẹ sinh hai em. Song không hiểu vì lý do gì có liên quan tới việc bà có mối quan hệ không đứng đắn với Hoàng Kim. Bố chúng tôi__ tức Mặt Sắt__ đã rất tức giận. Ông không thêm điều tra gì tổng ngay người vợ vừa sinh cùng hai đứa con mà ông ta nghi ngờ không phải con ruột của ông ta vào hầm chứa rượu. Chính tay tôi đã giải thoát cho bà cùng hai người em của tôi. Mẹ đã ôm tôi rồi cùng hai em bỏ chạy thật mau. Không ngờ hôm sau khi đang ngồi ăn sáng tôi nhận được tin bố đã bắt được Bảo. Tôi vội chạy ra ngăn cản ông giết Bảo. Tôi khuyên ông hãy dùng Bảo làm vũ khí để trả thù mẹ sau này. Tôi chỉ không ngờ bố nghe theo lời tôi thật. Ông đã đào tạo cô con gái này trở thành một thứ vũ khí quá sắc bén và có lẽ chỉ có Bảo được thừa hưởng sự tàn ác từ Bố Mặt Sắt nên...

- Đủ rồi anh trai à. Anh không cần phải miêu tả kỹ đến độ em giết ông ta như thế nào đâu. Chỉ là một mảnh khoe nhỏ thôi.

Bảo cười khúc khích. Đằng sau khuôn mặt xinh xắn dễ thương như Diệp kia là một trái tim sắt đá và tàn ác. Có lẽ thứ cổ đồng nội mà được nuôi và tắm bằng máu thì cũng trở thành cổ độc. Duy nhìn Bảo vẻ buồn buồn:

-Em dừng lại được rồi đấy Bảo ạ. Mẹ không có tội. Thả bà ra đi

- Anh thì biết cái gì chứ. Nếu bà ta không bỏ lại tôi thì chắc gì tôi đã bị bắt và có khi cuộc sống của tôi bây giờ cũng khác rồi. Bà ta phải trả giá cho việc đã vứt bỏ tôi

Nãy giờ Diệp cứ ngồi nghe hai người họ nói mà lòng rối bời. Rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào? Diệp lao đến chỗ Duy túm lấy cổ áo cậu ta gào lên:

-Cậu đang nói dối đúng không? Đây không phải sự thật đúng không?

- Chị cũng như bà ta. Yếu đuối và không chịu nghe lời chút nào...

- Cô im đi. Tôi không phải chị gái cô__Diệp gào lên trong nước mắt vỡ òa__ tôi có bố có mẹ đằng hoàng...

- Ấy da chị nhắc em mới nhớ em đã gửi quà tặng họ đấy. Có lẽ sẽ là khiếm nhã khi không gửi tới họ lời cảm ơn đã nhận nuôi chị

Bảo giữ nguyên nét mặt thuần khiết như vậy nhìn Diệp vẻ ngây thơ. Trái tim Diệp như vỡ vụn khi nghe những lời này. Cô khụy xuống mà không ngừng khóc được. Tazzan và Neul bị trối nên không thể lại gần Diệp an ủi che chở cho cô được. Tazzan khẽ lên tiếng:

-Chỉ vì lý do đó mà cô lỡ giết hại bao nhiêu người như vậy sao?

- Anh làm sao mà hiểu được cái cảm giác bị làm tù nhân mười mấy năm. Lại còn bị nhồi vào đầu toàn máu và cảnh man rợ thì làm sao có thể bình thường được chứ ha ha hahaaaa

Bảo cười một cách khó hiểu. Duy cầm tay cô ta cổ khuyên can:

-Ngừng lại khi còn có thể đi em. Thả mẹ ra. Rồi ba anh em ta sẽ sống hạnh phúc bên mẹ

- Ai nói tôi sẽ sống hạnh phúc với hai người chứ? Cả hai người đều quá hạnh phúc và trọn vẹn. Anh thì được sống cùng mẹ bao nhiêu năm rồi. Tình yêu bà ta dành cho anh còn lớn hơn hạnh phúc của tôi. Còn

cô Diệp hừ bà ta cũng tìm được cho cô mái ấm khá tốt đấy chứ. Ha ha ha. Thật nực cười làm sao....Giám tất cả bọn chúng vào phòng giam mù đàn bà kia cho ta

- Rõ

Bọn đàn em của cô ta khẽ gật đầu thi hành mệnh lệnh. Chúng lôi tất cả năm người ra ngoài và dẫn đi. Chỉ còn mình Bảo ngồi lại trong căn phòng. Cô ta đập phá tất cả mọi thứ và chột khóc. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Bảo khóc. Nước mắt của sự thù hận và giận giữ...

34. Chương 34

Diệp nhìn Duy bằng ánh mắt lạnh lùng nhất có thể. Cô không dò hỏi hay đập phá bất cứ thứ gì bởi hiện tại trong tâm khảm Diệp là một màn đêm u ám. Tất cả mọi chuyện tưởng như chỉ có trên phim ảnh lại là sự thật hay sao? Duy lảng tránh cái nhìn của Diệp và vội chạy tới chỗ người phụ nữ bị trói mà lay mạnh:

- Mẹ tỉnh lại đi mẹ ơi....

Bỗng cái đầu của người phụ nữ đó long rụng ra và lăn lông lốc trên mặt sàn làm Giao và những người còn lại hét âm lên. Diệp chỉ khẽ trợn mắt song cô thấy có điều gì đó bất thường. Duy quá sốc nên không nói được câu nào mà chỉ ngã khụy xuống sàn mà trần trần nhìn cái đầu dưới sàn. Hít một hơi sâu lấy can đảm Diệp lại gần cái đầu và nhắc nó lên. Một tay cô cố gạt tóc cái đầu gọn gàng ra sau và chột cô nhìn thấy điều cần thấy. Nở nụ cười nhẹ Diệp gật gật:

- Đúng như mình nghĩ...

Mọi người còn chưa hết bàng hoàng và không tin nổi vào mắt mình cô gái yếu đuối như Diệp lại có thể cầm cái đầu ấy lên mà cười nữa chứ. Thấy lạ Tazzan tiến lại gần cô mà hỏi:

- Em phát hiện ra điều gì sao?

- Muốn biết thì cậu tự xem đi. Cũng may đã có lần tôi bị lừa thế này rồi. Nếu không chắc tôi cũng chả khác gì họ cả

Vừa nói Diệp vừa đưa cái đầu đó cho Tazzan. Sau một hồi xem xét Tazzan như vỡ òa:

- Mọi người đừng sợ nữa. Đây chỉ là hàng fake thôi, không phải thật đâu

Mọi người mới vỡ lẽ. Hóa ra là như vậy. Đó là lý do tại sao Diệp không hề khóc như Giao hay run sợ như những người còn lại mà dám nhắc cái đầu ấy lên. Diệp tiến tới chỗ Duy giọng nói trở nên lạnh băng vô cảm:

- Anh có thể nói rõ cho tôi biết tại sao anh lại giấu tôi và lại lừa dối tình cảm của tôi chứ?

- Thực sự thì anh không hề có ý định sẽ lừa em Diệp ạ. Anh đã từng yêu em yêu một cách chân thành không gian dối. Nhưng khi anh phát hiện ra sự thật rằng em chính là em gái của anh thì anh giống như kẻ điên dại. Mẹ đã bắt anh du học Nhật với mong muốn anh sẽ quên đi mối tình loạn luân này. Song con tim anh không nghe theo lý trí của anh. Anh không biết mình đã trở thành kẻ tội đồ thế nào khi đem lòng yêu chính cô em gái thất lạc bao lâu của mình

Duy nói liên mạch không nghỉ. Cậu nhìn người con gái cậu đã yêu suốt cuộc đời giờ đây lại biến thành cô em gái thất lạc bao lâu mà lòng như xát muối. Diệp cố nén xúc động mà lên tiếng:

- Anh tưởng anh nói như vậy thì tôi có thể tha thứ cho anh hay sao? Anh lừa dối tôi chưa đủ lại còn lừa dối cả cô bạn thân nhất của tôi hay sao?

- Với Giao anh không có ý muốn lợi dụng cô ấy. Chỉ là...anh không muốn cô ấy gặp nguy hiểm. Bảo đã nhận thấy Giao là người có thể lợi dụng cũng như sai khiến vậy nên em ấy đã định thực hiện kế hoạch ngay trước khi anh bị tai nạn...

Diệp nghe không sót một câu nào. Giao vẫn khóc mà tiến lại gần:

- Tại sao anh lại nói dối rằng anh bị mất trí nhớ?

- Để đảm bảo an toàn cho em. Anh biết mình làm như vậy là hoàn toàn không đúng song anh lại hiểu Bảo rất tàn ác và lạnh lùng. Con bé sẽ không từ thủ đoạn man rợ nào để có thể tìm được cảm giác thăng lợi. Anh thật sự có lỗi khi không thể ngăn cản được Mặt Sắt đào tạo ra thứ vũ khí chết người đó.

Duy nắm tay xuống đất về bất lực. Điệp không nói thêm gì, Giao thì khác. Cô vội chạy tới an ủi Duy. Hai chiếc màn hình có sẵn trong phòng bỗng bật sáng. Một bên là hình ảnh của Bảo đang lắc lắc ly rượu vang đỏ thắm như màu máu cười một cách ghê rợn:

- Hàn huyền như vậy đủ rồi chứ. Bây giờ em muốn chơi với chị Điệp ạ. Chị đồng ý chứ?

Điệp tiến lại gần màn hình nói như thách thức:

- Cô muốn chơi trò gì đây? Kể cô cảm ghét và oán hận nhất là tôi. Thả mọi người ra

- Chị đừng nóng vội quá. Bọn họ chính là nhân vật chính trong màn chơi này mà. Mà thôi chúng ta hãy vào cuộc nhé. Bên trái là màn hình đang được nối trực tiếp với phòng bên cạnh. Chị có nhận ra ai trong hình không? Là mẹ đấy. Bà ấy đang bị trói trong một cái bình không nhiều ô xi lắm đâu. Nhiệm vụ của chị trong phần chơi này rất đơn giản. Tìm ra câu trả lời cho câu hỏi em đưa ra. Nếu chị đoán đúng, mẹ sẽ an toàn còn nếu không, em không đảm bảo sự sống của mẹ đâu. Ha ha ha....

Nụ cười của Bảo dần tắt trên màn hình bỗng hiện ra một loạt phép tính rối rắm. Điệp vẫn không thể tin mình đang phải đánh cược với tử thần như thế. Mọi người cùng xúm lại cố gắng tìm ra đáp án. Riêng Duy thì khác. Cậu bầu vào song sắt và cố gào lên:

- Bảo ơi dừng lại đi em. Thả bọn anh và mẹ ra đi em....

Giao ôm Duy lại an ủi. Thời gian trôi qua nhanh như gió. Khi mọi người sắp tìm được ra câu trả lời thì gương mặt Bảo lại hiện lên. Cô ta cười:

- Thời gian hết rồi. Chị thua màn này rồi

Bảo vừa dứt lời thì chỉ số chỉ độ ô xi trong bình cũng giảm xuống mức 0. Mắt Điệp như tối sầm lại khi thấy nhịp tim của người đàn bà đáng lẽ là mẹ của cô kia giảm dần rồi tắt hẳn. Điệp như muốn lao vào màn hình mà đấu trí với Bảo. Bảo cười:

- Chị hãy bình tĩnh. Cuộc chơi còn chưa kết thúc. Tiếp theo chúng ta hãy tới một căn phòng khác nhé...chị có nhận ra ai đây không?

Hình ảnh một cô bé bị nhốt trong tủ kính đập vào mắt Điệp. Tiếng Neul hét lên khiến cả bọn giật mình:

- Ôi không... là Nula...(cô bé Tom boy ở bên Hàn cùng Neul đó)

Điệp gào lên:

- Cô muốn đấu với tôi thì cứ việc. Tại sao cứ phải lôi những người vô tội vào thế?

- Đơn giản vì em muốn thấy chị đau khổ. Nhanh tìm ra đáp án không thì em không đảm bảo mạng sống của con nhóc này đâu.

Màn hình lại chuyển sang một câu hỏi khác. Dường như câu hỏi này còn hóc búa và khó khăn hơn nhiều câu hỏi trước. Bên màn hình kia Nula đang cố gắng đập vỡ cái cửa kính để thoát ra. Bỗng một tia nước nhỏ phun lên. Cô bé đang cố sức bịt lại song tia nước càng chảy mạnh hơn. Trong cơn hoảng sợ, Nula rên lên khe khẽ:

- Anh Neul cứu em...anh Neul....

Neul nhìn cảnh cô em gái mà mình đã chăm sóc bao lâu đang dần bị nước nhấn chìm mà lòng đau như cắt. Điệp vừa cố tìm câu trả lời mà mắt vẫn dán vào màn hình chỗ Nula:

- Em phải cố gắng kiên cường lên. Chị sẽ cứu được em...

Khi đáp án được giải cả bọn thở phào, nhưng thật không may, nước lại vẫn tràn vào bình thủy tinh. Còn nhanh hơn trước. Điệp ôm màn hình mà gào lên:

- Dừng lại. Mau dừng lại cho tôi....

Nhưng không kịp. Nula đã bị nhấn chìm hoàn toàn trong nước. Màn hình bên cạnh lại hiện lên hình ảnh của Bảo. Cô ta cười đắc thắng:

- Chị trả lời chậm quá nên không cứu được con nhóc đó là phải rồi.

- Cô điên rồi. Muốn giết tôi thì cứ việc. Tại sao lại cứ sát hại những người vô tội như thế?

- Bởi vì em muốn chị uống máu như em....

Điệp khụy xuống khi nhìn thấy cốc rượu vang được hòa trộn với thứ dung dịch đặc sệt màu đỏ được Bảo uống ngon lành. Cô ta lau mép cười như một con ma cà rồng thứ thiệt:

- Một đứa trẻ được nuôi bằng máu, tắm bằng máu thì sẽ như thế nào nhỉ?

Và hai màn hình bỗng đen ngòm tắt ngấm. Tất cả như không tin vào tai mình nữa. Họ đang phải đối mặt với một con quỷ thích uống máu hay sao?

35. Chương 35

Cánh cửa phòng giam bỗng bật mở. Cả bọn vẫn chưa hết hoang mang nên vội lùi lại đề phòng. Một nhóm người khoảng hơn chục người bịt mặt nai nịt cẩn thận bước vào giương súng lên và chuẩn bị bắn. Điệp trợn mắt:

- “Chả lẽ cô ta muốn kết thúc mọi chuyện như thế này sao?”

Tazzan và Neul không ai bảo ai liền đứng chắn trước cho Điệp. Giao đang bám vào vai Duy mà run lên sợ hãi. Điệp không muốn nhìn thấy người mình thương yêu lại một lần nữa gặp nguy nên vội gạt hàng rào bảo vệ mình là Neul và Tazzan ra chen lên trước:

- Tôi không thể để hai người liên lụy vì tôi được.

Nói rồi Điệp nhao lên chỗ bọn người kia nhanh tới độ Tazzan và Neul còn chưa kịp giữ lại. Tiếng súng vang lên và Điệp cũng gục xuống. Tất cả dường như không tin vào mắt mình liền vội chạy tới chỗ Điệp mà lay gọi nhưng cả bọn chưa kịp tiến thêm bước nào thì ” đoàng đoàng đoàng...” Những âm thanh chói tai diễn ra liên tiếp làm tất cả những người trong phòng đều gục xuống. Sẽ là kết thúc như vậy hay sao??????

.....

Gió lay nhẹ nhẹ và Điệp đang bước đi trên một cánh đồng cỏ xanh mượt bất tận. Cô mệt mỏi bước đi trong cô độc. Chân Điệp như rã rời và cô khụy xuống. Có một thứ nước gì đó chảy trên mặt Điệp khiến cô cảm thấy khó chịu. Đưa tay lên vuốt Điệp như không tin vào tay mình. Là máu. Cánh đồng xanh bất tận bỗng ngập tràn trong cơn mưa màu đỏ. Từng giọt từng giọt thi nhau đổ xuống như nhuộm đỏ cả một bầu trời. Điệp vội đứng dậy chạy trốn cơn mưa máu đỏ. Đang chạy cô bỗng đứng sững lại. Trước mặt cô là hình ảnh một người đàn ông đeo mặt sắt đang tiến tới chỗ cô. Điệp sợ hãi cúi gập người xuống tránh né. Nhưng người đó không hề dừng lại trước mặt cô mà đi xuyên qua cô theo đúng nghĩa đen. Điệp quay sang chỗ người đàn ông vừa đi qua thì thấy một cô bé chừng năm tuổi đang cố gắng vùng vẫy ra khỏi cái bẫy sắt kẹp vào chân. Ông ta lạnh lùng chỉ vào nó và lên tiếng:

- Muốn thoát được khỏi cái bẫy đó người cần phải có sức mạnh đồng thời là sự thông minh. Ta cho ngươi 5 phút để có thể thoát ra được. Nếu không con mãnh thú kia sẽ nuốt sống ngươi

Mắt cô bé kia như tối sầm lại khi nhìn thấy một con hổ đói đang lờn lộn trong chiếc cũi gần đó. Quá sợ hãi tới độ không khóc nổi, cô bé ra sức kéo chân mình ra khỏi cái bẫy mặc cho nó bị cào đến rách cả thịt. Điệp bịt miệng lại không còn nói được câu nào vì quá sợ hãi. Sau khi làm rách toạc chân cô bé kia cũng lòi được chân ra khỏi cái bẫy. Dù rất đau nhưng cô bé cũng khẽ thở phào. Chỉ chậm vài giây thôi là cô sẽ bị con thú kia xé ra làm trăm mảnh. Người đàn ông kia có vẻ không hài lòng lắm. Ông ta quay lưng bước đi

và để mặc cô bé với vết thương khá nặng ở chân. Điệp vội chạy tới định giúp cô bé đó bằng bó thì ánh mắt sắc lạnh của nó làm cô chùn bước:

- Chị sẽ không sướng mãi được đâu Điệp ạ...

Khuôn mặt ngây thơ thánh thiện của cô bé ấy đã bị biến đổi thành một con ác thú. Nó nhao tới chỗ Điệp khiến Điệp gục ngã và bưng tỉnh.....

Ánh nắng mặt trời chiếu vào mắt làm Điệp bưng tỉnh. Cô đang nằm trên một bãi đất hoang. Điệp quay sang xung quanh. Không có một bóng người. Đầu cô đau như búa bổ vậy. Thuốc mê Bảo sử dụng khiến cô mê man không biết chuyện gì đang xảy ra lại còn mang lại cho cô một giấc mơ kinh khủng như vừa rồi nữa. Điệp loạng choạng đứng dậy và nhận ra một chiếc va li màu đen được đặt ngay cạnh đó. Tiếng chuông điện thoại vang lên liên hồi bên trong chiếc va li làm Điệp chú ý hơn. Cô vội mở va li và nhấc máy:

- "Chị tỉnh rồi đúng không?"

- Cô muốn gì đây? Mọi người đâu rồi? Cô đang giam họ ở đâu?

- "Chị vẫn không hiểu gì sao? Màn chơi của em sắp kết thúc rồi. Chị muốn tìm được chúng thì phải giữ chiếc điện thoại này lại và nghe theo em. Em cũng không biết mình sẽ làm gì tiếp theo nữa nên chị cứ chờ chỉ dẫn tiếp theo sau nhé. Bên trong va li có một ít tiền đó. Chị hãy tìm một khách sạn hay nhà nghỉ nào đó mà nghỉ tạm. Em sẽ liên lạc với chị khi muốn chơi tiếp. Bye chị nha"

- Khoan....

"tút TUT TUT..." Điệp chưa kịp nói thêm câu nào thì Bảo đã cúp máy. Cô đang hoang mang cực độ. Bên cạnh Điệp giờ đây không còn ai để có thể trợ giúp cho cô cả. Nắm chặt chiếc va li Điệp cố dặn lòng "cần phải cứng rắn và sắc đá hơn nữa trong trận chiến này"

- Khụ khụ khụ....

- Cô chủ cô không sao chứ?

- Ta không sao. Ông hãy đi xem bọn nhãi đó còn sống không. Ta muốn kết thúc trò chơi này thật mau vì thời gian không còn nhiều nữa rồi

- Vâng.

Lão quản gia kính cẩn cúi chào chủ nhân rồi ra khỏi phòng. Ly rượu vang đỏ được hòa trộn một chút máu là liều thuốc cực độc cho kẻ khác nhưng lại là liều thuốc bổ của chính cô gái này. Ngửa mặt tu hết ly rượu máu Bảo nhếch mép khẽ cười:

- Ánh sáng luôn thắng bóng tối hay sao?

Cô cũng rời phòng và tiến đến một căn phòng nằm sâu hơn kín hơn trong căn biệt thự cổ này. Mở cửa phòng cô tiến vào cười nham hiểm:

- Tôi lại hết máu rồi. Có lẽ tôi nên xin ông nhiều hơn một chút

Trong ánh sáng le lói của căn phòng nhờ một vài ngọn nến người ta khẽ rùng mình khi nhận ra một bộ xương khô à không đó là một người với cái da bọc xương như một cái xác không hồn không kém. Trên tay người đó là một loạt dây xích kèm theo những ống truyền nước cắm chi chít. Người đàn ông đó với gương mặt bị che khuất trong bóng tối cười đau khổ:

- Mi thành quỷ rồi Bảo ạ

- Ai đã giúp tôi thành như vậy nhỉ? Ông không nhớ mình đã làm gì hay sao? Ra tay với chính con gái của mình mà vẫn khẳng khẳng định nó là con hoang. Ông biết gì không? Hằng ngày tôi vẫn cho người tới chăm sóc ông chỉ vì một điều rằng tôi muốn ông phải sống. Sống để thấy những gì tôi đã làm được. Ông

biết không? Hàng ngày uống máu ông tôi cảm thấy thật khỏe. Ông bây giờ trông thật thảm hại. Nhưng ông cứ yên tâm đi, ông sẽ sớm được giải thoát thôi. Ha ha ha...

Vừa cười Bảo vừa cầm con dao cạnh đó khẽ rạch một đường dài trên tay người đàn ông nọ. Máu chảy được hứng trọn vào một cái ly cô ta đã mang theo. Có lẽ cơ thể tàn tạ của ông đã quá quen với kiểu hành hạ này của Bảo nên trở nên vô cảm.

Bảo thản nhiên mang ly máu đó ra khỏi phòng nhếch mép cười ” ông sẽ sớm được đoàn tụ với Diêm Vương thôi”

Diệp gắng gượng đứng dậy lết ra khỏi bãi đất hoang đó. Cô hiểu rằng bây giờ cô đang phải đối mặt với Tử thần thật sự. Cô muốn khụy xuống gục ngã ngay lập tức bởi những ngày qua đối với cô thật sự là mệt mỏi quá rồi. Nhưng Diệp biết nếu như cô từ bỏ một cách dễ dàng như thế thì mạng sống của tất cả những người bạn của cô và thậm chí tới chính của cô cũng không được đảm bảo. Cô không dám khóc bởi nếu khóc cô sẽ trở nên yếu đuối. Diệp cầm chiếc điện thoại mà Bảo đã chuẩn bị sẵn ỉnh rồi ngoan ngoãn tìm một nhà trọ như lời cô ta nói rồi tùy cơ sẽ định liệu. Diệp hiểu một khi Bảo còn chưa bắt đầu cuộc chơi thì tính mạng của bạn bè cô vẫn còn được an toàn. Cô nằm bẹp lên giường cố chợp mắt bởi cô muốn khi đối diện với Bảo cô luôn được tỉnh táo. Con ác mộng khi nào lại ập tới khiến Diệp bừng tỉnh. Cô quờ tay sang bên cạnh vớ điện thoại. Đã nửa đêm. Diệp không thể ngủ thêm được nữa. Đi đi lại lại trong phòng thực sự tâm trạng Diệp bây giờ rối bời. Trước mặt tất cả mọi người cô cố tỏ ra là người cứng rắn điềm tĩnh nhưng thực sự đó chỉ là vỏ bọc mà thôi. Diệp vẫn không thể tin vào tất cả mọi chuyện. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Giống như một cơn ác mộng vậy. Cô muốn thoát ra khỏi nhưng sao càng cố vùng vẫy hình như cô lại càng vướng sâu hơn vào cơn ác mộng đó. Diệp ngồi bó gối xuống sàn mắt không rời chiếc điện thoại nửa mili. Cô đang chờ Bảo gọi ỉnh. Sau khi ngồi cả tiếng Diệp mới chợt nhận ra. Cô thật là ngốc. Tại sao cô lại tin tưởng rằng Bảo sẽ không ra tay với các bạn của cô cơ chứ? Con người Bảo đâu có dễ dàng tha cho họ như vậy. Cô ta không nói cũng có thể cho người giết chết tất cả và cho trò chơi mà cô ta rày công gây dựng kết thúc. Đó chẳng phải là kết thúc mà cô ta mong muốn hay sao. Diệp cầm một chiếc kéo sắc nhọn rồi bước vào nhà tắm. Vốc nước cho tỉnh hẳn Diệp nhìn như xoáy vào tấm gương. Cô cười một cách khác lạ:

- Tôi sẽ đấu với cô tới cùng

Nhanh tay Diệp cắt đi bộ tóc dài mà cô vẫn hằng yêu quý. Từng lọn tóc rơi xuống sàn kèm theo cả nước mắt của Diệp. Sờ vào mái tóc cô càng thêm nhớ mẹ hơn. Cô nhớ về những ngày tháng trước đây khi cô vẫn còn sống yên vui bên cha mẹ. Mẹ hay ngồi chải tóc cho cô và vuốt ve âu yếm cô. Bà thường bảo ” Người con gái phương Đông rất quý mái tóc nên con phải giữ gìn mái tóc thật tốt đó nghe ” Lúc trước Diệp hay trêu chọc mẹ rằng sẽ cắt tóc nếu quá nóng. Mẹ cô có vẻ không vui. Nhưng lúc ấy Diệp đâu ngờ sẽ có ngày hôm nay. Cô không muốn cắt tóc chút nào nhưng cô không muốn vì mái tóc này mà cô trở nên yếu đuối. Đấu với Bảo cô cần rũ bỏ hết tất cả sự nhu mì hiền thực của một cô gái mà trở nên khô ráp, vô cảm cũng như gan lì như một chiến binh. Sau khi cắt xong mái tóc dài óng ả của mình, Diệp thật sự đã trở thành một tomboy đầy cá tính. Cô khẽ lấy kéo rạch một đường dài trên bàn tay phải. Máu bắt đầu chảy. Diệp nghiêng rằng cố gắng chịu đựng. Cô kê bàn tay bị thương lên miệng và liếm sạch máu. Cô muốn biết cảm giác của Bảo để có thể tìm ra phương cách đánh thắng cô ta. Nhưng mùi máu tanh ngay lập tức làm cô buồn nôn. Ngay lập tức Diệp chỉ muốn ói ra tất cả những gì còn sót trong dạ dày. Khẽ lau mép, Diệp vội xối nước thật nhanh và vốc nước cho vào miệng hòng rửa trôi đi những giọt máu tanh tưởi đó. Thật khinh khỉnh. Diệp không thể tượng tượng được cảnh Bảo ngày nào cũng có thể uống thứ kinh tởm dường vậy. Không nghĩ nhiều Diệp lấy băng keo cá nhân băng vết thương lại rồi ra khỏi phòng tắm. Cô chợt nhớ đến Hoàn _ cậu bạn kính cận đã từng rất thích cô hồi trước. Cậu ấy tuy là một sách nhưng cũng khá thông thạo về máy tính. Đã có lần Diệp nhờ cậu ta sửa máy tính nên cô đoán vậy. Bây giờ điều cốt lõi là tìm được hành ổ của Bảo và gắn máy theo dõi. Sau đó thì dựa vào chuyên gia máy tính không chuyên xâm nhập vào hệ thống máy tính của Bảo. May ra có thể tìm ra chút manh mối về các bạn. Không nghĩ nhiều Diệp bấm số gọi ngay cho Hoàn. Nhưng cô quên mất bây giờ là nửa đêm. Làm sao cậu ta có thể nghe máy cho được. Diệp định ngắt máy thì tiếng đáp từ đầu dây bên kia vang lên:

- “A lô ai vậy?”

- Xin lỗi cho tôi hỏi đây có phải số máy của Hoàn hay không?

- ” Đúng vậy nhưng xin hỏi ai vậy ạ?”

- Cậu không nhận ra giọng tớ nữa hay sao?

Điệp khẽ mỉm cười thở phào khi cô đã gọi đúng số của Hoàn. Sau vài giây im lặng cậu bạn ở đầu giây bên kia nói như reo lên:

- " Điệp phải không? Sao lâu rồi cậu không liên lạc với tớ? Cậu đã đi đâu? Tớ có nghe nói chuyện của cậu và nhà cậu nhưng tớ không tin cậu lại làm những chuyện đó. Kể cho tớ nghe mọi chuyện được không?"

- Cảm ơn vì cậu vẫn còn nhớ tới tớ và quan tâm tới tớ như vậy nhưng... Hoàn ạ, tớ có việc muốn nhờ cậu. Ngày mai chúng ta có thể gặp nhau chứ?

- " Dĩ nhiên rồi. Cậu có thể tin tưởng tớ. Mai gặp nhau tại quán trà sữa trước cổng trường mình nhé "

- Okie, tầm 10h nhé. Tớ sẽ mặc áo khoác đen chờ cậu

- " Okie liền. Tớ sẽ không để cậu phải chờ đâu "

- Cảm ơn Hoàn..

Điệp khẽ cúp máy. Cô thầm vui vì cuối cùng cô cũng tìm được một sự giúp đỡ từ một người bạn thật sự. Cô biết mình cần phải thận trọng bởi cô không muốn Hoàn cũng rơi vào hoàn cảnh của Neul, Tazzan hay Giao ngay lúc này. Cô sẽ làm hết sức để bảo vệ sự an toàn cho Hoàn....

- Thế nào rồi?

- Thưa cô chủ. Cô ta có thuê một nhà trọ như lời cô chủ dặn. Cả ngày không ra khỏi đó. Tôi có đặt máy nghe trộm. Dường như cô ta đã tìm được sự giúp đỡ từ một ai đó tên Hoàn. Liệu chúng ta có cần ra tay?

- Không cần. Cứ âm thầm theo dõi thôi. Có gì chuyển biến về báo ngay cho tôi.

- Rõ.

Bảo khẽ lắc nhẹ li rượu vang cười nhẹ:

- Chị đúng là chị em song sinh với tôi. Tới mức đường cùng rồi mà vẫn tìm được sự giúp đỡ từ người khác. Tôi sẽ chơi một trò chơi thật công bằng với chị. Chị có thể tìm sự giúp đỡ từ bất cứ ai, tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng mà liệu chị có thể thắng được ván cờ cuối cùng này của tôi hay không?

Mặt trời đã lên cao, Điệp vẫn say giấc nồng. Cô thiếp đi vì mệt từ sau khi gọi điện cho Hoàn. Ánh nắng chiếu vào khung cửa sổ rơi vào mắt khiến Điệp choàng tỉnh. Cô vội nhấc điện thoại lên xem giờ và thở phào. Mới có 9h. Cô những tưởng mình đã muộn cuộc hẹn với Hoàn. Trở dậy, Điệp vào nhà tắm làm vsn rồi nhanh chóng ra khỏi phòng trọ. Vừa đi Điệp vừa để ý xung quanh xem có ai theo dõi cô hay không. Nhưng dường như là không. Điệp rẽ qua hàng quần áo, mua ngay một chiếc mũ lưỡi chai che kín khuôn mặt và một bộ quần áo màu đen. Không muốn để trễ giờ hẹn, Điệp lên taxi gần đó bắt về quán trà sữa trước cổng trường THPT Bảo Hoàng. Vừa tới nơi cô đã nhận ra một bóng dáng quen thuộc của cậu bạn. Hoàn đang ngồi ngay gần đó với một bó hoa khá to. Dường như cậu không biết lần trùng phùng này giữa cậu và Điệp là có chuyện cực kì nghiêm trọng liên quan tới tính mạng con người. Điệp định đi tới thì chợt nhìn thấy một bóng người áo đen đang lén theo dõi cô nhờ chiếc gương của chiếc xe máy dựng gần đó. Ngay lập tức, cô biết mình đã bị theo dõi. Điệp không thể để Hoàn gặp nguy hiểm ngay lúc này được bởi cô còn cần sự giúp đỡ của cậu ta. Điệp khẽ đi lảng vào một quán nước ven đường gần đó và gọi cho Hoàn. Cậu bạn nhắc máy rất mau:

- " A lô Điệp à? Cậu đang ở đâu? Tớ đang đợi rồi nè"

- Cậu nghe kĩ đây Hoàn. Bây giờ tớ không có nhiều thời gian giải thích với cậu mọi chuyện. Cậu đang gặp nguy hiểm. Hãy yên lặng và chỉ nghe tớ nói thôi. Cậu cứ đứng lên và coi như tớ đã bỏ cuộc hẹn. Cậu có nhìn thấy chiếc taxi màu xanh gần đó không? Hãy lên taxi và đi khỏi đó. Tớ sẽ cho cậu chỉ dẫn tiếp theo.

Điệp cúp máy rồi vào cửa hàng điện thoại ngay cạnh quán trà sữa mua một chiếc điện thoại mới. Cô lo sợ rằng Bảo đã gắn máy theo dõi vào trong điện thoại nên cô thay máy khác. Nhanh chóng Diệp cũng leo lên taxi và bấm gọi cho Hoàn. Hoàn bắt máy rất mau:

- " Diệp à? Có chuyện gì vậy? Đừng làm tớ sợ "

- Cậu đang ở đâu rồi?

- " Tớ đang ở đường Yết Kiêu"

- Được rồi nghe những lời tớ nói cho kĩ đây. Cậu hãy tới chung cư High Town ở trung tâm thành phố. Lên tầng 10, phòng 309 và chờ tớ ở đó. Tớ sẽ tới ngay. Có gì khi tớ tới sẽ giải thích với cậu sau.

Điệp đã chỉ dẫn địa chỉ nhà Tazzan cho Hoàn. Cô mong là tên theo dõi cô sẽ không theo tới đó. Vì biết mã số mở cửa nhà Tazzan nên Diệp mới bạo gan chỉ dẫn cho Hoàn như vậy. May mắn cho Diệp là căn chung cư của Tazzan sau vụ bị tấn công oanh tạc vẫn chưa có ai tới thuê và đồ đạc vẫn còn giữ nguyên như cũ. Chỉ là thay mới một chút những gì đã bị phá hỏng. Sau khi đi lòng vòng vài phố nhằm đánh lạc hướng kẻ theo dõi, giờ Diệp đã lên chiếc taxi khác và tiến tới điểm hẹn. Khi nhìn thấy Diệp trong bộ dạng như một kẻ bụi đời và gương mặt khác lạ Hoàn không nhận ra cho tới khi cô lên tiếng:

- Cậu không nhận ra tớ phải không?

- Cậu là...Diệp ư?

- Vào nhà rồi nói

Ấn mã số mở cửa Diệp nhanh chóng lôi Hoàn vào trong nhà và chốt cửa lại. Trong khi Hoàn vẫn ngơ ngác ngác nhìn Diệp thì cô đã vội ra kéo rèm che lại. Cô lôi Hoàn ngồi xuống ghế rồi mới dám bỏ mũ ra. Cô nhận ra ánh mắt khác lạ của Hoàn nhìn mình nên chỉ cười nhẹ:

- Tớ đã đi phẫu thuật thẩm mỹ chỉnh hình lại khuôn mặt nên có lẽ cậu không nhận ra. Nhưng có hai thứ tớ không thay đổi được. Đó là giọng nói cũng như ánh mắt. Tớ không có nhiều thời gian để giải thích với cậu tất cả mọi chuyện. Bởi nó diễn ra quá chóng vánh. Tớ không biết nên bắt đầu từ đâu nhưng xin cậu hãy tin tớ. Tớ cần cậu giúp sức trong trận đấu này.

- Cứ cho tất cả những gì cậu nói là thật đi nhưng tại sao lại phải cảnh giác như vậy? Tại sao lại phải bí mật như vậy?

- Cậu sẽ biết mọi chuyện sớm thôi. Từ từ rồi tớ sẽ kể cho cậu. Bây giờ cậu có đồng ý giúp tớ không? Nếu đồng ý thì ngày mai tớ sẽ thuê căn phòng này và cậu sẽ mang một chiếc máy tính tới giúp tớ. Nếu cậu không đồng ý tớ cũng không nài ép bởi tớ biết chuyện này rất nguy hiểm. Có thể liên lụy tới mạng sống của chính cậu

- Tớ không biết chuyện cậu đang nói là gì nhưng nghe giọng cậu thì mọi chuyện có vẻ rất nghiêm trọng. Được, tớ đồng ý. Tớ cũng rất muốn biết mọi chuyện là thế nào nên tớ sẽ giúp cậu. Dù sao thì tớ cũng đã từng hứa với bản thân mình sẽ chăm sóc tốt cho cậu mà

- Cảm ơn cậu đã đồng ý nhưng Hoàn ạ. Tớ cần cậu phải chuyển tới đây ở cùng tớ luôn để tiện cho việc tớ nhờ cậu. Với cả tớ cũng dễ bề bảo vệ cậu hơn

- Chuyện này dễ thôi. Tớ sẽ về bảo bố mẹ rằng tớ phải đi picnic với nhóm bạn thân để tìm hiểu về lịch sử nhân loại. Vì tớ cũng đang theo đuổi ngành đó mà.

- Ừ. Tớ tin cậu. Bây giờ cậu hãy trở về nhà và chuẩn bị những gì cần thiết. Ngày mai cậu hãy tới. Tớ chờ

Chia tay Hoàn xong ngay lập tức Diệp đi xuống thuê căn hộ chung cư của Tazzan. May sao không tốn nhiều thủ tục giấy tờ lắm bởi chủ khu chung cư rất mừng khi đã có người chịu thuê lại căn chung cư đó nên không hỏi gì nhiều. Diệp thả mình vào bồn nước nóng ngâm mình cho đỡ mệt. Từ đêm qua tới giờ cô cảm thấy các dây thần kinh của mình như hoạt động hết công suất vậy. Bây giờ trận chiến giữa cô và Bảo sẽ chính thức bắt đầu.....

36. Chương 36

Điệp ra cửa hàng mua một vài thứ đồ cần thiết cho việc theo dõi Bảo như máy ghi âm, camera theo dõi,... Cô không quên ghé qua siêu thị mua một vài bộ quần áo chuyên dụng như kiểu của quân đội và thức ăn dự trữ. Điệp không muốn trận chiến giữa cô và Bảo phải kéo dài quá lâu bởi cô hiểu cô càng chậm chạp nào thì những người bạn của cô sẽ gặp nguy hiểm khắc đó. Chưa vội về chung cư, Điệp ghé trở lại phòng trọ của Tazzan để cốt lấy lại những tài liệu cậu mất bao lâu mới tìm hiểu được về công ty The Ghost. Cô không mấy ngạc nhiên khi mọi thứ trong phòng trọ đều bị bối tung cả lên. Bảo lại ra tay trước cô một bước. Điệp cố gắng tìm kiếm coi xem còn chút manh mối gì đó còn sót lại của The Ghost ở đây hay không. Chuông điện thoại bỗng đổ dồn làm Điệp giật mình. Bởi lẽ tiếng chuông điện thoại không phải chuông điện thoại của cô mua mà là điện thoại Bảo đưa cho cô. Điệp nhăn trán lại nhấc máy một cách không mấy vui vẻ:

-A lô? Cô muốn gì? Mau thả các bạn của tôi ra

-“ Lâu rồi không nói chuyện hình như chị đã thay đổi thì phải “

-Điều này làm cô không vui sao? Rất tiếc phải thông báo với cô rằng Hồng Điệp ngày xưa đã chết theo những người bạn của tôi bị cô hại chết rồi, bây giờ tôi đã hoàn toàn sẵn sàng đối diện với cô để chơi ván cờ cuối cùng.

-“ Giọng nói cũng cứng cõi hơn rồi. Chị không hồ là chị song sinh với tôi. Mà thôi, chẳng đông dài nữa. Tôi muốn thông báo cho chị một tin vui. Tôi sẽ cho chị gặp một người mà tôi tin khi tôi nói ra cái tên chị sẽ rất hứng thú. Đó là Mặt Sắt “

“Mặt Sắt ư?” Điệp như không tin vào tai mình khi nghe Bảo nói vậy. Cô nói với giọng đề phòng:

-Cô đã từng nói với tôi cô đã giết ông ta. Giờ lại mọc ra một Mặt Sắt ở đâu cho tôi gặp mặt vậy? Cô định lừa tôi sao?

-“ Tin hay không tùy chị. Ông ta cũng đã yếu rồi. Nếu không gặp được thì chắc sẽ không còn cơ hội nào đoàn tụ nữa đâu ha ha ha ha ha...”

-Thôi được. Dù sao bây giờ tôi cũng không còn gì để mất nữa. Tôi muốn coi xem Mặt Sắt mà cô muốn tôi gặp là ai.

Điệp cảm thấy vừa hoang mang vừa lo sợ không hiểu tại sao Bảo lại cho cô gặp Mặt Sắt. Rốt cuộc Bảo đang có âm mưu gì? Chẳng lẽ cô ta lại chịu nhường cho cô một nước cờ ư? Gặp Mặt Sắt cô sẽ có thể hỏi ông ta những chuyện trước đây về hoạt động của The Ghost. Chẳng lẽ Bảo không lường tới tình huống này hay sao? Điệp vẫn không tài nào hiểu được tại sao Bảo lại muốn cô gặp MS. Điệp đi đi lại lại trong phòng trọ của Tazzan mà vẫn không tài nào lí giải được lí do là gì. Cô biết lần đi gặp mặt MS lần này lành ít dữ nhiều bởi cô chỉ có một mình. Hơn nữa người chủ động đưa ra lời hẹn lại là Bảo_Tử thần đội lốt một cô gái với gương mặt ngây thơ. Đang đi lại trong phòng của Tazzan Điệp bỗng phát hiện ra một viên gạch trông không được ngay ngắn cho lắm. Cô vội cúi xuống thử bẩy nó ra. Không ngoài dự đoán của Điệp, dường như Tazzan đã lường trước tình huống bị đột nhập nên cậu đã làm một hộp bí mật và giấu dưới sàn nhà. Điệp vui mừng nhấc chiếc hộp đó ra và nhanh chóng trở về khu chung cư. Cô biết cô chỉ cần lộ một chút sơ hở thôi là chiếc hộp manh mối duy nhất Tazzan để lại có thể bị lấy mất. Vừa về tới nơi Điệp đã đi tìm ngay một chiếc búa nhỏ để phá khóa hộp bí mật của Tazzan. Những thông tin quan trọng về The Ghost hầu như được Tazzan cất giấu ở trong chiếc hộp này. Điệp mỉm cười và thầm cảm ơn sự cẩn thận đó của Tazzan. Thu dọn đóng giấy tờ về The Ghost Điệp bỗng làm rơi ra một tấm ảnh. Cô nhặt lên và khẽ giật mình. Người trong bức ảnh chẳng phải là cô khi chưa phẫu thuật thẩm mỹ hay sao? Tại sao Tazzan lại giữ bức ảnh này về cô? Lật mặt sau tấm ảnh Điệp như cảm nhận được tình cảm từ những chữ viết trên đó của Tazzan.

“ Người con gái kì lạ đã cướp đi trái tim tôi....

37. Chương 37

Công cuộc lắp ráp thiết bị trở nên khá dễ dàng khi có sự hỗ trợ của Tazzan. Dù gì so với Điệp hay Hoàn anh có những 4 năm kinh nghiệm làm việc trên máy tính nên những thiết bị tiên tiến hơn nhiều anh cũng từng đã được lắp đặt qua. Sau một hồi lách cạch bấm các thông tin về The Ghost lên máy tính để tìm kiếm thì Hoàn cũng đã đột nhập được vào trang web bảo mật của TG. Chỉ có điều không dễ dàng để lấy thông tin của TG như vậy. Hoàn mới chỉ giúp Điệp vào được trang chủ của The Ghost mà thôi. Những thông tin bảo mật của TG thì cần có mật khẩu mới có thể truy cập được. Tazzan cũng ngồi bên cạnh hì hục lắp ráp những mảng về TG mà anh đã cất công tìm kiếm từ lâu. Điệp chợt nhớ ra ngày tháng năm sinh của mình và Bảo. Chẳng phải họ là chị em song sinh hay sao. Như vậy ngày rằm tháng tới có thể chính là mật khẩu cần tìm. Cô vội nói cho Hoàn về điều đó. Cậu vội gõ ngay nhưng không may đó cũng chẳng phải mật khẩu. Điệp ngồi ngẫm nghĩ hồi lâu nhưng không nghĩ ra Bảo sẽ dùng con số nào để làm mật khẩu. Cô đang cảm thấy thật nản thì một lon nước mát áp vào má khiến cô tỉnh táo hẳn. Tazzan ngồi bên cạnh với nụ cười tỏa nắng:

- Uống chút nước mát sẽ giúp em chút ít đấy. Thử nghĩ xem, còn ngày sinh của ai hay còn con số nào mà có liên quan tới em hay Bảo không?

- Ngày liên quan?

Như nhớ ra điều gì đó Điệp vội vã chạy qua chỗ Hoàn nhờ cậu viết lại mật khẩu. Không biết có phải thần may mắn đang mỉm cười với cô hay không mà ngay ở lần thử thứ hai này Điệp đã bẻ được mật khẩu của TG. Những thông tin về các vụ buôn bán vũ khí lạnh của TG lần lượt phơi bày ra trước mắt ba người như một bằng chứng xác thực nhất để lời TG ra ánh sáng. Quá mừng vì bước đầu tiếp cận với TG đã thành công Điệp lại quên mất mà quay sang ôm chặt lấy hai anh chàng bên cạnh khiến cả hai đều trở thành hai trái cà chua chín lựng. Điệp hào hứng:

- Mọi người thật vất vả. Hôm nay tớ sẽ vào bếp nấu ọi người những món thật ngon để chúc mừng chúng ta sắp phá được ván cờ của Bảo rồi.

Điệp đi vào bếp để lại hai anh chàng vẫn còn lảng lảng vì cái quàng vai vừa rồi của Điệp. Phải tới khi thức ăn dọn ra đầy bàn và nghe tiếng Điệp gọi í ới thì họ mới giật mình tỉnh mộng. Điệp vui vẻ gấp thức ăn ọi người:

- Chúng ta sắp thành công rồi. Bảo và bọn người của cô ta sẽ phải trả giá vì đã quá tàn ác. Mọi người hãy ăn no vào để lấy sức ngày mai tiếp tục công việc.

- Ừm

Bữa ăn tối ẩm cúng diễn ra thật nhanh. Theo thói quen Hoàn cáo lỗi hai người bạn rồi đi về phòng nghỉ trước. Ngồi thưởng thức tách cà phê vừa pha Tazzan khẽ quay sang ngắm Điệp. Giờ cô đang ngồi trước màn hình máy tính mà cóp hết những dữ liệu của TG vào USB. Cô không muốn lãng phí công sức của mọi người bao lâu qua. Tazzan tuy hơi bất ngờ khi thấy Điệp đã xuống tóc nhưng cậu lại thấy cô có vẻ đẹp mạnh mẽ hơn trước. Sau khi hoàn thành công việc cô thấy Tazzan đã ngủ tự bao giờ trên sofa. Cô khẽ mỉm cười:

-” Có lẽ anh đã vất vả nhiều trong suốt mấy ngày qua rồi”

Cô nhẹ nhàng lấy chăn đắp cho anh thật cẩn thận. Tazzan bất chợt nắm chặt lấy tay cô khiến Điệp phải ngồi lại bên cạnh anh. Hình như Tazzan đang gặp ác mộng nên mồ hôi bắt đầu túa ra trên trán miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Hãy tha thứ cho anh...xin em.....hãy tha lỗi cho anh....xin em....

- Anh đang mê cái gì mà nói linh tinh vậy? Đây Tazzan mau trở dậy. Đây....

Điệp vội lay Tazzan dậy. Choàng tỉnh sau cơn ác mộng Tazzan nhận ra Điệp đang ngồi ngay bên cạnh mình. Đường như cậu vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo nên vội ôm chặt lấy cô mà luôn mồm xin lỗi. Điệp không hiểu

tại sao Tazzan lại như vậy nên chỉ vỗ vỗ vai an ủi anh mong anh sẽ bình tĩnh lại. Sau khi Tazzan có vẻ bình ổn hơn cô vội đi lấy cốc nước cho anh:

- Uống đi. Nước mát có lẽ sẽ giúp cho anh tỉnh táo đôi chút đấy.

Tazzan nhận lấy cốc nước tu liền một hơi rồi quay sang nhìn Điệp vẻ nghiêm trọng:

- Điệp, nghe anh nói đây. Em sẽ tha thứ cho anh nếu như anh làm không tốt mọi chuyện chứ?

- Anh nói gì mà có vẻ đáng sợ như vậy chứ?

Điệp cười xòa cho qua nhưng Tazzan lại giữ chặt lấy hai vai cô mà rằng:

- Anh không hề nói đùa. Chuyện này...anh không biết nên bắt đầu từ đâu nhưng em cần phải hết sức bình tĩnh khi anh báo tin này

Tazzan nín thở dài. Anh đã quyết định sẽ tiết lộ bí mật mẹ của Điệp đã qua đời bởi đòn tra tấn từ Bảo cho cô biết bởi nếu ngày nào anh còn giữ kín bí mật này thì ngày đó anh không thể ngủ yên. Anh đang định nói thì chuông điện thoại của Điệp đổ dồn. Điệp gỡ tay Tazzan khỏi vai mình và đi nghe máy. Tazzan tỉnh tâm lại. Anh chợt nghĩ ra cuộc chiến của Điệp chưa kết thúc. Nếu như cô ấy biết tin này thì liệu còn có đủ dũng khí mà chiến đấu với Bảo. Điệp là một người yếu đuối. Trước đây cái chết của bà anh cùng Mai đã làm cô suy sụp như vậy. Nếu như biết chính mẹ của mình bị giết một cách tàn bạo như vậy có lẽ Điệp sẽ khuy mắt. Tới lúc đó thì không cần ra tay Bảo cũng dễ dàng giành phần thắng trước Điệp. Khi thấy nét mặt kém vui của cô sau khi nghe điện Tazzan vội lại gần hỏi thăm:

- Là Bảo? Cô ta muốn gì?

- Cô ta nói chúng ta phải tới The Ghost vào ngày mai để hốt xác những người bạn của chúng ta.

- Cái gì? Chẳng phải cô ta cần người để uy hiếp hay sao tại sao lại giết bọn họ chứ?

- Tôi không biết nữa nhưng tôi thực sự muốn kết thúc bàn cờ này của cô ta ngay lập tức. Tôi phải làm gì? Tại sao những người vô tội đều bị cô ta sát hại một cách trắng trợn như vậy chứ?

Điệp khuy xuống và bắt đầu khóc. Tazzan càng thêm bối rối. Cũng may anh chưa tiết lộ bí mật rằng mẹ của Điệp đã qua đời nếu không không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Anh ôm Điệp khẽ động viên:

- Nếu chưa nhìn thấy họ bị giết thì em không nên bị những lời công kích của Bảo làm xao động. Cô ta chủ yếu chỉ muốn làm cho em dao động tinh thần mà thôi. Ngày mai nếu cô ta muốn gặp mặt thì chúng ta sẽ tiếp. Đừng khóc nữa...

- Cảm ơn anh. Nếu không có anh bên cạnh chắc tôi không trụ nổi mất

- Vẫn còn xưng là tôi với anh sao?

- Tôi...à...em quen miệng rồi. Thay đổi rất khó

Điệp lúng túng định đứng dậy thì Tazzan vẫn giữ chặt cô lại. Gương mặt Điệp bắt đầu chuyển sang màu đỏ vì ngại ngùng. Tazzan khẽ vuốt tóc cô cười ấm:

- Khi trận chiến này kết thúc kể cả thua hay thắng em vẫn sẽ mãi là người anh yêu. Điều đó không thể thay đổi được. Em đồng ý làm bạn gái anh chứ?

-.....

* tình thật, tình thật* Mắt Điệp mở to bởi cô không tin nổi Tazzan đã ngỏ lời yêu cô. Ngay lúc này Điệp không còn nói được gì bởi tiếng trống ngực của cô đã vang dội. Tazzan chủ động tấn công thêm:

- Anh biết tỏ tình lúc này là không hợp lý lắm nhưng anh muốn trước khi "ra trận" em sẽ biết rõ tình cảm của anh dành cho em. Anh không muốn khi mình chẳng may không còn trên cõi đời này anh không kịp nói lời yêu em.

- Anh đừng nói gở như vậy. Anh sẽ không sao. Chúng ta sẽ giành chiến thắng trong ván cờ cuối cùng với Bảo

Diệp không che giấu cảm xúc nữa. Cô cũng có cảm tình với Tazzan từ lâu. Chỉ có điều cô không dám thổ lộ bởi cô đâu sao vẫn là một cô gái yếu đuối. Tazzan đột nhiên nhìn Diệp một cách say đắm khiến cô càng thêm bối rối. Anh tiến tới sát hơn sát hơn nữa. Nụ hôn nhẹ nhàng khiến Diệp khá bất ngờ. Cô ngây người không kịp phản ứng thì Tazzan đã buông cô ra và khẽ búng vào mũi cô một cái:

- Tỉnh lại đi em yêu

- Ờ...ờ...tôi...ờ...em đi tắm đây....

Mặt Diệp đỏ dần lên một cách mất kiểm soát. Cô vội đứng dậy chạy về phòng để che bớt đi gương mặt đỏ lựng cũng như ổn định lại nhịp tim. Tazzan chỉ mỉm cười vì sự ngây ngô của Diệp "Này, tôi yêu em rồi đấy"

"- Tại sao? tại sao Diệp lại để gã đó hôn mà không phản ứng lại? Tại sao chứ?"

Hoàn xoay đi xoay lại mà không tài nào hiểu nổi. Vừa rồi khi cậu trở dậy uống nước cậu đã vô tình nhìn thấy cảnh lãng mạn giữa Diệp và Tazzan. Hoàn cũng mẩn Diệp nên cậu cảm thấy khá tức tối khi thấy cô bên người khác. Trần trọc mãi không ngủ lại được Hoàn ra khỏi căn hộ để đi dạo cho đầu óc tỉnh tâm lại. Cậu chỉ không ngờ có người đang chờ mình ở ngoài đó. Cậu không thể tưởng tượng được ra người con gái mặc váy trắng đang đứng trước mặt cậu là ai nữa. Một Diệp ở trong phòng, giờ lại có thêm một Diệp ở ngoài này sao? Gương mặt quả thực không lẫn đi đâu được. Nhưng Diệp chẳng phải đã bị tạt axit và đã đi phẫu thuật rồi sao? Sao ở đây lại có một Diệp xinh đẹp và nguyên vẹn như vậy? Hàng mớ câu hỏi cứ xoáy sâu vào tâm trí khiến Hoàn không còn biết đâu là thực đâu là ảo nữa. Cô gái váy trắng với gương mặt của Diệp khẽ tiến lại gần mỉm cười thân thiện:

- Tôi nói chuyện với cậu được chứ?

- Nhưng cô là ai?

- Tôi là bản sao của Diệp. Hay nói cách khác, tôi chính là chị ấy. Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện nhé

- Nhưng... nhưng.... _ Giọng Hoàn có vẻ hoài nghi. Bảo cười mỉm một cách đáng sợ:

- Tôi nghĩ chắc anh cũng muốn cứu bố mẹ của mình_vừa nói cô ta vừa giơ lên một chiếc điện thoại đang quay cảnh bố mẹ Hoàn bị bắt cóc và bị nhốt vào phòng tối. Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, Bảo khẽ tiến lại gần chỗ Hoàn_ Anh đủ thông minh để hiểu mình phải làm gì để cứu họ chứ?

- Cô...cô...

- Nếu như anh làm theo lời của tôi thì bố mẹ anh sẽ an toàn. Vậy quyết định sau cùng của anh là gì? Giúp tôi hoặc sẽ tự kết liễu cuộc đời của chính bố mẹ anh?

- Cô dám sao? Tôi...tôi sẽ báo cảnh sát tố cáo cô tội bắt cóc người trái phép

Hoàn cố nói cứng mong sẽ dọa được cô gái đó. Nhưng cậu thật ngây thơ. Hoàn không biết đứng trước mặt cậu chính là ác quỷ với gương mặt thiên thần. Bảo khẽ nhếch mép:

- Nếu cảnh sát giúp được việc thì tôi nghĩ chị Diệp sẽ không phải tốn nhiều công sức như vậy đâu.

- Chẳng lẽ mọi vụ liên quan tới Diệp đều do cô làm ư?

- Anh bắt đầu thông minh lên rồi đấy. Số điện thoại của tôi ở trong này. Tôi nghĩ anh đủ thông minh để biết phải làm gì. Tôi sẽ chờ tin của anh. À suýt quên, bố mẹ anh đã hơn một ngày chưa ăn uống gì rồi. Nếu anh không liên lạc nhanh thì có lẽ họ không cầm cự nổi lâu đâu

Trở về phòng lòng Hoàn trở nên hỗn loạn. Cậu không biết nên làm gì nữa. Dường như phải chọn giữa gia đình và người yêu mền là điều thật khó khăn với Hoàn. Chợt cậu nhìn thấy Tazzan đang ngủ trên sofa. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cậu: " Phải rồi, ngoài mình Diệp còn có anh chàng Tazzan kia bảo vệ. Anh ta giỏi hơn mình cơ mà. Chắc có thể bảo vệ an toàn cho cô ấy. Diệp tớ xin lỗi. Tớ cũng không muốn phản bội cậu nhưng bố mẹ tớ đang ở trong tay cô gái là mặt bản sao của cậu. Hãy tha thứ cho tớ.." Nghĩ rồi Hoàn về phòng khẽ nhắc máy và quay số của Bảo....

38. Chương 38

Điệp đang không hiểu mình đang lang thang ở đâu nữa. Cô đi trong một hành lang dài không có ai bên cạnh cả. Kể cả Tazzan. Điệp cố trấn tĩnh bởi cô biết nếu mình chỉ cần hoang mang lo sợ một chút thôi thì Bảo sẽ giành chiến thắng. Cô không thể để mình thua trong trận chiến sinh tử này được. Ánh sáng le lói phía cuối hành lang làm Điệp mừng rỡ. Cô chạy ngay tới nơi đó. Hình ảnh đập vào mắt Điệp khiến cô hét toáng lên vội lùi lại. Mẹ cô đang bị treo trên cây thánh giá ngay trước mặt cô. Máu vẫn còn nhỏ từng giọt. Khi Điệp vẫn còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Hoàn xuất hiện. Cậu chỉnh lại mắt kính tiến lại gần chỗ cô cười tin cẩn:

- Hãy đưa tay cho tớ. Tớ sẽ bảo vệ cậu

Điệp nắm lấy tay bạn rồi cố đứng dậy. Hình ảnh mẹ của cô đã biến mất. Có lẽ đó là ảo giác thôi. Điệp đang định đi tiếp thì Hoàn lôi cô lại gần ôm chầm lấy cô:

- Tớ xin lỗi

Sau lời xin lỗi Hoàn khẽ giơ dao lên và đâm xuống....

Điệp choàng tỉnh bởi chuông đồng hồ reo. Thì ra cô đã nằm ác mộng. Lau mồ hôi trên trán Điệp khẽ bước khỏi giường. Có lẽ cô đã quá căng thẳng khi một lát nữa thôi sẽ phải đi đối mặt với Bảo nên sinh ra ác mộng. Điệp ra phòng khách. Tazzan cùng Hoàn vẫn còn đang ngủ. Pha một li cà phê cho tỉnh táo, Điệp ngồi xuống máy tính làm nốt những công việc còn dang dở đêm qua. Nhưng khi cô vừa bật máy tính lên thì tất cả các dữ liệu đều bị treo. Không tài nào khôi phục được. Cô cố gắng đăng nhập đều vô hiệu. Bỗng giọng nói của Hoàn vang lên sau lưng làm Điệp giật mình:

- Có chuyện gì vậy Điệp?

- Không hiểu sao dữ liệu trong máy đều bị treo. Tớ đã thử kiểm tra xem có virus hay không nhưng không có. Giống như có ai đó đã làm vậy

Hoàn khẽ giật mình khi Điệp nói vậy. Cậu nuốt nước bọt khẽ lại gần cô:

- Chắc do đường dây trực trực thôi. Lát tớ sẽ kiểm tra lại

- Ừ. Hôm nay tớ có chuyện phải đi ra ngoài với Tazzan. Có gì cậu ở nhà kiểm tra lại đường dây sau đó tìm thêm các dữ liệu về TG nhé

- Ừm...tớ biết rồi

Điệp không may mắn để ý tới giọng điệu khác lạ của Hoàn. Cô tin tưởng bạn mình mà không nghĩ cậu có điều khó nói. Điệp ra ban công hít thở chút không khí trong lành còn sót lại đêm qua. Mặc dù đã cố suy nghĩ mọi chuyện theo hướng thực tế và khả quan nhất song Điệp vẫn không giấu được sự lo âu với việc phải tham gia trận chiến không cân sức với Bảo này. Giấc mơ đêm qua lại làm Điệp càng thêm lo lắng. Cô không biết liệu đó có phải là điềm báo gì hay không nhưng cô không dám tin Hoàn sẽ là người cầm dao đâm sau lưng mình. Hoàn là một người bạn tốt. Cậu ấy sẽ không bán rẻ cô đâu. Điệp một mực tin tưởng như vậy. Tazzan đã dậy từ khi nào và nghe được toàn bộ cuộc đối thoại giữa Điệp cùng Hoàn. Khác với Điệp, vì không biết Hoàn là người như thế nào nên Tazzan chủ động có lại toàn bộ thông tin về TG vào một chiếc USB khác và không cho Điệp biết. Anh không hoàn toàn tin tưởng Hoàn. Có lẽ vì anh không phải bạn của Hoàn và cũng không biết chút gì về cậu ta trừ những điều Điệp giới thiệu. Lại cộng thêm với việc máy tính bỗng dưng bị treo một cách không rõ nguyên nhân khiến Tazzan càng thêm nghi ngờ Hoàn. Nhưng anh không nói gì tới chuyện đó trong bữa sáng bởi cũng không có bằng chứng gì buộc tội Hoàn làm hỏng máy tính cả. Tazzan tự trấn an mình rằng chắc anh đã suy nghĩ hơi nhiều. Đang suy nghĩ lung tung bỗng tiếng chuông cửa làm Tazzan giật mình. Khỏi nói, cả hai thành viên còn lại cũng buông vội đùa. Điệp khẽ nuốt nước bọt định tiến ra cửa thì Tazzan giữ lại. Anh ra hiệu cho cô cùng Hoàn lùi lại phía sau. Một tay cầm chặt con dao thái hoa quả, Tazzan thận trọng tiến ra cửa:

- Ai vậy?

- Xin lỗi đây có phải nhà cô Diệp không ạ? Tôi là nhân viên chuyển phát nhanh. Cô Diệp có bưu phẩm

- Chờ tôi một chút

Tazzan quay sang nhìn Diệp. Cô đưa ánh mắt lo lắng cho anh khẽ gật. Giấu con dao ra sau lưng Tazzan mở cửa thật nhanh. Nhưng sự đề phòng của họ là quá thừa thãi bởi đứng trước cửa không phải là đàn em hay tay sai của Bảo cử tới giết hại họ mà chỉ là nhân viên chuyển phát nhanh bình thường. Nhận lấy hộp quà màu đen có nơ đỏ lòng Tazzan bỗng lo sợ không nguôi. Cái đêm anh bị Bảo tấn công anh cũng nhận được một chiếc thiệp màu đen. Đặt chiếc hộp lên bàn cả ba người đều không hiểu bên trong đó là gì mặc dù tất cả đều hiểu ai là người gửi nó tới. Diệp thận trọng gỡ tấm thiệp màu đen nốt được gài cẩn thận bên cạnh hộp ra và đọc lớn cho cả bọn cùng nghe:

-” Chào chị Diệp, chắc chị cũng đoán được ai là người gửi món quà này nhỉ. Tôi rất mừng khi thông báo với chị một tin. Những người bạn của chị rất khỏe và đang được tôi chăm sóc cẩn thận. Có lẽ chị cũng sắp được gặp chúng rồi nhỉ. Hi vọng chị thích món quà này ”

- Quả đúng đây là thứ mà cô ta gửi. Diệp, em hãy cẩn thận bởi biết đâu Bảo lại gửi chất độc gì đó vào bên trong

Tazzan định ngăn Diệp mở hộp quà song cô không nghe. Diệp mở tung hộp quà và suýt ngã ra sàn bởi những hình ảnh đập vào mắt. Bảo gửi cho cô hình chụp những người bạn của cô bị trói vào một bức tường lớn, trên người họ không ai là còn lành lặn. Tất cả đều bị bịt mắt và mặc một chiếc áo màu trắng. Có lẽ như vậy thì Diệp mới nhìn thấy máu của họ chảy trên đó. Những vết máu loang lổ trên người Giao, Neul cùng Duy. Nắm chặt sắp ảnh trong tay Diệp chưa kịp bấm số gọi cho Bảo thì chuông điện thoại của cô đã reo:

- ” Chị nhận được chúng rồi chứ? Đẹp phải không? Tôi đã phải rất tốn công mới có thể chụp được khuôn hình đẹp như vậy đây. Hi vọng chị thích chúng”

- Cô muốn làm tôi lung lay nên mới gửi những tấm hình như vậy tới đúng không? Nói cho cô biết, lát nữa chính tôi sẽ cứu họ ra và không cho cô được hả hê thêm một chút nào nữa

Diệp khẽ gần giọng lại. Đầu dây bên kia khẽ vang lên những tiếng cười khoái trá:

-” Ha ha ha..chị tự tin vậy chắc tôi phải xem lại món quà mình gửi cho chị mới được. Cuộc hẹn của chúng ta là nửa đêm đúng không? Xem ra có nhiều trò để xem giờ đó đây”

- Cô yên tâm đi. Dù cô có giở trò gì đi chăng nữa thì tôi vẫn sẽ hạ được ván cờ này của cô.

- ” Vậy chúng ta hãy cùng chờ nhé ”

Cúp máy lòng Diệp cảm thấy khó chịu không nguôi. Có lẽ hình ảnh Bảo gửi cho cô có ảnh hưởng ít nhiều tới tâm lý cô. Mặc dù khi nói chuyện với Bảo, Diệp cố tỏ ra cứng rắn nhưng thực sự khi nhìn thấy hình ảnh bạn mình bị tra tấn máu me đầy mình như vậy cô cũng không khỏi xúc động. Dù sao Giao cũng đã từng là người bạn thân nhất của cô, Neul là người bạn tốt giúp đỡ cô rất nhiều bên Hàn còn Duy người mà cô yêu và cũng là người mà cô hận nhất. Thấy Diệp không nói gì mà cứ lặng lẽ như một bóng ma, Tazzan định an ủi cô song Diệp đã gạt đi:

- Em về phòng nghỉ ngơi một chút sẽ không sao đâu

Cô cố nặn ra một nụ cười tươi xua đi sự lo âu trên khuôn mặt hai người bạn đồng hành và bước đi. Nhìn dáng vẻ không mấy vui của Diệp, Tazzan bỗng thấy đau lòng: ” Tại sao em lại luôn giấu cảm xúc với cả anh như vậy? Tại sao không để anh giúp em san sẻ bớt những suy tư trong lòng?”

39. Chương 39

Điệp vào phòng không phải để khóc như Tazzan cùng Hoàn tưởng mà cô đang cầm bức ảnh của mình khi còn chưa bị tạt axit mà đập vỡ khung hình. Như một con rô bốt bị điều khiển Diệp dán chiếc hình lên bàn phi tiêu và phóng tiêu. Có lẽ Diệp chính thức sẽ rũ bỏ hình ảnh trước đây của mình và coi đó như đối thủ. Diệp ra khỏi phòng với đôi mắt rực lửa căm hận. Cô hận chính bản thân mình bởi nếu không có cô thì cũng không có Bảo, như vậy càng không có chuyện những người xung quanh cô gặp nguy hiểm và rơi vào cảnh ngàn cân treo sợi tóc như vậy. Thấy Diệp vừa bước ra Tazzan đã tiến ngay lại định an ủi cô thì Diệp chỉ cười:

- Em không sao đâu. Bây giờ em đã khác trước rồi. Những thứ như thế này không làm gì được em đâu. Tâm trạng em bây giờ đang rất tốt. Trước giờ em luôn hi vọng tới một lúc nào đó, Bảo sẽ biết nhận sai và trở thành em gái thực sự của em. Nhưng cho tới lúc này có lẽ điều đó là không tưởng. Cô ta hận em, hận tới thấu xương thấu tủy. Em cũng hận cô ta. Chúng em tuy sinh ra cùng một thời khắc song sẽ không thể cùng tồn tại. Nếu cô ta sống, em phải chết. Còn ngược lại nếu em sống thì cô ta sẽ phải chết. Cuộc chiến này đã định sẵn kết quả rồi. Một trong hai đứa bọn em sẽ phải chết

Từng lời nói của Diệp giống như lưỡi dao đâm mạnh vào tâm lý của Tazzan. Sự thay đổi của Diệp khiến anh cảm thấy đáng sợ. Nụ cười của Diệp cũng thay đổi. Không phải là nụ cười nhẹ nhàng, thánh thiện âm áp như trước đây mà là nụ cười chứa đầy hận thù căm ghét. Nụ cười giống như của Bảo. Tazzan chỉ mong một điều. Sau trận chiến này, Diệp sẽ trở lại như ngày xưa chứ không biến thành một Bảo thứ hai. Tazzan chỉ cười gượng:

- Ủ. Anh sẽ không để em thua trong trận chiến này đâu. Máy tính anh đã xem lại rồi. Không có vấn đề gì đâu. Diệp, anh muốn nói với em câu này :” Đừng đánh mất chính mình cho Quỷ dữ ”

Điệp thoáng chút ngỡ ngàng khi Tazzan nói như vậy song cô lại tự cười trấn an anh ngay:

- Em hiểu anh lo lắng chuyện gì. Không sao đâu. Em sẽ không trở thành Bảo thứ hai đâu

Hoàn lại nhận ra ánh mắt tràn đầy tình cảm của Diệp dành cho Tazzan. Dù không muốn nói là ghen song cậu cũng cảm thấy trong lòng bức bối. Có lẽ hồi trước tình cảm dành cho Diệp, Hoàn không nghĩ là nó đủ mạnh để gọi là tình yêu. Bởi với Hoàn, Diệp luôn là một Thần tượng giống như một Ngôi sao vậy. Cậu không bao giờ nghĩ rằng cậu có thể được cô chấp nhận làm bạn. Giờ đây khi Diệp đã chấp nhận cậu là bạn của mình thì Hoàn mong sẽ có ngày cô nhận lấy tình cảm chân thành của cậu. Không ngờ lại có một anh chàng Tazzan xuất hiện làm đảo lộn tất cả. Ngọn lửa ghen tức bắt đầu nhen nhúm trong lòng Hoàn khiến cậu có những ý nghĩ xấu xa. Nếu nhờ tay của cô gái có gương mặt giống Diệp trước đây mà có thể trừ khử được cái tên Tazzan thì cũng tốt. Như vậy cậu sẽ thể ở bên Diệp mà không có ai cản trở. Hoàn đang suy nghĩ rất lung về chuyện sẽ gặp Bảo để trao đổi những thông tin mà cậu lấy được từ The Ghost. Mong là điều đó sẽ giúp cô ta chiến thắng. Có lẽ Hoàn chưa hề biết tính cách của Bảo. Hoàn chỉ đơn giản nghĩ rằng nếu Diệp thua trong trận chiến này thì cậu sẽ trở thành người nương tựa duy nhất cho cô. Bảo không hề biết nếu Bảo thắng, Diệp sẽ không còn cơ hội tồn tại trên cõi đời này. Chính suy nghĩ đó đã thôi thúc Hoàn nhanh tay bấm nhấn tin cho Bảo chuẩn bị gửi tài liệu mà Tazzan cùng Diệp đã cất công tìm bao lâu nay về TG...

Trong khi đó tại một nơi ẩm thấp hơn nằm khuất sâu sau tầng hầm của khu biệt thự nơi Bảo đang sống, Neul cùng hai người bạn đang cố gắng chống chọi với sự đau đớn. Dù là người Hàn song nhờ Giao cùng Duy đều thông thạo tiếng Anh nên chuyện giao tiếp giữa họ không gặp mấy khó khăn. Đồng dây xích cứ xiết chặt lấy cánh tay khiến cả ba cảm thấy như tê cứng cả lại. Họ chỉ mong cảnh sát sẽ sớm tìm ra nơi này và bắt giam Bảo vì tội tra tấn cùng giam giữ người khác trái phép. Tình hình bên ngoài Neul cũng nghe phong phanh được và anh biết Diệp cùng Tazzan đã được thả. Mặc dù muốn Diệp tới rất nhiều để cứu anh song thật tâm anh vẫn nghĩ:” Hãy chạy đi, trốn đi. Đừng lo cho bọn anh”. Có lẽ anh không muốn Diệp gặp nguy hiểm. Giao khẽ rên lên Neul mới chợt nhận ra vết thương trên người cô đang chảy máu nhiều hơn trước. Duy cố ngồi sát vào Giao mong sẽ che chở được cho cô. Neul cố gắng cúi xuống dùng răng xé áo của mình mang tới cho Giao:

- Mau giúp tôi thấm máu cho cô ấy. Nếu không được ra khỏi nơi này sớm tôi e cô ấy sẽ nguy mất vì mất máu

Duy không đáp lại bởi anh cũng đang rất lo lắng. Anh vẫn mong Bảo sẽ suy nghĩ lại và thả bọn anh ra. Có lẽ vì là nam nhân nên dù có bị đánh bị thương song cả Neul cùng Duy đều vẫn còn rất tỉnh táo. Cánh cửa phòng giam bỗng bật mở. Bảo bước vào với nụ cười đáng sợ quen thuộc:

- Mọi người có vẻ đã vất vả rồi. Hôm nay tôi sẽ thả tất cả ra. Ủa, cô gái kia hình như không được tốt lắm nhỉ. Nhưng yên tâm, chỉ đêm nay thôi. Tất cả sẽ kết thúc.
- Em có thể cởi xích cho bọn anh và đưa Giao ra khỏi đây chứ? Vết thương của cô ấy không được tốt cho lắm

Duy hứng khởi. Anh cho rằng Bảo đã nhận ra lỗi lầm và đang thay đổi với chiều hướng tích cực. Bảo khẽ hất mặt cho đàn em vào cởi xích cho cả ba. Nhưng cô ta lại khẽ đánh giọng lại:

- Anh nghĩ rằng tôi sẽ thả các người ra dễ dàng như vậy sao? Đêm nay tôi sẽ hẹn chị Điệp tới gặp mặt Mặt Sắt. Khi các người đoàn tụ xong thì cũng là lúc chết của tất cả. Ha ha ha ha

Vừa cười Bảo vừa rảo bước khỏi căn phòng giam ảm thấp. Duy sững lại không còn chút hi vọng gì về Bảo. Ngay sau khi rời phòng giam cơ ho bất chợt kéo tới làm Bảo khụy xuống. Người quản gia vội chạy lại đỡ cô chủ mình về phòng:

- Cô chủ người không sao chứ?
- Tôi sẽ không sao cho tới khi kết thúc trận chiến này đâu
- Nhưng sức khỏe của cô hiện tại không được tốt cho lắm. Tôi nghĩ chúng ta xử hết bọn chúng là xong đỡ phải suy nghĩ nhiều
- Ông không hiểu những suy nghĩ trong lòng tôi đâu. Tôi muốn nghỉ ngơi.

40. Chương 40

Bảo trở về phòng với một tâm tư khác. Cô thực sự ghen tỵ với Điệp, ghen tỵ với tất cả những tình cảm mọi người giành cho cô ấy. Có lẽ nếu không cùng sinh ra trên cõi đời này có lẽ lại tốt hơn. Bảo luôn bị ám ảnh bởi một phần thân khác của mình_ một phần thân hạnh phúc. Đôi lúc chính cô cũng nghĩ rằng mình nên dừng cuộc chơi lại song dường như tất cả đã quá muộn. Mọi người_kể cả Duy người anh trai tưởng chừng như đã hiểu hết mọi chuyện đều ghê sợ cô. Họ coi cô giống như một thứ dịch bệnh dễ lây lan, nguy hiểm và không thể phòng tránh. Họ xa lánh cô như thể cô là con Ác quỷ thật sự. Bảo ngồi lặng trên ghế ngắm nhìn bầu trời và tự nhủ” Liệu còn nơi nào để ta có thể dung thân trong bầu trời này?”

Nhói. Ngực trái của Bảo bỗng nhói lên từng hồi khiến cô dù rất cứng rắn song vẫn phải rên lên khe khẽ. Vốc những viên thuốc màu trắng gì đó vào miệng Bảo tu mạnh chai rượu vang bên cạnh. Cô cười cay đắng ” Chị đã chuẩn bị mọi chuyện tới đâu rồi? Bên cạnh chị có Tazzan hỗ trợ cơ mà nhỉ. Còn tôi thì không ai cả. Hãy xem tôi có giành phần thắng trước chị không nhé ”. Vừa nghĩ tới đây chuông cửa bỗng reo lên liên hồi. Thu gọn đồng thuốc trên bàn xuống thùng rác Bảo ngồi tựa lưng vào ghế khẽ lên tiếng:

- Nói
- Thưa cô chủ tôi vào được chứ?
- Vào đi

Một người đàn ông mặc áo blouse trắng bước vào đầy khúm núm. Bảo không nói gì chỉ dùng ánh mắt sắc lạnh dò hỏi ông ta. Khi nói cái nhìn đó của Bảo làm ông ta run lên như cây sậy, ông ta bắt đầu câu chuyện bằng cái giọng run run:

- Dạ thưa cô chủ, Mặt Sắt ông ta dường như là không còn cảm cự nổi lâu nữa. Ông ta đang trong tình trạng hôn mê sâu

- Tiêm cho ông ta thêm thuốc trợ sức hay bất cứ thứ gì cũng được. Tôi cần ông ta sống tới đêm nay

- Nhưng...nhưng thưa cô chủ, duy trì ông ta sống tới bây giờ đã là kì diệu lắm rồi

” Choang” tiếng vỡ của chai rượu vang làm tim của vị bác sỹ kia như ngừng đập luôn. Ông ta không dám nói thêm câu nào ngoài lấp bắp:

- À không tôi sẽ cố gắng chữa cho ông ta. Tôi sẽ cố hết sức.

Khi ông ta lui ra ngoài rồi Bảo mới chợt giật mình. Có lẽ nào căn bệnh của Mặt Sắt đã nghiêm trọng như vậy? Bác sỹ từng nói cô có một căn bệnh giống của lão ta. Chẳng lẽ kết thúc của căn bệnh đó là cái chết ư? Tại sao người mà Bảo căm ghét nhất lại là người giống cô nhất. Mặt Sắt trước đây tuy là thủ lĩnh song vẫn cô độc bởi ông ta quá tàn ác. Kể cả vợ con ông ta cũng xa lánh ông ta. Bảo ngẫm nghĩ một hồi rồi lại tự cười một mình. Nụ cười đầy chua chát: ” kết thúc cuộc đời của ông chỉ là một nắm mộ lạnh không có một ai bên cạnh. Còn tôi, tôi sẽ không đi theo vết xe đổ của ông đâu ”

.....

Đồng hồ đang nhích dần tới con số 12 một cách miệt mài như công việc hằng ngày nó vẫn làm. Tuy nhiên hôm nay sau 12 giờ mọi thứ sẽ đổi khác. Sẽ có người thắng người thua, có lẽ còn có cả sự sống và cái chết nữa. Lúc này Diệp đã cùng Tazzan và Hoàn tới khu biệt thự của Bảo. Ngồi đối diện với họ trong căn phòng kín mà Bảo đã cho người dẫn tất cả tới là một người đàn ông mặt đang phải truyền dịch. Có lẽ đó là Mặt Sắt. Mặt Diệp tối sầm lại khi thấy Bảo bước ra cùng nụ cười ghê sợ thường ngày:

- Chị tới rồi. Hôm nay chúng ta sẽ chơi trò gì nhỉ? À phải rồi trò ” Đường hầm bí mật” nhé

- Tôi không muốn chơi trò gì nhiều với cô. Đây có phải là Mặt Sắt? Dường như cô lại định dùng ai đó để lừa tôi thì phải. Tôi sẽ không chơi bất cứ trò gì với cô nếu cô không thả các bạn của tôi ra

Diệp gườm gườm nhìn Bảo. Mặc dù cái nhìn đó không hề uy lực như của Bảo nhưng cũng khiến một số người phải e sợ. Bảo có thoáng giật mình bởi cô như thấy chính mình trong ánh mắt đó của Diệp. Song cô không để lộ điều đó ra bên ngoài chỉ khẽ cười:

- Hình như chị vừa mới cắt tóc. Trông chị mạnh mẽ hơn thật. Bạn bè của chị đang được tôi chăm sóc rất cẩn thận. Chị cần phải vui vì điều đó chứ

Vừa dứt lời Bảo khẽ vỗ tay. Một màn hình led to khổng lồ ngay sau lưng Bảo được bật sáng. Hình ảnh Neul, Duy cùng Giao đập vào mắt của Diệp. Họ đang bị giam trong một căn phòng trắng toát. Điều này làm Diệp, Tazzan cùng Hoàn đều dễ dàng nhận ra họ đang bị thương khá nghiêm trọng. Bằng chứng là Giao đang hôn mê bất tỉnh rồi còn gương mặt của Neul và Duy thì nhợt nhạt không còn chút sức sống nào cả. Diệp chưa kịp nhìn kĩ căn phòng đó thì màn hình vụt tắt và Bảo bước ra:

- Chị Diệp ạ. Tôi cũng không phải không hiểu chuyện. Tôi đã cho họ nghỉ ngơi tại căn phòng khá sạch sẽ đấy chứ? Chỉ có điều căn phòng đó không được bình thường cho lắm bởi cứ sau 5 phút là nó lại hạ 1 nhiệt độ. Chị biết mình phải làm gì rồi chứ? Tìm họ trước khi đồng hồ chỉ về số 1 nhé bởi bây giờ căn phòng đó đang ở 12 độ rồi. Nếu không nhanh nhiệt độ xuống âm thì tất cả bọn chúng không biết sẽ trụ được bao lâu đâu. À còn về Mặt Sắt, chị muốn nói tôi lừa chị cũng được, nhưng tôi sẽ để ông ta lại đây. Dù sao thì ông ta cũng sắp chết rồi. Tôi chẳng cần tới một cái xác khô. Chị hãy từ từ mà thưởng thức trò chơi nhé. Time start....

Bảo lùi vào và biến mất sau bóng tối để lại sự hoang mang trong Diệp, Tazzan và Hoàn. Hoàn mang một tâm sự khác. Cậu không lo cho những người bạn bị giam cầm trong phòng lạnh kia mà cái cậu lo là cứu được bố mẹ cậu. Hoàn lao tới chỗ Bảo đi mà gào lên:

- Còn tôi cơ mà?

Hành động đó của Hoàn khiến Diệp như sững lại. Cô không tin được người bạn mình rất mực tin tưởng lại chạy theo kẻ thù của cô. Trước khi khuất bóng sau cánh cửa Hoàn còn kịp quay lại đưa ánh mắt buồn nhìn Diệp:

- Tớ xin lỗi

Diệp không giận Hoàn mà thấy thương cậu hơn. Có lẽ Bảo đã dùng thủ đoạn gì đó mới khiến Hoàn giúp đỡ cô ta. Nhất định hôm nay Diệp sẽ kết thúc tất cả nghiệp chướng từ thời trước để lại. Tazzan khẽ tiến lại gần người ngồi xe lăn có tên Mặt Sắt dò hỏi:

- Ông là Mặt Sắt?

Không có câu trả lời nào từ phía đối diện. Diệp lúc này cũng lại gần. Thấy có điều gì đó không ổn Diệp định lại gần người đó hơn thì Tazzan cản lại:

- Cần thận có cài bẫy

- Sẽ không sao đâu.

Diệp mỉm cười trấn an Tazzan dù các dây thần kinh của cô cũng đang căng lên vì sợ nguy hiểm. Người đàn ông mà cô chạm vào dường như đang thở rất yếu. Những hơi thở nhọc nhằn làm cho người ta biết được sinh vật đó còn sống. Nói đúng hơn là đang thoi thóp chờ chết. Diệp khẽ thì thảo vào tai MS một câu gì đó mà Tazzan không nghe rõ. Chỉ biết như một phép lạ, mí mắt của con người sắp chết kia khẽ động đậy. Đôi môi khô cong, nứt nẻ của người đàn ông kia khẽ mấp máy:

- Nước...nước...

Diệp vội chạy tới góc phòng lấy một cốc nước từ chiếc bình lọc gần đó mang tới cho Mặt Sắt. Diệp khẽ hỏi:

- Ông đúng là Mặt Sắt?

Người đàn ông kia khẽ gật như xác nhận điều đó. Ông ta muốn nói điều gì song lại đưa mắt nhìn sang Tazzan. Có lẽ nếu Tazzan còn đứng cạnh Diệp thì ông ta sẽ không nói gì hết. Không còn cách nào khác Diệp đành nhờ Tazzan đi tìm các bạn trước còn cô sẽ đuổi theo sau. Dù không muốn rời Diệp một bước song anh cũng đành ra khỏi căn phòng đó và đi tìm các bạn. Diệp khẽ nắm lấy tay của người đàn ông đáng lẽ là bố của cô mà khẩn khoản:

- Xin hãy cho tôi biết. Làm thế nào để có thể tìm ra yếu điểm của Bảo?

- Con...là...khụ khụ khụ...Diệp phải không?

Diệp gật đầu xác nhận. Mặt Sắt nắm chặt lấy tay cô nói như van nài:

- Mau...rời...khỏi nơi này....Ta không...thể...ngăn nổi Bảo nữa...rồi...chính....ta đã tạo...ra nghiệp...chướng này...ta...khụ khụ khụ....

Khẽ vuốt lưng cho người đàn ông đó lòng Diệp bỗng dâng lên cảm xúc khó tả. Có lẽ người đó làm cô nhớ tới bố cô_mặc dù bây giờ người chỉ là có công nuôi lớn cô mà thôi:

- Ông đừng nói quá nhiều kéo kiệt sức. Ông hãy cho tôi biết căn phòng Bảo giam các bạn của tôi ở đâu và điểm yếu của cô ta là gì? Vậy thôi

- Ta...xin...con...đừng đấu với nó...nữa...Ta không...muốn...lịch sử...lặp lại...lần...nữa...

- Được. Ông không nói cũng được nhưng hãy cho tôi biết tại sao ông lại nhấn tâm truy sát người vợ từng đầu gối tay ấp với mình chỉ bởi những lời đồn vô căn cứ?

Ánh mắt Diệp thay đổi hẳn khiến Mặt Sắt khẽ chùn lòng. Ông ta cười một cách khó nhọc:

- Lúc...đó tachỉ là...một thanh niên...bồng bột...ta không...thể...chịu được...khi có ai...nói...mình...bị...cắm sừng...Uy tín của ta sẽ mất....và cái ghế...chủ...nhân của...The Ghost sẽ không...thuộc về ta...

- Ông thật là suy nghĩ thiển cận. Nếu như tôi không được đưa đi có lẽ sẽ có một Bảo thứ 2 đã được sinh ra trên cõi đời này. Tôi không muốn biết thêm gì cả bởi càng hiểu nhiều về ông tôi lại càng khinh thường ông.

Diệp rút tay mình ra khỏi tay Mặt Sắt quay người định bước đi thì nghe thấy lời cuối cùng của ông ta:

- Xin con hãy...tha thứ cho Bảo...

Điều này làm Diệp giật mình. Tại sao người đàn ông từng thét ra lửa như Mặt Sắt đến phút cuối của cuộc đời lại có vẻ nhân từ như vậy. Ông ta không lo mình mà lại lo cho Bảo_ người con đã hành hạ ông tới lúc

chết. Có lẽ do lương tâm cắn rứt. Ra khỏi căn phòng đó Diệp khẽ bấm số gọi Tazzan song đều không liên lạc được. Không biết có chuyện gì xảy tới với Tazzan hay không Diệp lao đi trong tâm thức vẫn có câu nói của Mặt Sắt "xin con hãy tha thứ cho Bảo" Tại sao MS lại nói với mình những câu này? Bảo là một người độc ác không đáng để tha thứ. Cô ta đã làm quá nhiều chuyện ác rồi. Vừa chạy đi tìm một lúc Diệp bước chân vào một căn phòng tối om không một ánh điện. Đang định lao ra thì cánh cửa đóng sầm lại ngay sau lưng. Ánh điện vụt sáng và Bảo xuất hiện. Hình như đây là phòng chứa đồ thì phải. Diệp quan sát xung quanh rồi nói như ra lệnh với Bảo:

- Cô mau mở cửa để tôi đi tìm các bạn của mình. Tôi không muốn cô làm mất thêm thời gian nữa
- Chị yên tâm đi. Tazzan của chị đã hoàn thành trò chơi rồi. Anh ta vốn bị giam ở gần đó mà. Bọn họ đã rời khỏi nơi này. Có lẽ đang trên đường tới bệnh viện và cũng có thể tới sở cảnh sát nữa. Bây giờ chỉ còn tôi và chị. Chúng ta sẽ đối mặt với nhau
- Làm sao tôi tin lời cô nói được?
- Chị tin cũng được không tin cũng chẳng sao tôi chẳng cần bởi người giữ thế chủ động trong trò chơi này là tôi...hự hự

Bảo đột nhiên ho dữ dội khiến Diệp cũng không biết cô ta đang đùa hay thật nữa. Một phút sau Bảo gượng cười đứng thẳng người lên:

- Tôi đã vốn biết chắc trò chơi này sẽ không thể thắng chị được. Tôi giống Mặt Sắt. Tới cuối cùng vẫn chỉ là một kẻ thất bại. Nhưng...chị yên tâm đi. Tôi sẽ không để chị hủy hoại The Ghost mà tôi gây dựng bấy lâu đâu. Chị biết không? Người bạn tên Hoàn của chị rất được việc. Cậu ta vừa giúp tôi xóa toàn bộ dữ liệu về The Ghost mà chị thu thập được vài ngày qua. Sau khi làm xong việc này, tất cả sẽ kết thúc...
- Cô muốn làm gì?

Diệp lùi lại để phòng khi thấy Bảo rút ra một con dao sắc lạnh. Nhanh như một cơn gió, cô ta lao tới cắm con dao vào người Diệp. Mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy hay sao?.....

Diệp cảm thấy hơi nhói đau nhưng cô không gục mà là Bảo. Bảo ngã xuống ngay trước mặt cô khiến chính Diệp cũng không hiểu tại sao. Cô chỉ kịp nhận ra lưỡi dao bóng loáng kia đang nằm sâu trên ngực Bảo. Bảo cười khoe miệng khe rỉ máu:

- Chị sẽ không còn phải chịu đựng đứa em gái ngỗ ngược đáng chết này nữa rồi. Tôi biết chị sẽ không hiểu gì cả song tôi cũng sắp chết rồi. Tôi muốn trước khi chết sẽ làm cho chị day dứt suốt những tháng ngày còn lại của cuộc đời còn tôi tôi sẽ thanh thản ra đi

Diệp vội đỡ Bảo dậy mà quát âm lên:

- Sẽ không có ai phải chết. Cô tự mình làm khổ mình như vậy liệu có được cái gì chứ? Cô phải sống. Sống như một con người chứ không được giữ mãi cái vỏ bọc ác quỷ nữa
- Chị với tôi dù cùng một mẹ sinh ra nhưng tại sao lại khác nhau nhiều như vậy? Chị là Thiên thần bên ngoài sáng, còn tôi mãi mãi chỉ là Ác quỷ trong bóng tối mà thôi
- Cô im đi. Tôi sẽ không để cô chết. Mau ra lệnh cho người hầu cận của cô mở cửa ra mau lên...

Mắt Bảo nhoe dầm. Trước khi nhắm mắt cô nhìn thấy mẹ đang vẫy tay đón chào cô. Có lẽ đó là sự kết thúc.....

41. Chương 41

Thấy Bảo cứ chìm dần vào giấc ngủ dài Diệp không đành lòng. Dù cảm hận Bảo tới tận xương tủy song giờ đây khi cô ta đang ở ranh giới giữa sự sống và cái chết cũng khiến Diệp cảm thấy thương cảm. Số phận vốn đã trêu ngươi cô và Bảo khi sắp đặt họ là chị em song sinh. Diệp ôm lấy thân thể dần lạnh của Bảo mà

nước mắt bỗng từ đâu cứ trào ra đầy trên khuôn mặt. Bảo thực sự đã tự kết thúc cuộc đời của mình như vậy. Nhưng mọi chuyện về The Ghost vẫn còn tiếp diễn...

Người quản gia trao cho Diệp một cuốn nhật kí mà khi còn sống Bảo đã viết. Ngồi trong chính căn phòng ngủ của Bảo khi trước, Diệp lật giở những trang Nhật kí đã hoen ố theo thời gian. Có lẽ cuốn Nhật kí đã được viết từ rất lâu rồi.

” Ngày...tháng...năm..

Hôm nay có lẽ là ngày vui nhất của mình khi mình phát hiện ra một bí mật ở Mặt Sắt. Ông ta sắp chết rồi. Cuộc sống đầy địa ngục cuối cùng cũng sắp chấm dứt. Mình sẽ rời bỏ nơi này và tới một nơi thật xa để hưởng hạnh phúc. Dù mình còn chẳng biết mẹ mình là ai, mình có anh chị em gì hay không? Cậu chủ Duy rất tốt với mình. Giá như đó là anh trai của mình. Mà sao mình lại nghĩ linh tinh như vậy nhỉ. Duy là con trai của Mặt Sắt, còn mình khi biết nghe đã được biết mình chỉ là con rơi của một con nô lệ xấu xa mà thôi. Mẹ mình là ai? Nô lệ ư? Và bây giờ mình cũng là nô lệ hay sao? ...

Ngày...tháng...năm..

Mình biết mình đã làm một chuyện kinh khủng. Nhưng nếu mình không làm thì mình sẽ không được sống. Để tồn tại và ở thế cười trên đầu kẻ khác mình cần phải tàn ác hơn. Giống như Mặt Sắt đã đối xử với mình. Trong cuộc đời vô nghĩa này mình cần tồn tại để tìm được câu hỏi lớn trong tim :” Mình là ai?” Đầu óc thành công nội các của Mặt Sắt. Đây có thể cho là thành công hay không?

Ngày...tháng...năm..

Mọi chuyển tướng chừng như suôn sẻ thì Duy lại biến mất. Rốt cuộc Mặt Sắt đã đưa anh đi đâu? Mình không dám phủ nhận nhưng mình thực sự đã trót yêu anh mất rồi. Anh là con trai của kẻ thù cơ mà. Mình đang cố gắng thoát ra khỏi bóng hình anh đang đè nặng trong tâm trí. Lần đầu tiên uống rượu chan lẫn máu của chính mình thật là ghê tởm. Mình phải trở thành quỷ dữ để có thể tiêu diệt Mặt Sắt..

Ngày...tháng...năm..

Mình đã tìm được một câu trả lời cho tất cả những thắc mắc bấy lâu nay. Mình không phải là nô lệ mà là con của chính Mặt Sắt. Nhưng tại sao sự đối xử của ông ta giành ình và Duy lại khác nhau tới vậy? Duy là con trai ông ta và mình cũng là con ông ta. Một cảm giác như bị cả thế giới phản bội đang khiến trái tim mình vụn vỡ. Lí do Duy luôn ân cần, quan tâm và chăm sóc mình có lẽ nào mình là em gái của anh ta? Mình hận Duy. Tại sao anh không nói điều gì với mình? Anh có thể giấu Mặt Sắt và ình biết thân phận của mình cơ mà. Mình đã yêu chính anh trai của mình. Thật nực cười làm sao?..

Ngày...tháng...năm..

Ngồi vào ghế của Mặt Sắt khi điều hành The Ghost mình cảm thấy thật thoải mái. Mình không hiểu tại sao mình lại không thích thứ cảm xúc chết tiệt của con người nữa. Mình đã tìm ra thêm một bí mật nữa từ Mặt Sắt. Mình còn một người chị song sinh nữa. Chị ta được mẹ đưa đi và thoát khỏi sự tra tấn hàng ngày của Mặt Sắt giành ình trước đây. Tại sao tới người dứt ruột đẻ ra mình cũng phản bội lại mình? Mình đáng ghê tởm như vậy sao? Rốt cuộc thì tất cả mọi người đều là những kẻ dối trá đáng ghê tởm. Mình biết bây giờ mình phải làm gì rồi. Mình sẽ xây dựng The Ghost thật lớn mạnh rồi sau đó sẽ tìm từng người đã gây ra những khổ đau ình để trả thù. Họ đã vứt bỏ mình và coi như mình không có tồn tại trên cõi đời này thì mình cũng sẽ coi họ không tồn tại. Mình sẽ trả thù...

Ngày..tháng...năm...

Mình đã biết Duy sống ở nơi nào và thật may mắn người mà đáng ra mình sẽ rất yêu quý cũng sống ở đó. Mẹ_mình có nên gọi bà ta là mẹ hay không nhỉ? Chính bà ta đã gián tiếp giúp Mặt Sắt tra tấn mình và ình một cuộc sống không khác gì địa ngục. Thật tình cờ người chị song sinh may mắn của mình đã được bà ta cho làm con nuôi ở một gia đình khá hạnh phúc. Bà ta chắc đã quên mất sự có mặt của mình trên cõi đời này rồi. Để rồi xem bà có thể che giấu được cho hai người con của mình tới bao giờ. Hồng Diệp_chị sẽ phải chơi cùng tôi tới cuối cùng đây..

Ngày...tháng...năm..

Mình đang uống thật nhiều máu của kẻ mà mình căm hận nhất _ Mặt Sắt. Giống như trước đây hắn đã làm với mình. Mình sẽ trở thành một ác quỷ thật sự. Một ác quỷ của bóng đêm và đem tới những cơn ác mộng kinh hoàng cho đám người còn đang hạnh phúc ngoài kia..

....”

Nước mắt Diệp lặn nhanh hơn khi càng đọc cô càng nhận ra sự uất hận, tủi nhục trong con người Bảo. Nếu như cô không may mắn được đưa đi thì có khi nào cô chịu đựng và cố gắng tồn tại được như Bảo? Lật mấy trang cuối của cuốn Nhật kí Diệp cố ngăn dòng nước mắt đang tràn khắp khuôn mặt cô:

”Ngày...tháng...năm..

Sự đau đớn của chị vẫn là quá ít so với những gì tôi phải chịu đựng chị Diệp ạ. Tôi sẽ không buông tha cho chị và tất cả những kẻ đã gây ra đau khổ cho tôi đâu. Chị đã hạnh phúc và sự đau khổ mới chỉ bắt đầu thôi.

Ngày..tháng...năm..

Nhận được tin của bác sỹ thế giới như đổ sụp trước mắt mình. Chẳng lẽ cuộc đời vẫn cứ thiên vị như vậy hay sao? Tại sao cùng sinh ra trong một ngày mà chị ta lại được sống hạnh phúc và khỏe mạnh còn mình... Khi sinh ra đã bị vứt bỏ, sống một cuộc sống không khác gì địa ngục và lại mắc một chứng bệnh nan y. Mình ghét phải dùng thuốc song mình không thể thua chị ta được. Mòn chơi mới chỉ bắt đầu. Mình phải cầm cự....

Ngày...tháng...năm...

Ánh mắt lạnh như dao của Duy nhìn mình làm mình thấy như vụn vỡ. Lần đầu tiên Duy nhìn mình như vậy. Anh đã cầu cạnh van xin mình dừng tay nhưng làm sao mình có thể dừng lại. Ai sẽ tha thứ cho tất cả những tội ác mà mình đã làm. Ai sẽ chỉ mình con đường để quay lại với cuộc sống bình thường? Mình không còn đường lùi nữa rồi. Mình phải tiếp tục tới cùng. Kết thúc cùng lắm cũng chỉ là cái chết thôi mà có gì mà sợ chứ. Phải rồi đây là Ác quỷ cơ mà Bảo....

Ngày....tháng...năm...

Chị đã thực sự mạnh lên rồi Diệp ạ. Bên chị luôn có những người sẵn sàng giúp đỡ còn tôi thì không. Chị có thể tự tin vì điều đó song chị lại vẫn thua tôi. Tôi sẽ để lại cho chị sự dằn vặt tới hết cuộc đời này. Cho tới khi chị chết chị vẫn không thể yên lòng như tôi.

Ngày...tháng...năm..

Đêm nay mọi chuyện sẽ kết thúc. Mình đang sắp được giải thoát rồi. Ra khỏi nơi này, thoát khỏi nơi đen tối, nhơ nhớp máu cùng những viên thuốc trắng toát đắng ngắt. Liệu có ai đang chờ mình ở bên kia thế giới?...”

Gấp vội trang Nhật kí của Bảo vào, Diệp gục mặt xuống đầu gối và mặc cho nước mắt cứ rơi. Cánh cửa phòng bỗng bật mở rất mạnh và Tazzan chạy vào. Anh hốt hoảng khi thấy Diệp cứ ngồi khóc nên cuống quýt hết cả lên:

- Em..em không sao chứ? Có bị thương ở đâu không?

- Em không sao. Có lẽ mọi thứ đã thực sự kết thúc rồi.

Ra khỏi phòng của Bảo, Diệp giống như trở thành một con người khác vậy. Không nồng ấm, nhiệt tình như trước mà trở nên thu mình, lạnh lùng giống như một tảng băng. The Ghost bây giờ đổi tên thành The Angel và thuộc quyền quản lí cũng như điều hành của Diệp. Tất cả những vụ án nghiêm trọng liên quan tới vài mạng người cũng đã được khép lại với hung thủ là Bảo cô em gái song sinh của Diệp. Sau khi giải quyết xong mọi chuyện Diệp nhận được tin của bố. Tazzan đưa cô đi gặp ông và cô được biết một sự thật khác đau lòng hơn. Mẹ của cô đã bị Bảo hành hạ tới chết. Có cơn đau nào xé lòng hơn không. Nhưng lạ một điều, Diệp không khóc. Có lẽ vì quá đau khổ nên Diệp không tài nào khóc được. Cô trao cho Duy quyền quản lí The Angel và quyết định đi sang nước ngoài một thời gian để có thể quên hết đi chuyện quá khứ. Tazzan không muốn rời xa cô nhưng hiện tại trong tâm tư của Diệp không còn chỗ cho cái gọi là tình yêu. Trái tim cô giờ đây trống rỗng và chai sạn đi rồi. Cô cần một khoảng trống bình lặng hơn. Tazzan không dám ngăn cô ra đi nữa. Anh sẽ chờ cô. Mãi mãi ở nơi này chờ cô...

5 năm sau....

Có một người con gái đang sải bước trên phi trường. Cô xinh đẹp tựa như một nàng công chúa bước ra từ truyện cổ tích nhưng lại đơn độc. Không có một ai đón đưa cả. Cô trở về có lẽ chỉ để thăm gia đình họ hàng gì đó mà thôi. Đứng trước những ngôi mộ đã xanh cỏ, Diệp khẽ đặt lên đó những đóa hoa cúc trắng thật đẹp:

- Mẹ con đã về rồi. Bảo này, chị cũng mua cho em thật nhiều đồ đấy. Mong em thật vui và hạnh phúc bên mẹ

- Cuối cùng em cũng đã chịu về rồi hả?

Giọng Tazzan vang lên sau lưng khiến Diệp giật mình. Cô không có ý định gặp lại anh trong lần trở về này. Xoay người lại cô thật ngỡ ngàng trước anh. Đã 5 năm rồi mà anh gần như không có gì đổi khác. Chỉ là hơi cứng cõi và nam tính hơn mà thôi. Cô cười nhẹ:

- Em đã về rồi

Không kiềm chế được cảm xúc, Tazzan chạy tới ôm chầm lấy cô không rời:

- Em có biết là anh sợ lắm không? Anh sợ em sẽ không quay về và anh sẽ trở thành một tảng đá đứng chờ em mất. Anh sẽ không để em đi thêm lần nào nữa đâu

Diệp không nói được câu nào vì trái tim vốn đang ngủ yên của cô lại bị anh làm rung lên từng hồi. Cô có quyền được bắt đầu lại đúng không?

Tay nắm tay rời khỏi nghĩa địa, lâu lắm rồi Diệp mới được cười. Họ trở về nhà. Hôm nay cũng là một ngày đặc biệt của gia đình lớn của Diệp. Kỷ niệm 3 năm ngày cưới của Giao và Duy. Diệp vừa bước vào phòng khách thì đã thấy bắn pháo giấy tung bừng. Một cậu nhóc tinh nghịch ôm cổ một anh chàng cao lớn:

- Chú Neul chú Neul, làm ngựa cho cháu cưới

- Nguyên ngoan nào đừng có chọc chú ấy

Cậu bé bị mẹ lôi khỏi cổ Neul mặt xị xuống như bánh đa ỉu. Tazzan thấy mọi người có vẻ không để ý tới mình và Diệp thì húng hắng ho ho:

- Hụ hụ này mọi người có xem ai về rồi này

- A..Diệp, cậu về rồi à? Mọi người mong cậu lắm đấy. Mau vào bên trong đi tiệc được tổ chức bên trong cơ. Hôm nay là kỷ niệm 3 năm ngày cưới của tớ với anh Duy. Còn nhóc tỳ này là kết quả của cuộc tình đó. Chào cô Diệp đi con...

Diệp thực sự ngỡ ngàng trước sự chuyển biến khá nhanh của gia đình. Bây giờ tất cả mọi người đều sống trong khu biệt thự lớn này. Thay vì màu đen ảm đạm như trước đây. Bây giờ tất cả đều trắng sáng và vui tươi. Bố Diệp ôm Diệp vào lòng mà mừng yêu:

- Con đã về rồi thì đừng có đi nữa ghen. Gia đình ta đã lâu lắm không được đoàn tụ rồi.

- Nhưng con còn phải thu xếp công việc bên đó nữa bố à

- Chưa về được một ngày mà em đã tính chuyện đi là sao hả?

Tazzan phụng phịu. Diệp phải hứa cho anh đi cùng thì gương mặt anh mới giãn ra mà toe toét cười. Gặp lại những người bạn cũ lòng Diệp thấy như se lại. Vết thương lòng đã dần khỏi rồi. Có lẽ cuộc sống bình dị vẫn sẽ tiếp tục. Một cuộc sống mới dành cho cô và cho cả gia đình lớn này nữa...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sac-mau>